

13 ~~14~~ 11. 6

ВЪЧНИТЪ ИСТИНИ

ОТЪ ДУХА

НА

Викторъ Хюго

Диктувани и приети буквално

отъ

Казмиръ Моте

инженеръ

Смъртта е животъ.
Раждане, умиране, прѣражда-
ние и непрѣстаненъ напредокъ,
такъвъ е закона.

Аллахъ Бардекъ.

Имайте за храмъ Вселенна-
та; за олтарь — сърцата си; за
свещеникъ — съвестта си, и
за образъ — Бога.

Констанца.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

Издава дружество:

„Милосердие“

СЛИВЕНЪ

Дружествена печатница „Трудъ“

1899

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ

Намиратъ се за проданъ въ администрацията на Дру-
жествена печатница „Трудъ“, въ г. **Сливенъ**,

слѣднитѣ книги и списания:

Петръ Великий, Екатерина I. Менчиковъ и истори- ческитѣ приключения между Руссия и Турция отъ тая epo- ха до 1829. Извлъчение изъ Ламартиновата История. 1880. 8-ни, 124, цѣна л.	1.50
— Домашенъ омиопатически лѣкаръ или способъ какъ да се лѣкува челоуѣкъ самичакъ. 1885. малки 8-ни, 326.	3. —
— Прѣдпазителни и лѣчителни мѣрки противъ холе- рата. 1893. малки 8-ни, 8.	—10
— Униатското движение по черков. въпросъ. 1897. 8-ни, 34.	—40
В. Критическа мания на г. Д-ръ Витановъ , брошура. 1896 8-ни, 19.	—50
— Позитивизмъ и Спиритизмъ. брошурка. 1897. 8-ни 31.	—40
Кардекъ , Алланъ Спиритизма въ най-простото си из- рѣчение. Кратко изложение на участието на духоветѣ и тѣхнитѣ явления. Отъ 38-то изд. прѣвела <i>Анастасия Д-ръ</i> <i>Жельзкова</i> . 1892 8-ни, 47.	—50
— Характерътъ на спиритическото откровение. (прѣ- водъ отъ френски), изд. на спис. „Нова Свѣтлина“ 1892. 8-ни 31.	—30
Дѳе де Ромаг . Базсмъртна любовъ психологически ро- манъ, прѣвела отъ французски <i>Анастасия Д-ръ Жельзкова</i> , издава Спиритическото Дружество „Милосердие“. 8-ни, 848.	4.50
Списание „Нова Свѣтлина“, год. I, цѣна лева.	3.50
„ „ „ „ II, „ „	3.50
„ „ „ „ III, „ „	3.50
„ „ „ „ IV, „ „	3.50
„ „ „ „ V, „ „	3.50
„ „ „ „ „Здравословие“ I, „ „	2.—
„ „ „ „ II, „ „	2.—
„ „ „ „ III, „ „	2.—

Отстъпъ на книжаритѣ 25%

ПРѢДИСЛОВИЕ

Книгата, която имамъ честь да прѣдставя прѣдъ публиката, ми се е диктувала чрѣзъ *интуитивния медиумизмъ*, въ сессионната салла на спиритическа кръжокъ отъ Куритиба (Парана-Бразилиа), на който азъ сжмъ членъ.

Начната на 12 ноемвриа 1896 г. чрѣзъ едно съобщение сжвршено самородно, сжврши се на 15 януариа 1897 г.

Леснотиата на съобщениата зависяше много отъ положението на атмосферата: когато тя бѣше тежка, натрупана съ облаци и електричество, съобщението биваше по-медленно, по-трудно. Сѣкога призиваната бѣха бжрзи: тѣ дохождаха, тжй да кажа, отведнжжъ и безъ поправки.

Отистина, азъ трѣбва да обявя тукъ, че въ никое време на живота си азъ не сжмъ се занимавалъ съ стихотворство*), и че никой не бѣше повече учуденъ отъ мене като се видяхъ да съчинявамъ стихове съ една такава голѣма леснина.

Никому никога навѣрно нѣма да дойде на ума, отъ тѣзи, които ма познаватъ, да ми припишатъ *бащинството* на подобно дѣло, което надминава въ всѣко отношение достойнството на моитѣ познания и на моитѣ интелектуални способности.

*) Трѣбва да знаятъ четателитѣ, че оригинала на диктовката е въ стихове (бѣл. прѣв.)

Този трудъ е слѣдователно едно твърдѣ ново и неотрицаемо доказателство за дѣйствителността на сжобщителното явление, тжй оспоримо още отъ нази, между хората и незидимитѣ съ нашитѣ очи сжщества, които населяватъ пространствата.

Джлго време азъ вѣрвахъ, въ началото на труда, че имамъ работа съ нѣкой мистификаторъ, който си служаше съ едно голѣмо име, за да завладѣе духа ми. Напрасно видящитѣ медиуми и спиритическитѣ водачи на нашиа кржжокъ потвърдяваха присжтствието на великия поетъ; моитѣ сжмнѣния слѣдваха да сжществуватъ и азъ не отдавахъ на сжтрудничеството освѣнъ една слабо-разбудена воля.

Сжобщениата, що се намиратъ подъ параграфъ 5 на прѣготовителнитѣ сжобщения, и забѣлѣжката подиръ параграфъ 61, въ които духа се жалва доволно горчиво отъ моята слаба вѣра, засвидѣтелстватъ истинността на моето твърдение.

Неправилноститѣ на нѣкой рими, които азъ съ малкитѣ си класически познания откривахъ, оправдавахъ недовѣрието ми; и, вжпрѣки твърдениата на нашитѣ водачи и на нашитѣ медиуми, вжпрѣки неговитѣ заявления, *че не иска да се подчини подъ правилата на нашата поезия и да различи рода на римитѣ*, азъ оставахъ сѣкога много нерѣшимъ и постоянъ почти на мнѣнието си.

Но, ако формата на стиховетѣ не бѣше безпорочна, ако римитѣ бѣха често, много или малко, лоши, при сичко туй азъ припознавахъ величината на произведението, което се развиваше подъ моето перо. Основата все повече внушителна и великолѣпна, поучениата непрѣстанно по-възвишени и по-величествени, най-послѣ разбудиха у меня едно дѣйствително чувство отъ уважение и удоволствие. Не можахъ да не прѣпознавая влиянието на единъ вжрховенъ духъ, който

мѣсто да се придържа отъ формата на стиховетѣ, които, при сичко туй, *не повреждатъ никакъ истината*, тя нѣма да задържи, напротивъ, освѣтъ хубостъта на чудеснитѣ небесни описаниа и величината на поучениата, които духа е дошелъ да посвети окончателно върху нашата планета.

Дано добритѣ Божественни духове придружатъ това дѣло, което е изключително тѣхна собственостъ.

Дано тѣ направятъ то да проникне въ най-отдалеченитѣ прѣдѣли на земята, като разнесатъ навредъ, между най-упорититѣ скептици, лжчитѣ на неговата благотворителна свѣтлина.

Моето старание се свърши, моята длъжностъ се изпълни.

Казмиръ Моте
Инженеръ.

ПРЪДВАРИТЕЛНИ

ПРЪГОТОВИТЕЛНИ СЖОБЩЕНИЯ

Злото е неизлѣчимо; трѣба на свѣта по строга добродѣтелностъ, повече любовь; понеже ада, който нашитѣ пороци направиха, заплашва да погълне земята и Небесата. — Сичко е готово да загине. О ти, сжвжршпенна и безковечна, който снаешъ навредъ, комуто Всемогуцнето и безковечната Мждростъ сж навредъ извѣстни! О Господи, Ти, който можешъ сичко, помилвай хората! Погледни ужаснитѣ мжки, адскиѣ бжркотии, които притѣсняватъ дѣцата ти! Само една отъ твоитѣ зари, любовни и благословени, може подъ твоето благоволение, да установи хармонията, като отдѣли добритѣ отъ злитѣ.

Викоръ Хюго

Поразенъ отъ едно подобно сжобщение, попитахъ спиритическитѣ водачи на нашиа кръжокъ, посрѣдствомъ единъ други медиумъ, ако отистина духа на великия поетъ е дошелъ да ни навиди.

Отговора бѣше слѣдующия:

Вие сте непоправими. — Че защо да не дойде? Има ли нѣщо по-лошо въ свѣта, отколкото сжмиѣнето? Сжобщението не е ли на висотата на тогова, който го подписва?

Водача: Хенри Свое,

Да, азъ сжмъ, „Викторъ Хюго.“

Тогива, като истинктивно, хватихъ перото и написахъ слѣдующитѣ стихове:

О добжръ мой Казмире, бждете слѣдователно подовѣрчиви! Недѣйте си вжобразява че тукъ, въ туй пространство, дѣто сичко е бистро и сиае, се занимаватъ да лжжатъ, като че играятъ на: *тура или лице*. Сичко е тукъ сериозно. Великата Истина е една блѣстяща лжскавина, която се отражава непрѣстанно, и въ която всѣки духъ се оглежда. Слабостъта никога не сжществува. Сѣкога тука се говори съ искренность.

Викторъ Хюго.

О любезенъ мой Казмире, оставете бѣдната си душа да се отпрати кжмъ неизвѣстното, да вжзлѣзе кжмъ Вѣчния! Не можете да узнаете никога като отъ какжвъ приатенъ пламакъ тя ще бжде вжзхитена прѣдъ нозитѣ на Безмжртния. Слѣдователно оставете я да се отпрати! Вашитѣ братя отъ пространството не сж ли прочее тамъ да ви покажатъ пжтя, който тя трѣба да прѣмине и да ѝ покажатъ мѣстото въ тжзи безмѣрность, която нѣма никога край?

Като матрозина, който, като прѣмине бурата, е щастливъ да виде тѣзи, които е толкова обичалъ, тжй самата бѣдна душа, нажелена и нѣма, ще дойде въ полетата на ясносиньо-то небе да се вжодушеви. О приательо отъ ветхи времена! Какъ е приатно да живѣе мѣжду благоуханиата на етерния животъ, въ това чисто пространство дѣто Бащата диша въ дѣлата си благополучие и прѣчистена любовь! Да бжде благословенъ Богъ нашъ! Неговитѣ дѣла сж сжвжршенни; понеже, въ тжзи безкрайность отъ слжнца и планети, нищо не е изоставено: Сичко отива кжмъ изящностьта, като се движи отъ великия Законъ на солидарностьта.

Викторъ Хюго

Казмиръ, приятелю мой, защо толкова се горчи-
вишь? Не познаващъ ли слѣдователно цѣлѣта на живо-
та? Не знаешъ ли ти, че туй Небе, отъ което ти си тѣй
вжсхитенъ, не може да се придобие, освѣнь чрѣзь
борбата? Самъ ли страдашь! По разгледай на-
около си, отъ просяка до най голѣмия отъ царьето;
и кажи ми откровенно, кой нѣма своитѣ нещастия,
дѣто да не може да се каже благополученъ вжрху ва-
шата печална земя. Колко по достойни, дѣто черни-
тѣ страдания ги утегчаватъ, безъ милость, вжрху ед-
но лѣгло на страдания, и които сж, при сичко това,
съ сжрце пжлно отъ надѣжда, що испжлняватъ сич-
ката си вѣра до послѣдния часъ! Слѣдователно про-
тиводѣйствувай! И тѣй овладай куража си! Овла-
дай тжзь сила, която е твое достояние! Защо тол-
кова горчевина? Защо се сжмнявашъ сѣкога? Живот-
ния лостъ не е ли любовта? Да любишь, да те лю-
бжтъ, не е ли сичко на земята? Нѣмашъ ли ти съ
хиляди доказателства отъ нашата искрення любовь?
Отъ какво слѣдователно се жалвашъ? И какво жела-
ешъ? Не се ли научи, че чистата добродѣтель не
е никакъ да трупашъ и сжбирашь богатствата, но да
защищавашъ и подпомаганъ слабостята? Не е ли по
задоволенъ нѣкой вжтрѣшно, когато е извжршилъ
едно добро дѣло, утѣшилъ нещастieto, спомогналъ
ближня си, улекчилъ страданията му, като остави
на едни миръ, на други надежди, отколкото, ако той
е живѣлъ да мисли само за себе си, да има любовта
на придобитото си съ трудъ именение, а никакъ любви-
та на Закона? Има ли нѣщо по добро, нѣщо по утѣ-
нително отколкото да отдаде нѣкой здравето, силн-
тѣ на страдающитѣ, да потан болкитѣ и да принесе
улекчение навредъ, дѣто владѣе най черното насжр-
бление? Колко ще бждатъ благополучни да размѣнятъ
сжкровищата си, титлитѣ си, призванието си и неу-
боздания си луксъ съ тозь вжрховенъ подарокъ, ко-

гото Небето ти е далъ, и когото никой отъ смъртнитѣ не придобива съ златото си! Изгони горчивината си: Не завиждай. Не дѣй се занимава толкова съ нуждитѣ на живота си. Слѣдвай вдъхновениата, желаниата на душата си, която гори за чиста любовъ, на която добра пламакъ та усвѣтява напълно. Мисли нѣкога за другитѣ, съ сжщата вѣра, съ сжщата тжзъ любовъ. Този, който мисли за тебе, който се занимава за твоитѣ, той не забравя никога никого. . . . Той знае това което е по добрѣ за сѣкиго, както и за сички; и много по добрѣ, отколкото ти, той знае това що ти трѣба: *Този, той е Богъ самъ.*

Викторъ Хюго.

Богъ, безкрайно святъ и вжрховна добрина, не остава человѣка. Въ най силната омраза, когато сичко се виде свжршено, отчаено, изгубено, когато порока е сичко извжршилъ, явява се добродѣтельта. Слѣдователно, мои добри приатели, бждете по милостиви; прошката е законъ. Слѣдователно оставете лукавитѣ да се валятъ въ порока; вие слѣдвайте пжтя, който Христосъ е начерталъ: *Прощавайте на хората.*

Викторъ Хюго.

Прочитамъ ужасното сжмнѣние въ дълбочината на твоята мисжль и сжжалявамъ бѣдната ти душа. Небрѣжността на моето стихотворство къмъ вашитѣ употребителни правила ти причинява смущение. — Викторъ Хюго може ли да не знае правилата на нашата поезиа? Умно ли е да се слушатъ повече подобни разговори? Мистификатори е имало всѣкога! — Така си мислищъ ти: Ти не смѣешъ да го кажешъ, но не можешъ да скриешъ това, което азъ мога да прочета. Е, добрѣ! тжй ти падашъ въ най голѣма грѣшка, понеже моето време да бжда мистификаторъ прѣмина. Не, не, азъ не ида тукъ за развлѣчение, ни пжкъ да отвлѣка твоео време. . . *Дялото, което съмъ длжсенъ*

да изжриш, отъ нараственностъ и доброта, на скоро ще ти покаже, ако духа, който ти внушава, е нисши или висши. Азъ сжмъ, потвърждавамъ ти го, Хюго, великия поетъ; поне, имамъ духа, ако нѣмамъ главата. Защо се сжмнявашъ още? И така не си ли напгъ? Но, ако и да не сжмъ сжщия, какво та е грижа, ако това, което ти се внушава, е сѣкога достойно и маждро? Прочее ти ма мислишъ, още, едно тжй значително лице, дѣто е нужно да се опрѣдѣли моята личностъ? . . . О! азъ сжмъ много малакъ въ тая безкрайностъ! Моето име не се зачита тукъ! Азъ сжмъ по малакъ отъ единъ атомъ! Никога не се говори тукъ челоувѣческия языкъ. Въ безкрайното пространство, дѣто днесъ азъ живѣя, стиховетѣ нѣматъ тази юзда, както всрѣдъ вашитѣ мракове. За назъ, поезиата е една мелодиа: ушната прѣлестъ е нашата просодиа. Когато тя е задоволена, никакво затруднение не ни се противопоставя, понеже сичко се ограничава тамъ. Ние не припознаваме никакъвъ родъ въ римитѣ, при сичко туй нашата поезиа не е по-малко величествена. На конецъ, азъ не пиша за вашитѣ Академии, подъ рѣшениата на които не сжмъ вѣки подчиненъ: азъ сжмъ единъ свободенъ духъ, подвластенъ на Бога, и азъ трѣба да говоря само языка на Небесата. Моята рима нѣма да бжде ни богата, ни кокетна, прѣдопрѣждавамъ та драги мой тжлковачьо. Тя ще бжде скромна, понеже простотата, колкото и да е поясна, не е лишена и отъ хубостъ. *Сега нужно е да иде далечъ отъ тебе ужасното сжмльце; размъси твоитѣ флуиди съ моитѣ и нека се приотвимъ за нжтъ.*

Викторъ Хюго

ВЪЧНИТЪ ИСТИНИ

ГЛАВА ПЪРВА

ВЪВЕДЕНИЕ

1. — Истинскитъ мъдреци.

Ето ма, брате, на пълно приготвенъ да разкажа скриващата на ясносиното Небе. О! колко е то възхитително! Туй великолѣпно дѣло е надъ сичко това, що може единъ чловѣкъ да си истълкува. О, ви! бѣдни смъртни, които мислите, че сичко знаете, колко сте бездушни! Колко е печално нѣщо да гледа нѣкой, че вашата дѣлба е вевѣжеството и гордостъта! Вие наричате луди тѣзи, които сж истински мъдреци! Ахъ! ако знаяхте великолѣпнитъ хубавини, великитъ Истини, що крие Небето! Ако можяхте да разберете безкрайнитъ чудеса на обширното пространство—блѣсащи безъ подобие; да проумѣете хармонията, благополучието и любовта на тозъ великъ Океанъ подновенъ сѣкога! Ако ви бѣше позволено да разберете завѣсата, подъ която се криатъ безконечнитъ Небесности, истински прахъ отъ слънца и свѣтове, дѣто сжщия прѣпорець подъ разнообразни форми и цвѣтове, владѣе като господарь, сжединяющъ сичкитъ

сърца! Ако ви бѣше дадено да задълбочите погледитѣ си въ туй скрито дѣло, що се чувства отъ вредѣ, божественъ лабиринтъ, дѣто, всеѣко творение изжливява полезната си на природата длъжностъ; сжвжршенъ механизъмъ, здраво построенъ, съединяющъ сички сжщества, отъ най голѣмото до най малкото! Тогива вие ще проумѣете, бѣдни малки хора, че днешното заблуждение ще бжде утрѣшната истина, и вие ще осждите вашата официална наука, която, като не се обличява, иска да откаже очевидността. Слѣдователно поразмислете се; бждете по малко притворени; и недѣйте се смѣ на вашитѣ братя спиритисти; понеже, тѣ притежаватъ самата истина, като изпълняватъ истинскитѣ си длъжности къмъ Божеството.

2. — Истината ви иде отъ духоветѣ.

Земни хора, време е да послушате языка, който, отъ педесетъ години насамъ, добритѣ и мждри духове не прѣставатъ да говорятъ. Царството на грѣшката, на суевѣрието, на сичкитѣ ужаси, се продължи много дълго време. . . . Една нова зора е готова да се покаже. . . Разклатете опекунството, което намалява вашитѣ чувства, стѣснява вашия разумъ, като ви прѣпятства да видите този безкраенъ хоризонтъ, дѣто сж любимитѣ сжщества, които вие познавате, — вашитѣ приятели, които мислите че сж изгубени. Вие не сте вѣрки дѣтца; вие нѣмате вѣрки вериги. Подигнете завесата, която причини толкова мжки на синоветѣ отъ планетата. . . Тя криеше, въ гжнкитѣ си, не само ужасната смжртъ и вѣчното забравяние, но още безконечния животъ и продължението на индивидуалното сжщество, като запазваше страститѣ му, като сжхраняваше, въ сжрцето му, любовта и омразитѣ му

и като раздѣляше сѣкога вашитѣ болки и вашитѣ мъжки. (1) Да, тѣзи дебела завѣса, която криеше на смъртнитѣ блѣсковото естество, Божественно дѣло, тѣзи завѣса ще падне чрѣзъ откритието на нашето знание, чрѣзъ нашитѣ постоянни трудове и чрѣзъ нашитѣ дълги страдания. И, — възхитително нѣщо, удивително чудо! — истината ви иде отъ собственитѣ духове, отъ тѣзи, които, за сичкома ви, бѣха една истинска тайна. Тѣ сж днесъ, които говорятъ на вашитѣ братя отъ дълбочината на тѣхнитѣ гробове, като имъ викатъ сжревнователно: „Пръстанете да ни оплаквате, понеже смъртъта е животъ“.

3. — Божественната книга; вѣка на спиритизма.

О, Господи, сжвжршенъ и добжръ, колко твое-то безконечие е изпълнено отъ благоухание, отъ приятна хармония! Колко твоео дѣло е безкрайно, и колко твоитѣ мъдри закони ни вджхватъ вѣра! Твоята справедливостъ е навредъ, и твоята безкрайна любовъ не познава нищо подобно, освѣнъ прошката, която я краси; Кой ще опише, о любезенъ Баща, без-

1) Като досетихъ голѣми мъчнотии въ сжобщението на 20 ноември, поискахъ едно тжлкование отъ нашитѣ водачи. . . . Отговори ми се, чрѣзъ помощта на единъ други медиумъ, че флуидитѣ били малко еднородни този день; тогива азъ получихъ слѣдующитѣ стихове:

Защо драги мой приятель, се безпокоишъ? Ще се подчинишъ ли на мъчнотитѣ? Този, който се бори е силенъ, той изпълнява своята длжжность; Богъ сѣкога го запазва Той трѣба слѣдователно да получи, рано или късно, но сѣкога, справедливата награда на своитѣ благородни усилия въ полза на науката.

Викторъ Хюго

крайната връзка на находящитѣ сжкровища въ тѣзи бѣзбройни свѣтове, които ти навредѣ си расплодихъ по неизмиримитѣ пространства? Вселенната е една написана книга за твоитѣ дѣтца. Всѣкъ прочита това, което може, споредѣ напредока си; и отива, както въ училището, да обжрне единъ листъ, споредѣ знанието си и възрастѣта си. Въздигнете слѣдователно погледитѣ си кжмъ яносиното небе! Дано въдхновенieto отъ най чистата благоуханна любовь усвѣти вашитѣ души! И, като една блѣскавица, възлѣзе кжмъ Всевишния, понеже часа е тжржественъ, о мои Земни братя! Ние синца достигнахме този прѣкрасенъ листъ на книгата отъ земното поприще, дѣто сж написани тѣзи думи напечатани съ златни букви: „*Викъ на Спиритизма: тамъ се спира смжртѣта.*“

ГЛАВА II.

ПРЪБРАЖДАНИЕТО

4. — Атома е единъ свѣтъ, който се образува безирѣстанно.

Да, туй врѣме дойде, прѣдсказано отъ Евангелието, което да отдаде на текстоветъ лесното истолкувание. Въ всички врѣмена, въ всички мѣста, пророцитъ говориха като проповядаха сжщия законъ, сжщата истина; като ни поучаваха синца, съ сжщото распаление, че живота е навредъ, смъртъта на никое мѣсто. Но дѣтинскитъ народи на земята, до сега още, не сж никакъ вникнали въ тѣзи тайна, като неможаха да проумѣятъ, по причина на суевѣриата си, този удивителенъ законъ на *Прѣбражданieto*. Сичко се прѣобразува, приатели, нищо въ природата не изчезва, ни се губи, ни отива случайно. Порядока е навредъ величественъ, удивителенъ, чудесенъ, отъ най-малкитъ сжщества до най голѣмитъ. Сичко е уредено; сичко се движи; сичко се вълнува. Най тежката материя и тя сжщо трепти. Всѣкъ атомъ е единъ свѣтъ, като исплжнява закона, който иска всичко да напредва, като се прѣобразява сѣкога като остава старитъ си органи, които не служатъ вѣки, непрозрачни или прозрачни, и като взема новитъ, които Божеството намира за по добрѣ уподобени за неговото благопо-

лучие. Истината се нахожда въ прѣселението, понеже, вие виждате, че сичко се измѣня; и въпрѣки вжикашността и разнообразието, сичко има едно и сѣщо начало въ тая безконечность.

5. — Начало на сщщества: Млѣчни пжтища, слжнца, земи въ пространството.

Сичкитѣ сщщества, въ начало, сж били въ Вселенната и, чрѣзъ движението, сж излѣзли отъ хаоса, като сж се сжбрали на разреди, по различни начини, и сж сжставили тѣзи млѣчни пжтища, истински купища, отъ прахове, всѣкъ съ закона си. Тѣзи, чрѣзъ вжртението си, пораждатъ слжнцата, небесни свѣтила, които се движатъ чрѣзъ сжщитѣ закони и на които безбройно число е тжй голѣмо дѣто изчислението нѣма сила да го прѣдстави. Тѣзи слжнца, на реда си, чрѣзъ своята привлѣкателность, слѣдствие на любовта, отиватъ като се раздѣлятъ и като оставятъ по тѣхнитѣ дири планетитѣ именуеми:

„Земитѣ на пространството“ или „Господевитѣ коиерини“, посѣти въ Вселенната, както зржната на пѣсака по крайбрѣжиата на моретата.

6. — Развитие на животната частица до человекъ.

Тамъ именно се обработва, прѣдъ очитѣ на Безсмжртниа, онова титанско и гигантско вѣчно дѣло: частици отъ животъ вжрху темни атоми, отъ които происходятъ тѣзи многочисленни форми що се нахождатъ въ природата, и произвеждатъ разнитѣ форми на сички сщщества споредъ напредока на всѣко.

Частичата отъ животъ като вжодушевява материата, я води отъ форма на форма... При дългото поприще, което тя трѣба да прѣкара, отъ минералното царство (Първоначалната форма), до това на животното, тя отива да се прѣчиства и ежедневно да придобива доброволно повече сила и любовъ; безъ да може при сичко туй, въ това време, да сполучи да сжзнае личността си. И, когато, чрѣзъ труда, тѣзи сжщата частица достигне да сжзнае себе си, то е да може да различава точно правдата отъ неправдата, грозното отъ хубавото, Богъ ѝ дава благополучието, което тя желае, и я вжплжтява въ челоуѣкъ, дѣто начнава живота съ *свободната воля*, който я поставя господарка на своитѣ радости, както на своитѣ мъки; като я надарява за това съ по сжвжрщенни органи, тѣи дѣто да сжхранява паметъта на дѣлата.

7. — Душата и околодушника ѝ.
Тѣхнитѣ блѣсади, тѣхния обзконеченъ на-
предокъ.

.....

Частичата животъ е тогива прѣвжсходенъ тѣнжкъ пламакъ, който вие наричате „душа“, и която отива сѣкога отъ повече на повече кжмъ прѣчиственото, като се снабдява съ доброто и практикува добродѣтельта. Тя е сжединена съ тѣлото, на което проявява живота си чрѣзъ едно покривало именуемо „околодушникъ“, който обема тѣлото изъ цѣло и навредъ. Околодушника приема волитѣ на душата: той влѣче тѣлото като незабавно го разпаля и поставя въ движение.... Безъ него, тѣлото не е освѣнъ една материя безъ дѣйствие, която на скоро може да изчезне; чрѣзъ него е тоже дѣто тѣлеснитѣ болки прѣминуватъ въ душата и призвеждатъ смжртъта. Околодушника не

се раздѣля отъ душата. Той е нейното облѣкло; той покрива пламака ѝ, на който той е отражението. Колкото душата е чиста и хубава, толкова околoduшника ѝ бива по блѣскавъ, истинско огледало на положението; благороднитѣ чувства и подлитѣ страсти, които, като не могатъ ни да измаматъ, ни да скриатъ слабостта си, се боратъ въ тѣзи крѣпостъ. По свойството на околoduшника, думитѣ се нареждатъ; свѣтлината на тѣхния блѣсакъ имъ означава мѣстото въ безкрайната вселенна. Всѣкъ, чрѣвъ естествения законъ, се нарежда на заслужаното мѣсто по негова напредокъ, споредъ гжстината си, безъ да има нужда отъ покровитель, отъ водитель, ни отъ стража. Всѣкъ има срѣдината си: Най чиститѣ духове вжзлизатъ най високо въ яносиното небе; тѣ откриватъ по добрѣ удивителния концертъ, приатната хармония на тѣзъ хубава Вселенна, на която божественитѣ прѣлести ги упояватъ, понеже сичко е очарование, сичко е вжхищение, въ тѣзи ясна срѣдиня дѣто дима любовта..., като ги принуждава сѣкога, сѣкога, да напрѣдватъ. Тѣжй, околoduшника слѣдва като се прѣчиства, като се прѣобрѣща всѣкъ пѣтъ отъ блѣдъ на по-блѣскавъ, по лекъ и по чистъ, до като душата, чрѣвъ придобититѣ добродѣтели, сама се разпали и стане по блѣстяща въ околността си, и начне да свѣти и издава лучи отъ любовъ. Душата вжзлиза сѣкога кжмъ безконечността, тя напредва и се подмладява непрестанно щомъ тя е могла да се вжскачи едностжпало въ тѣзъ безкрайностъ на туй хубаво яносинкаво небе, дѣто всегда, прѣдъ нея, се натрапватъ свѣтове по разни и по блѣстящи, истинска направа отъ необикновенни чудеса, които водатъ кжмъ тѣзи хубави мѣста дѣто живѣятъ архангелитѣ. Нѣма никакжвъ прѣдѣлъ на тѣхния напредокъ; непрестанно тя прогресира и отива напредъ; и, колкото тя се забравя въ помощта на своитѣ братя, толкова тя се усвѣтява и

се приближава до Бога, като остава мѣжду нея и *Него*, колко чиста и да бѣде тя, една дълбочина отъ любовъ която никое същество не проумѣва.

8 — **Вогъ не наказва, то е съвѣстѣта. Какъ става прѣразяданието, единствено срдство за напредокъ.**

Такава е учестѣта на нашата безсмъртна душа: Исходъ отъ елементитѣ подъ едно положение на една малка проста и, дѣятелна частица; тя отива бавно, но сѣкога основно, отъ едно мѣсто къмъ друго, като се изучава и възвишава по стлбата на съществата съ прѣобразование на организѣ си; на конца се явява подъ чловѣческиа образъ, съзнателенъ и отговоренъ, господарь на себе си, съ почитание къмъ подобниа си. Тогива момента за нея е твърдѣ тържественъ, понеже то влиза въ небесниа пжть, пжть безконеченъ, труденъ и развалнуванъ, въ края на когото се очаква истнското блаженство; пжть, който е сланъ съ тржни и когото тжй не може да вжзлѣзе безъ да подпадне, често и дълго време подъ страдания. Справидливостѣта е строга; законитѣ непрѣклонни. И, не е никакъ Бащата който наказва виновнитѣ! то е собствената имъ съвѣсть, която всѣкъ носи въ себе си, която, като испита дѣлата ни, наказва нашето „Азъ“. Никой не може да избѣгне ударитѣ си, шомъ се извърше злто, рано или късно, на върно, то ще си почувствува слѣдствието. Смъртѣта е безсилна да избави нѣкого отъ гризанието на съвѣстѣта, понеже съвѣстѣта не е никакъ въ нашето тѣло, нейното дѣйствие е еднакво силно въ вжплотенитѣ както и въ тѣзи що сж въ пространството. Тозъ е закона на отплатата. (talion) — Нашата собствена съ-

вѣсть, като едно силно бодило, ни безпокой и ни намъвра, до тогава до като ние сами поискаме да прѣтърпимъ това страдание, което сме направили на ближния си. Въ тозъ благословенъ моментъ на едно искрено покаяние, се случва вжшествието на величественната тайна: *Прѣражданieto*. Душата влиза въ едно смущение, и се опжтва въ новото положение, което трѣба да я опжти кжмъ поправката на злинитѣ които тя е причинила. Злини на които страшното и тжрпеливо исплащание, подъ единъ величественъ начинъ, става почти сѣкога съ прикосновение на жертвитѣ; понеже, ако и да е забравила тя прѣминалото, дѣто нищо въ опита не може да ѝ попрече, при сичко туй, тя е запазила въ себе си едно неопрѣдѣлено чувство за злото, което тя е сторила и прибѣгва кжмъ наказанието. Съ излизанието отъ това тѣло, което я толкова наказвало въ врѣме на живота както и като ще умира, тя е изъ начало смутена за нѣколко врѣме, на което продължението зависи отъ напредока ѝ; напokonъ като забрави тя своитѣ умрази, вижда, прѣдъ себе си, да се развива веригата на прѣдшнитѣ ѝ животи: Тя може да сравни доброто, което може да направи, и злото което може да поправи. Изминалия пжтъ се поставя въ паралелъ съ този що остава да измени. Една нова енергия, не узната до тогава, се проявява въ това сжщество, което иска щастие и тжрси блаженно кжрмилото, които, ако и да сж много отдалечени, не ще се добиатъ никога, ако не се придобиятъ. И, като не е вжзможно да напредне безъ трудъ, моли Бога да приближи този часъ, който, ако и да му произведе нови страдания, ще му придобие поне едно по-голѣмо знание. Тжй, дохожда напредока. — Въ всѣко вжплжтение прѣминуваме като се подобряваме до нейдѣ и оставаме нѣкое неусжвршенствование. — Сѣкога подиръ смжртъта душата се връща по добра отъ колкото е била когато се е вжплжтила,

понеже болкитѣ, скърбитѣ, мжкитѣ прѣкарани на тѣзи земя, правятъ нейния напредокъ. И тѣй, ние отиваме съ времето и съ пространството като се отъ ново вжплжтяване въ разнообразни племена, мѣжду дѣтцата на тѣзи разни свѣтове, на които числото е безконечно въ обширната вселенна. Не се отива тамъ дѣто се иска, но тамъ, дѣто се слѣдва, споредъ извжршенитѣ напредоци, нужтитѣ на неговото „Азъ“. Никой не е привилегеруванъ: Навредъ е чудна най голѣмата справедливостъ, безъ да има нужда отъ полиция. Навредъ сжщия законъ владѣе и господарува. Всѣкъ добива веселията си, както и наказанията си спорѣдъ заслугитѣ си. Напредока се придобива чрѣзъ вѣчния дуелъ на тѣлото и на духа. Слѣдователно нека уважаваме това тѣло, което ни се вижда като малко нѣщо; нека го обичаме умилно и да благодаримъ Бога дѣто ни го е далъ; понеже, безъ тѣзи материя, която постоянно се прѣобразява и става на прахъ, *истинска пота* (горило) дѣто се образува духа, тайната на смжртъта не ще бжде никога схватена; и, до като не се вжзхитимъ отъ мждростъта на Бога, нѣма никога да узнаемъ като какъ да уцѣнимъ неговитѣ нѣжности.

Б Ъ Л Ъ Ж К А.

Въ нашата сесия отъ 2 декември, водителитѣ на кржжюка ни извѣстиха че по причина на лошето атмосферическо положение, [времето дѣйствително бѣше много джждовно и развалено] нашата работа ще бжде распусната за нѣколко дни. — Заповѣдаха ни да свикваме духоветѣ отъ време на време, за да узнаеме въ кое време може да начнемъ изъ ново; и, като я прѣкратихме на 6 декември, получихме слѣдующето сжобщение:

Атмосферата е лоша; трѣба слѣдователно да отложимъ начнатото дѣло, далечъ отъ да сме свжршили. Научете се да чакате малко, понеже вашата бѣдна земя, е обиколена отъ флуиди чудноразбивателни. Може да се влѣзе; но, да се оджржимъ, то

е много нѣщо: трѣба много да пострадаме. Но, за сега, дайте нѣколко дни распуска.

Викторъ Хоуго.

На конецъ, на 10 декемвриа, получихме слѣдующата заповѣдь:

Утрѣ, мой приятель, поднови дѣлото; изъ ново вжоржете нашето платно, понеже нашето кѣрмилло ще бжде, ще видите, довольно добрѣ управлявано. — Атмосферата е по добра и азъ сжмь готовъ.

Викторъ Хоуго.

ГЛАВА ТРЕТА

ВСЕЛЕННАТА И ЛЮБОВЪТА

9. — Пробужданieto въ пространството.

О земни жители, мои приятели, когато проумете края на Вселенната, която ни е произвела; когато вникните сичкитѣ тѣзи дълбочини, неизмѣрими за вазъ още до тозъ часъ; когато откриете възхитителното естество, което е останало скрито за вазъ въ време на живота ви; когато душата ви се отжрве отъ пѣтната си дрѣха и се почувствува свободна въ новъ животъ по въздуха; когато тя намери своята личностъ безъ да може да се сжмѣва веки въ еднаквостъ и, когато вмѣсто нищото, се укажатъ прѣдъ нея тѣзи велики истини, които тя не е знаила; И тѣзи панорами, неподобни съ други, изобразени отъ лучитѣ на безконечнитѣ слънца, сложнитѣ цвѣтове, обширнитѣ полета на яносиниа небесенъ цвѣтъ, отъ дѣто се въздигатъ навредъ най чиститѣ, приятни гласове; дѣто сж любимитѣ сжщества, които сж ви прѣдшествували, и които, възпрѣки смъртъта, ви сж сѣкога спомагали; о! тогива, приятели мои какви други чувства ще се появатъ въ вазъ! блаженни проститѣ, покорнитѣ и сички тѣзи, които сж били долни на земята, а сж зна или достойно да прѣтжрпяватъ тѣхнитѣ нещастиа, безъ да намжмратъ нѣкога! Блаженни честнитѣ сжрца, които се знаили да облекчатъ бол-

китѣ на бѣднитѣ, като сж раздѣляли тѣхния хлѣбѣ, като сж умекчавали омразитѣ, като сж се наказвали за наказанието на другитѣ! Блаженни още сички тѣзи които, въ лабиринта на разяренитѣ страсти, сж упазили страха на свято то име Господньо, като сж имали довѣрие въ *Него*, като сж извршвали сѣкога доброто безъ никога — злото; сички тѣзи които честно сж исплнявали длжността си въ трудния си опитѣ; които не сж подѣйствували да падне ни злоупотрѣблението на силнитѣ, ни жаждата на богатствата, ни страститѣ на чувствата, ни най малката слабостъ; които набожно сж практикували добродѣтелта, тжй както я поучавалъ великия господарь Исусъ! Сички тѣзи, вѣрвайте го, че подиръ единъ *тъжакъ* сжнъ отъ земния животъ, ще иматъ *едно добро разбужданіе*.

10. — **Земитѣ и слжницата:**
Тѣхното движение и тѣхното сжгласіе.

~~~~~

О! колко ще имъ бжде приатно да могатъ въ пространството, отъ мѣсто на мѣсто, да отидатъ далеко споредъ желанието си, облекчени отъ това тѣло което ги толкова угнетява и затруднява свободното имъ лѣчение! До колко тѣ ще бждатъ весели, леки и бжрзи въ тѣхнитѣ пжтувания чрѣзъ сичкитѣ тѣзи великолѣпни свѣтове, които отиватъ като се люлѣятъ и движатъ армонически около тѣхнитѣ слжнца, които, отъ само себе си, се впускатъ въ пространитѣ джлбочини и отиватъ прѣдъ тѣхъ като оставятъ една цвѣтовна бразда отъ тѣхната свѣтлина; и се хвжрлятъ съ една удивителна бжрзина — която сегашнитѣ ваши чувства не сж въ положение да прѣброятъ — като отиватъ и все отиватъ въ тжзъ безкрайностъ по

сжщиа законъ, въ прѣдписаната орбита, която е начертана отъ нашия Творитель, и безъ никое отъ тѣхъ да прѣмине прѣзъ сжщото мѣсто въ пространството, отъ дѣто веки е минавало. До колко това хубаво зрѣлище ще възхити тѣхнитѣ сърца! Ще платятъ и тѣ скжпо едно подобно щастие? И, когито се възвжрнатъ отъ пжрвиа си вжсторгъ и видятъ вжртенieto отъ горѣ до доло на толкова слжнца тжй чисти тжй отъ разни свѣтове, тѣ ще чуютъ и трептението на етернитѣ ноти! Когато пжрвитѣ гласове на божествената армония, на това съгласие, което никой не може си въобрази, пѣние съ признателность и любовь къмъ Бога, гдѣто, чрѣзъ движението си, свѣтоветѣ правятъ изъ помежду си, щото всѣки да има своята нота; гдѣто всѣко слънце съставлява единъ особенъ хоръ, никакъ подобенъ на другъ; гдѣто тѣзи съединени хорове даватъ този набоженъ химнъ, който се излива всѣкога отъ всѣка небулоза; когато тѣзи божествени гласове дойджтъ та трогнжтъ тѣхната дѹша и подчинжтъ духа имъ, съ какъвъ приятенъ пламъкъ ще се усвѣтжтъ тѣ! Ще разбержтъ ли, единъ день, чиститѣ блаженства въ обширното пространство отъ любовь въ вашата бѣдна земя, дѣто думата щастие се отнася кжмъ лжжи редъ заблуждения?

---

11. — Душевното вжлнение: Благодарность на Творителя.

Не, нищо не се нахожда у вазъ; нѣмате никакъвъ языкъ, който да може да ви даде най малкото изображение, най блѣдото изражение отъ туй свято възхищение, отъ туй безгранично и непринудително явление, отъ туй чудесно и трогателно очарование, което обзема душата въ това хубаво небе. Това е

една последователност отъ обожителни чудеса, които прѣлжстятъ погледа и вжсхищаватъ слуха, едно постоянно огнище отъ радостъ и любовъ, непрѣстанно подкрепяно и сѣкога подновено, което носи въ своитѣ зари истинското блаженство. като поражда у назъ желанието на занятieto. Не, никой нѣма да опише, даже несжвжршено, душевнитѣ впечатлѣния въ туй хубаво небе: понеже, несжществува гласъ, колкото голѣмо и да му е дѣйствието, който да може да опише благодѣяниата Господни, на които числото е по трудно за изброявание, отъ колкото жрната на морския пѣсакъ; и кой може да му каже: „Азъ видѣхъ, азъ зная сичко това което ти произвеждашъ и което можешъ да ни дадешъ. „Не, твоето дѣло е твжрдѣ голѣмо; то е безконечно, много величественно; то има голѣма армония; то обема въ себе си голѣмо великолѣпие, вжзвншени хубавини и Всемогущество; скрити и сжвжршенни чудовища; и, въ най голѣмо сжединение, разнообразна; печата на твоя Духъ е тжй силно опечатанъ въ безкрайната Вселенна, която ти знашъ да вжодушевишъ, о Боже, Господаръ на нашитѣ вжсхитени души! Никой отъ сички сжщества, които ти длжжятъ живота, никой отъ твоитѣ дѣца, колкото велико и да е то, мждро, чисто напреднало въ твоитѣ закони, или още тжй близо по твоята горня мждростъ, нѣма да узнае никога края на твоята любовъ, нито да достигне прѣдѣлитѣ на блаженството и що ти увеличавашъ въ вѣчността. Нека бжде благословено твоето свято име, о ти най добрия отъ Бащитѣ! понеже, при таква едно шастие, ти ни постави една заплата много лесна за наплащание: достатчно е да не направимъ никога никакво насжжрбление на ближина си, да го обичаме отъ все сжрдце и въ сѣко обстоятелство да тжрсимъ сѣкога да го спомогнемъ.

12 — Любовта, главния двигателъ. —
Стълба на свѣтоветъ.

Ето твоя свещенъ законъ; тамъ е главната тайна на твоя безконеченъ Духъ, о мой обожаемъ Баща! То е че, чрѣвъ твоя отъ любовъ законъ се сжединени свѣтоветъ. Тѣ се слѣдватъ помѣжду си, както вжлката слѣдва вжлката; еднитѣ водатъ другитѣ; Тѣзи които сж по стари, въ голѣмата фамилия която се именува Небесата, сж по опитни и по напреднати, тѣ помагатъ, до колкото е вжзможно, тѣхнитѣ по слаби братя. Сички си даватъ ржка за ржка сички биватъ солидарни. Никой отъ тѣхъ нѣма да остане празенъ; по старитѣ поучаватъ по младитѣ като какво сж открили прѣвъ живота си. Нѣма тайна която да не е открита, чрѣвъ напредока, и безъ да се нѣкой отъ тѣхъ вжзползва отъ нея. — Това е една обширна стълба отъ безкрайни стѣпала, на вѣрха на която сички трѣбва да пристигнатъ, въ едно по джлго или по кжсо време, като се принудени да прѣминатъ чрѣвъ сичкитѣ стѣпала. Щомъ единъ се вжзкача, той придобива мждрость, любовъ както и наука. Той има за слабината на тѣзи които сж доло повече сжстрадание; и става по страстенъ да ѣ спомогне; и, като той чувства повече щастие тамъ горѣ, той се усилва усердно за да го стигне по скоро. Такжвъ е закона на свѣтоветъ: тѣ патуватъ въ пространството като си спомогатъ и се обичатъ. — Всѣкъ се нахожда на забѣлѣженото отъ неговиа напредокъ мѣсто, поставенъ въ срѣдината която прилича на неговата степенъ, сѣкога мѣжду два свѣта които повече се сближаватъ, за да могатъ лесно да дадатъ на по малкия и да зематъ отъ по голѣмия. Вѣрху тжвъ безкрайна стълба, нѣма недостатжкъ Любовта обема сичко, отъ слжнцата до

мѣсепитѣ; тя освѣтѣва сичко, ако и да е разнообразна, отъ основата до върха, отъ по малкото до по голѣмото, армонията е сжвършена, понеже сички отиватъ къмъ щастието водими отъ священната любовъ на Божественния Творитель.

---

13. — Любовта мѣжду сжществата.

~~~~~

Тозъ безжртець законъ който управлява сичкитѣ свѣтове, като ги сжединява сички съ джлбоко едно приателство, урежда тоже отношенията на сичкитѣ сжщества мѣжду имъ, като ги поставя подвластни и солидарни, както тѣхъ. Всѣкъ, отъ най малкитѣ сжщества до най чистата душа, е длжженъ въ цѣлото естество, не само да обича и да спомага ближния си, но още да се жертвува неотложно и безконечно за него. Душата е тжй направена дѣто всѣко добро дѣло изжршено за своитѣ братя, и произвежда едно вжлнение, една радостъ, едно вжрховно, неизлично благополучие, съ които, на вѣрно, никое друго не може да бжде сравнено. Най щастливитѣ сж тѣзи които сѣкога работатъ за вжздиганието на другитѣ; които, при голѣмата си любовъ, се забравили себе си; тѣ сж най ближнитѣ до Божеството, понеже Богъ, който е изъ цѣло любовъ и удоволствие, не работи никога освѣнь за доброто на своитѣ дѣтца. О! колко това дѣло е чисто, колкото е чудесно! какъ то сияе отъ блѣскава свѣтлина! Понеже, любовта е едно свѣтило на което пламака колкото е по чистъ, толкова той е щастливъ и трае повече време. той става по силенъ, като се прѣчисти, чрѣзь борбата и жертвата.

14. — Христосъ и Херувимитѣ

Счастливъ е мучника Христосъ, който знай тѣрпеливо да пострада за своитѣ братя, и да се вѣзкачи на Голгота! Неговитѣ страшни мъки, неговия тръженъ вѣнецъ, поставихъ върху челото му Божественната сияюща корона; и днесъ той радозливъ мѣжду Херувимитѣ, съ неговата пламенна любовъ която край нѣма. Колко Христовци съществуватъ въ тѣхъ безкрайностъ! Безъ съмнение, числото е трудно да се причете; понеже, тѣ сѣ распрѣснати по всичката вселенна, която окружаватъ изъ цѣло и навредъ вжодушевляватъ, сжединени отъ близо, синове на Истината, съ сжщото желание, сжщата воля, тѣзи която е угодна Богу, комуто ежедневно слугуватъ съ голѣма енергия, и една по голѣма любовъ. Това число, каквото и да е то, нѣма прѣдѣли: то се увеличава, щомъ единъ отъ нази се удостои чрѣзъ добродѣтелноститѣ, да отиде въ полза на братята си, и отъ чиста прѣданность, скжпиа си животъ; като прѣдпочита по добрѣ да умрѣ подъ най чернитѣ наказания, отъ колкото да откаже вѣрата която го вжзвншава. Такава е истината: ние ще бждъ мѣ синца единъ день когито ни дойде реда, колко далеко и да е, като Христа. Трѣбва да дойдемъ тамъ, понеже вѣрховното благополучие, което Богъ е сжтворилъ за сички, а никакъ за сжщитѣ, не може се спечели, освѣнъ съ условие ако приемемъ да прѣтѣрпимъ, и ние тоже, „*Страданието*“ и да дадемъ единъ день невинната си крѣвь, както го направи Христосъ, въ полза на злбнитѣ. Колко това дѣло е велико! до колко душата е подмладена прѣдъ туй хубаво зрѣлище отъ безкрайни великолѣпности; прѣдъ тѣхъ непрѣкъсната и дълбока армония, която тѣи приятно се вжздига отъ нѣдрата на сичкитѣ тѣзи

свѣтове; прѣдъ тѣхъ обожаема и вѣрховна справедливостъ, която не иска благополучието освѣтъ на истинскитѣ жертви, и която прави синца да достигнемъ на сжщата степенъ чрѣзъ сжщитѣ усилия и сжщитѣ напредоци; въ лицето на силната непрѣодолима любовь, която, безъ мѣжа, покорява синца, истинскостъ, който подкрѣпя Вселенната, като усвѣтява чрѣзъ сианиата си армоническия концертъ! Но всѣкъ не разбира и не може да почувствува въ засмѣната тая картина на най хубаво небе, освѣтъ споредъ достоинствата си и напредока си.

15. — **Неподобността на планетитѣ и на тѣхнитѣ жители.**

Колко приатни тайни и удивителни чудеса ни крие природата? Всѣка кошерна отъ пчели има доплнителността си; и собственитѣ имъ малки частици не сж никакъ подобни едни на други, ни пакъ иматъ нѣщо общо мѣжду си; тѣхнитѣ пити, тѣхнитѣ стѣпала, както и галериитѣ имъ сж отъ разни форми — разнообразни до безконечностъ. Тѣ сжщо е и Небето, — *Божественитѣ кошери* сж сички не подобни, ако и да сж сички сестри. Вжпрѣки тѣхното безконечно число, не се намиратъ поне двѣ които да си приличатъ, или да бѣдатъ равни по мѣжду си отъ близо или отъ далечъ. Всѣка една има хубавинитѣ си, сжкровищата си, богатствата си, подобни ней и на които тя е господарка. Това що се вижда въ едната, въ другата е разнообразно, като сжстава не е никога отъ сжщитѣ елементи. Минералитѣ нѣматъ сжщото устройство, нито пакъ растителитѣ иматъ сжщото украшение. Колкото за животното царство самата истина е, че то, да се прѣдстави, е нѣщо твѣрдѣ трудно; Това е грамадната

безкрайностъ. — Всѣка една отъ планетитѣ има своитѣ специални форми, сжвѣмъ интересни и много-забѣлѣжителни типове на животнитѣ имъ, сж сѣкога необходими за своята срѣдина. Органитѣ се измѣняватъ спорѣдъ длжноститѣ, безпрѣстанно приспособени на тѣхнитѣ назначения, и навредъ сжединени съ атмосферата въ която тѣ се образуватъ, въ обятията на една майка. Сичко е разнообразно въ безкрайното естество; Цвѣта на слжпцата и тѣхната топлина, вжртението на звѣздитѣ и тѣхната наклонностъ, продлжещието на годинитѣ, траението на годишнитѣ времена, свѣтилата отъ които всѣка земя е заобиколена и освѣтена, както тоже траението на деня и на нощта. Но, гдѣ ние го намираме найпаче прѣзобилно, гдѣ безъ споръ, то е щедро любимо освѣнь относително до человѣка. Вжрху сичкитѣ планети типа е разнообразень. . . . Отъ истина не сжществуватъ двѣ глави съ сжщия профилъ или сжщото изражение. Всѣка еина има свой признакъ на когото физиономията е, сѣкога и вредъ; въ пжлна хармония съ естеството и стремлениата на духа който я обитава, каквито и да сж страститѣ; понеже, то е духа който си прави своеволно органитѣ за да служатъ желаниата му и нуждитѣ му кжмъ напредока. Человѣческитѣ тѣла навредъ иматъ очтивна, елегантна, благородна, величественна и горделива форма, която поставя человѣка надъ всичкитѣ животни, като му оставя да вжздига погледитѣ си на горѣ; но, тѣ се отличаватъ мѣжду си по материата на сичкитѣ планети въ цѣлото естество. Тукъ, ние ги гледаме, бавни и многосложни, съ движения тѣжки, членови кратки: Тамъ-доло сж леки, почти че не ходатъ като се хлжзгатъ безъ да постжпватъ; и, по джлеко, се виждатъ, подъ сжщитѣ органи, да ставатъ като пара, почти прозрачни; като се вжздигатъ въ вжздуха, отиватъ лесно и скоро на далеко.

16. — Сжединението на духа съ материата.

Сичко е относително. Духа прави отъ тѣлото си единъ точенъ образъ. Такава бива вжикашността му какъвто е и той спорѣдъ че е дебелакъ, простъ, назадничевъ; или е тжнжкъ, прозорливъ, освѣтенъ, той взема една по тжнка или по гжста материа, всѣкога еднообразна въ своитѣ точни наклонности.

Най тежката материа сжответствува на малкитѣ долни сжщества тѣзи на които желаниата управляватъ движениата; въ които моралното чувство е малко развито, както въ животнитѣ.

Вжрху сжщата планета, вжпрѣки изгледитѣ, материата на тѣлото нѣма никакво подобие. Тя бива толкова по гжста, по стисната, по сближена колқото духа който я вжодушевява е не добжръ въ дѣлата си. Сѣкога тя губи отъ гжстината си, когато духа, като страда, добива достоинство.

Това е твжрдѣ достовѣрно: ние сме които си добиваме болѣститѣ на тѣлото, чрѣзъ нашитѣ безумни страсти и лоши наклонности. Слѣдователно колқото духа се ублагородява, толкова материата се прѣчиства. Отъ тукъ достигаме, ненадѣйно, да прѣчистимъ, тѣлото като прѣчистваме душата си, съ постепенното разпржсквание на тжзи безкрайна проблема, която Богъ ние наложилъ въ материата, която се изисква не само да се вжодушеви но и да се разчисти и разложи до като се *Спиритуализира*.

17. — Призвание къмъ Бога.

О ти мой благъ Баща! Комуто върховната мъдростъ се нахожда вредъ въ твоитѣ свещенни закони! Твоята божественна неизмерима любовъ вездѣ се открива! Твоята велика вечна справедливостъ на сички открива твоя великъ святъ Духъ.

Навредъ въ творениата ти твоето безкрайно съвършенство се прѣдставя предъ нашитѣ изгледи! Не съществува ни единъ атомъ, ни единъ духъ който да не е на мѣстото си, когото ти да не любишь и да не стопляшь съ твоята велика благодать, като го спомагашъ, растушавашъ, подбуждашь и повдигашъ всѣкога; ни единъ не се нахожда който да не добие това що заслужва, и който да не участвува отъ сичкитѣ добрини; който да не се накаже ако е виновенъ и да не бжде упростенъ и възлюбенъ кога се раская; на конецъ, който да не бжде възнаграденъ споредъ добритѣ си дѣла и благороднитѣ си мисли. Възхитенъ остава всѣки предъ такава велика хармония! Колкото той напредва и се възвишава, толкова повече той чувствува твоята велика всемъдростъ, толкова по добръ той открива тѣжъ великолепностъ и толкова по добръ ще може да сжди за твоето всемогущие.

О ти великъ Баща! бжди благословенъ отъ сичкома ни твои дѣтца. О ти великъ надъ великитѣ! единственото кормило на Вселенната! ти който постави любовта и труда навредъ, единственитѣ подпорки на нашитѣ изумени сърдца въ този безкраенъ, твърдъ, бодливъ и труденъ пътъ, който ще ни позволи да достигнемъ до тозъ прѣкрасенъ олтаръ, огнище на твоята Бащина любовъ!

Дано най чистата и свята любовъ и признателность бжде въ сърдцата ни за толкова твои благи добрини! Дано твоето име бжде написано въ дълбо-

чинитѣ на нашитѣ сѣрдца, Ти нашъ Баща, който сѣтвори толкова благи нѣща за чадата си. Дано ние почитемъ и уважимъ твоята свята воля, която сѣкога ни възражда и благославя въ по благополучни нѣща. Дано всичката Вселенна, отъ атома до архангела и безконечнитѣ същества, пѣятъ твоята слава! и дано това благословено пѣяние, пълно отъ слава и любовъ къмъ нашия Господъ, бѣде подбудено сѣкога!

О баща нашъ вдѣхни ни, дѣто единъ день да можемъ да та проумѣемъ и да та обикнемъ както ни се слѣдва! Дано нашата воля се сжедини съ твоята! Дано нашитѣ мисли ти бѣдатъ като единъ антифонъ на нашата признателность! и дано нашето „Азъ“ се изгуби въ твоето, *о ти Царь надъ Цареть!!*

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА.

Посрѣдничеството на Духоветѣ и Пробужданieto

18. — Духоветѣ, синове на Истината, не могатъ да лжжтъ; Богъ ги праща въ помощъ на Науката.

Приатели, не мислете никакъ че ви се пишатъ тѣзи нѣща за изгубване на вашето врѣме. Трѣбва да бжде нѣкой невежъ и доволно безуменъ да не проумѣе сериозността на дѣлото; да не разбере че нигдѣ нѣма да срѣщне нищо по занимателно и по разсждително отъ това на науката за себе си. Да сжзнае самъ себе си! Не е ли това най добрата проблема отъ проблемитѣ! Да знае що е той, що е билъ и отъ гдѣ иде; защо той живѣе и какво той ще стане; каква е тайната жица която свжрзва нашитѣ участи съ джлбокоото мжлчание на Небесата; да проникне тайнитѣ на хубавата природа, и да открие, наконецъ, този великъ Образъ отъ когото синца зависиме и въ когото сѣчко се сжкращава, не е ли това нѣщо достойно за перото ни?

Недѣйте ни отблжсква; послушайте това що казва Духа който иде да ви гозори за този добжръ Рай когото може да изуче, когото наченва да узнае, ако и да е далеко още отъ да може да го поучава като учитель.

Ние не слизаме отъ туй обиталище на святи-
тъ да дойдемъ да ви злоупотрѣбимъ и да ви заблу-
димъ въ добродетельта; но идемъ да ви укрѣпимъ
въ нея, да вжодушевимъ вашия куражъ въ този кра-
ткъ животъ, който не е освѣтъ едно неприятно
патувание послано отъ горчивини, отвржщениа и
борби, дѣто по лошиа неприятель въ сжмнение се
нахожда. Не, ние не лжжемъ; ние сме дѣтпата на
тази истина която, свѣтливо и изобилно безпрѣстан-
но завладява чрѣзъ своитѣ вжлни отъ свѣтлина; нѣ-
кой отъ тѣзи свѣтове дѣто царува още заблужденне-
то. — Нашата вжрховна майка, да ви излжже, трѣб-
ваше тя сама да бжде излжгана. *Трѣбваше, въ подо-
бенъ случай, сичкитѣ небеса да бждатъ сжучастници,
и ние синца да сждѣйствуваме за вашето наказание.*
Но, елате въ себе си; поразмислете се малко, и вие
ще видите че тукъ, въ тѣзи прѣвжзходни небеса,
дѣто се находатъ тѣзи сладки лучи които посатъ
свѣтлината на бедниа вашъ свѣтъ и кжмъ които ва-
шитѣ молби вжзлизатъ непрѣстанно; въ тѣзи азу-
ри небесни пространства дѣто царува армонията; дѣ-
то сичко е чиста любовъ, дѣто владѣе безкористнето
и любовта кжмъ ближниа; дѣто нищо не става безъ
благоволенieto на Господа; тамъ не може да има
такжвъ достоенъ чловѣкъ който да се подиграва съ
другитѣ или да лжже ближниа си; понеже подобенъ
чловѣкъ, — вѣрвайте ма въ това що ви казвамъ, —
не е вжзможно да влѣзе въ този прѣкрасенъ Рай.
Той ще бжде тамъ дѣто страдатъ лошитѣ и ще бж-
де лишенъ отъ тѣзи истини.

При сичко туй, какжвъ интересъ имаме за да ви лж-
жемъ! — и зацо ли? Вашата земя не е ли джщери
на Небето? Ели тя отсждена да живѣе въ заблужде-
нието? Ели тя слѣдователно родена да остане въ
сжмнението което я задаша и замразява? или е на-
значена да остане надъ едно и сжщо положение?

Но! що е тя направила, што Богъ да употреби срѣщо нея такава строгость? *Той*, тжй добжръ! *Той* тжй умилень съ творениата си! Който не остава ни едно отъ тѣхъ да отиѣа безцѣлно; който ги обема подъ една и сжща любовь, и ги кара непрестанно да напредватъ! Не, не вашата участь не е никакъ такава; вие не заслужвате това строго наказание, дѣто да останете за всегда удавени отъ невестовото; *Богъ иди въ помощь на вашиата бедна наука.*

Какво може вие да направите безъ *Него*? Каква надѣжда имате? Ще се вжртите както тржколото около своята остъ, което безъ помощта на една сила не може да напредне. Слѣдователно изисква се Божиата воля, която да дойде да ви извлѣче изъ този джлбокъ старъ навикъ, който е готовъ да ви погжлни, приготвенъ, отъ вашитѣ нередовни и презрителни страсти, отъ вашитѣ срамотни недостатоци и раболѣпни нарави; който, за да ви избави отъ ямата, ви лувѣ за ржка и ви ушжтва въ правиа пжтъ; понеже, безъ *Него*, вие ще отидите право въ пропастьта, дѣто ще загините задушени отъ вашитѣ пороци.

19. — Сравнение на мѣстото дѣто живѣять
духоветѣ и това на земята.

Можители да помислите че ние не обичаме по добрѣ да живѣеме въ нашата атмосфера и въ нашата срѣдина, дѣто сичко е въ отношение съ нашето душевно положение; дѣто прѣкарваме живота си приятно и тихо; дѣто най малкитѣ ни желаниа, най малкитѣ ни прищевки, щомъ се помислятъ, се задоволяватъ; дѣто сичко е развлечение, удоволствие, очерование; дѣто не се знае мѣрилото на врѣмето; дѣто

благополучието владѣе и дѣто всичко е общо подѣ едно взаимно спомагание въ живота: *единъ за сички и сички за едно*; отъ колкото да слѣземъ тукъ подѣ подобно едно наказание, дѣто сичко ни безпокои; дѣто сопствената атмосфера е несвойствена за нашитѣ тѣла, като се подлагаме на силни болки, трудни на отмахване; дѣто стжлковението на страститѣ произвожда едно вжлнение отъ твжрдѣ гжсти флуиди; дѣто всѣкъ се оплаква, се наскжрбява и охка; дѣто, наврѣдѣ, се чуватъ мармораниа, оплаквания и охкания; дѣто раздора царува като пжленъ господарь, дѣто силнитѣ сѣкога притискатъ слабитѣ; дѣто никои нищо не дава, даже отъ излишека; дѣто пороцитѣ наврѣдѣ заглушаватъ добродѣтелята; дѣто сичкитѣ страсти иматъ пжлна свобода; дѣто вжрховната глава е обладана отъ сребролюбие, не да улекчи, спомогне и погаси глада на ближния си; но да запази тѣзи богатства, за да се хвали, и постанови по добрѣ своето владѣние; дѣто най гомѣмитѣ тирани иматъ най добрата полза; дѣто гласа на малкитѣ непрѣстано е потушение; дѣто лишени отъ армония, единодушие и любовь хората се ядатъ като истински лешеядци. Дѣто сички тѣзи които сж съ добри чувства, ставатъ жертва и плячка на лошитѣ; дѣто лжжата и неприателската омраза, покрива добродѣтелята съ черното си безчестие.

Слѣдователно, вѣрватели вие приатели, че едно подобно зрѣлище може да бжде интересно? Че това подло зборище отъ подобни ужаси и несправедливости може да подкани нѣкой си да дойдатъ да се заселятъ? Слѣдователно, ако ние дохождаме, то не е за назъ туй несгодно мѣсто. . . ., то е силната любовь която имаме къмъ вази! Сжгласете се съ назъ че вашата печална земя нѣма нищо добро което да бжде приатно и привлѣкателно; за развлѣчение и прѣкарвание

на нашето време, ние можахме да отбереме едно сѣдалище много по добро, като не се лишава небето отъ земи които да иматъ добри прѣлести!

20. — Вре́мената сж зрѣли. Новиа Оризонть.

~~~~~

Ако идимъ да смутимъ сжна ви съ свирянието на тржбата, то е да занимайме вашитѣ мисли съ свещенитѣ истини скрити отъ вашитѣ погледи въ азурниа сводѣ.

То е че врѣмената сж зрѣли. . . . Да, вжрху вашиа оризонть, съ гжститѣ мжгли сжставени отъ вашитѣ страсти, съ този мракъ, сжтворенъ отъ вашитѣ грѣшки и отъ вашитѣ прѣдразсжджци, слѣдствие на вашитѣ нечисти и развратни нарави, които сж безъ вжздржшка и прѣдпазливостъ; дѣто, безстидно, се излагатъ явно сичкитѣ ваши пороци; мѣжду тѣзи бжркотии слѣдствие на вашитѣ злоби, които на вредъ се прѣтрупватъ и заджржатъ въ казармитѣ съ хиляди солдати, които сж готови да се раскжсатъ въ една кжрвава битка; като сжваршеноно лишаватъ вашитѣ плодородни землища отъ най добритѣ работници, които сж надеждата на фамилиитѣ ви и подпорката на тѣхнитѣ сжрца.

При това изнемощение на сичкитѣ ваши богатства; при този мраченъ вжртежъ на сичкитѣ ваши слабости, дѣто сичко отива кжмъ злото, дѣто сичко се вижда да погине; въ това сжвжкупление на безкрайната навалища, дѣто смжртъта е навредъ, дѣто сичко изчезва, *една свѣтла луча на конецъ иде и се явява*; луча изходяща отъ Бога, блѣщащо знаме, която иде да ни усвѣти съ животворящата си свѣтлина; да распржсне облацитѣ, които се нахождатъ надъ

вази и ви прѣпятствуватъ да видите отъ татжкъ
оризонта; която иде да ви сжживи, да постанови
мѣжду ви добрата свобода, като направи да царува
братската любовь; да изтреби вашитѣ грѣшки, да ви
извлѣче отъ вашитѣ пороци; най сетнѣ да ви спре
край пропастьта дѣто щѣхте да се прикатуриите;
да подкрепи надеждата на тѣзи които сж я изгуби-
ли; да постанови довѣрието и хармонията помѣжду
ви; да изгони сичкитѣ ви скжрби; да ви поучи добро-
дѣтелята и почитанието къмъ ближнииа; на конецъ
да ви постави вжрху истинския свѣтливъ ижтъ, кой-
то води на вѣрно *къмъ свещениа домъ.*

---

21. — Часа на освобождението.

Призвание.

О тжржественъ часъ! О ти който ни позволя-
вашъ да приближимъ нашитѣ прѣлюбезни брата; да
ги подкрѣпимъ; да можемъ да говоримъ съ тѣхъ за
нашиа Баща, за (небето) и Небеснитѣ хубости; за
безконечниа животъ; безжртието на душата ни; за
тѣзи закони на справедливостъта и вѣчната мждростъ;
и за туй бждаще весело и миролюбиво, което ги ча-
ка на скоро; за туй велеколѣпно пристанище въ
което ще влѣземъ; което ни допуца на конецъ, да
повдигнемъ за тѣхъ булото на значението; да из-
гонимъ изъ сжрдцата имъ ужасниа страхъ на смжр-
тъта която непрѣстанно ги посѣщава; да распржс-
немъ гѣхнитѣ сжмнѣниа и изгонимъ скжрбитѣ, които
толкова сж ги безпокоили, като се сжмняватъ въ
утрѣшниа день! О тжржественъ часъ! *Ти* който ни
сжбирашъ, бжди отбѣлезанъ въ врѣмето! Отъ сич-
кома ни бжди благословенъ; бжди стериптипенъ въ
вжрховниа свѣтлолученъ свѣтъ мѣжду най добритѣ
дѣла отъ нашиа чловѣчески родъ.

Дано Богъ та отбѣлѣже за всегда въ исторіята, между най достойнитѣ и най приатни нѣща въ негова слава!

О щастливъ часъ. Часъ на освобождението, който иде да излѣчи злинитѣ ни и да прѣчисти страданиата ни; да даде надѣждата на сички; да отдаде сина на бащата, жената на своя мжжъ и джщерята на майка си; ти който ни сжбирашь въ сжщата фамилия; който разстроявашъ за всегда срамнитѣ бастили (bastilles); който ни принасяшъ толкова утѣшения, и който сжбирашь синца ни въ едно и сжщо вливание отъ нѣжностъ и любовъ кжмъ този благословенъ Баща, на когото, синца прѣпознаваме безконечнитѣ добрини!

Чистъ и свѣщенъ часъ! който правишь щото тжзи земя, сѣдалище на грѣшното ни искупование, на болкитѣ ни и на несчастията ни, да се въздигне прѣдъ Божествениа домъ и да стане тоже сѣдалище на благочестивитѣ, като се сжедини съ мислитѣ на сестритѣ си въ пространството, който ще бждатъ благочестиви да я видятъ че е измѣнила на конецъ изгледа си и може вѣки свободно и произволно да размѣни съ тѣхъ идеитѣ си и да изучи тѣхнитѣ на-прѣдоци! Благословенъ часъ небесенъ! Душата ми е завзета отъ едно приатно вжлнение! Дано радостъта която ти длжнѣя бжде твоето безкрайно благополучие! Приеми изражението на нашата признателностъ, на нашето удивление!!

ГЛАВА ПЕТА

Магнетизмъ, Спиритуализмъ, Медиумизмъ.

22. — Сжобщението мѣжду живитѣ и мжрвитѣ е нѣщо твждѣ просто. Какъ то става.

Тѣзи редове ми позволяватъ да мисля че ние не сме вѣки чузди мѣжду си; че ние нѣма да откажете сжобщението което става мѣжду тѣзи които сж на земята и тѣзи които сж въ пространството. Колкото и извжнредно да ви се вижда това, то е цѣла истина. Ще бжде слѣдователно слабостъ отъ ваша страна да искате да спорите едно не отрицаемо дѣло, съ хиляди пжтя потвждено, което доказватъ днесъ вашитѣ изъ пространството брата които, по счастливи отъ вази, може да видатъ като лице съ лице това безкрайно скрито естество отъ вашитѣ поглѣди, което ние не искате да видите освѣнъ случайно. Сжобщението което ви удивлява толкова и смуцава ума ви и разсждока ви, става прѣдметъ на толкова ужаси и злословия, то, което злобно се не прѣпознава отъ вашата наука, е *най простото и най естествено дѣйствие отъ сичкитѣ тѣзи които се извжриватъ въ безконечността на небето.* Постановено е вѣки че мѣжду живитѣ и мжрвитѣ разликата че се сжстони въ тѣлото. Последнѣното това се покорява на духовнитѣ желаниа посрѣдствомъ вашиа околoduшникъ. Ако, слѣдователно, два околoduшника сж отъ сжщо есте-

ство, били тѣхнитѣ пламаци чисти или нечисти, тѣ можтъ лесно да се сжединатъ мѣжду си и да станатъ едни, ако е волята Божиа. Сжединенитѣ тогава, по собственото имъ желаніе, нѣматъ освѣнѣ една само воля, едно само щеніе, тѣжѣ што подчиненото тѣло, приема потика отъ това което командува. Ето сичката тайна на магнетическитѣ дѣйствия, които сж отъ общо начало съ тѣзи на спиритуализма. Нийдѣ нѣма нѣщо присилено; нищо свѣрхестествено; сичко е схообразно съ най простото смѣртно. Закона на привлекателността, който управлява материата, става общъ и се потвѣрдява на пълно; духоветѣ, дѣйствително се привличатъ мѣжду си споредъ подобността на тѣхнитѣ чисти флуиди. При тозъ великъ законъ, непокорность не бива, още по малко въ пространството отъ колкото тукъ на земята.

---

23. — Теориата на магнетизма:

Какво прави магнетисаніа духъ въ пространството.

24 10/br

Ако, слѣдователно, два околoduшника отъ природни свойства, сж почти подобни мѣжду вжплотенитѣ, тѣжѣ што духа на едина, да бѣде подчиненъ на друга, понеже волята Божиа е такава, то магнетисаното тѣло извѣршва сичкитѣ движения, които магнетизатора ми налага въ това врѣме. Ако даже послѣдния този има силна воля, той може да изгони духа изъ тѣлото което той владѣе мечтателно; въ такъвъ случай магнетисаніа пада въ *катаlepsia*, и нѣма да подеме движението си ако магнетизатора упражнява джлго време вѣрховната си сила, чрѣзъ която той само може да го вжзвѣрне въ тѣлото що е оставилъ. — Какво прави изгоненіа духъ въ това време? Той се нахожда около тѣлото, или се от-

далечава въ пространството ; колкото и да е свободенъ, това негово отдалечение, не става по негово собствено желание ; напротивъ то е подчинено на волята Божия ; сжзнателенъ по своето положение, свободенъ отъ своя затворъ, при едно сладко и приатно душевно вжлнение дѣто е избавенъ, и ако за кратко време, отъ това негово плжтно облѣкло, толкова тежко и притеснително ; сѣкога свжрзанъ съ тѣлото чрѣзъ една пжпка и еластична флуидна жица, която произхожда отъ окоلودушника и го управлява кжмъ всѣко мѣсто като му позволява да се завжрне въ тѣлото си щомъ се повика. Но, ще ми кажете, какъ, като е тжй свободно поставенъ, ще се завжрне пакъ въ туй тѣло което е истински затворъ, плжтна крѣпостъ, дѣто сичкитѣ страсти непрѣстанно го гризатъ ? Може ли да има подобно желание ? Завржща ли се чрѣзъ своето чисто удоволствие ? О ! не, вѣрвайте, ако му бѣше вжзможно да живѣе въ пространството, то никога не щеше да се вжрне въ това тѣло, което му е тжй отвратително, като че е смжртъта му ; но, той не е господаръ ; той не заповѣда ; при сичко че той сжзнава че се приближава кжмъ смжртъта, отива, вѣренъ кжмъ тжзи воля която, вжпрѣки нему го вика ; понеже неговия окоلودушникъ, свжрзанъ чрѣзъ вржската на неговия магнитизаторъ, добива потика си. И при сичко че тжзъ призовка му задава страхъ, той се завржща въ тѣлото и заеме мѣстото си като става господаръ на себе си съ развржзванието, чрѣзъ нѣкои движения, на жицата която го свжрзва съ неговия владѣтель. . . . . Тжй това става мѣжду вжплатенитѣ.

Паметъта изчезва, или се сжхранява въ магнетисания, спорѣдъ волята която му е наложена отъ магнетизатора въ време на операциата. Ако, въ време на операциата, магнетизатора не даде никаква заповѣдъ, то никакво впечатление не остава въ ума

на магнетисания. Но, ако магнитизатора срѣдоточи мисълта си върху една или нѣколко дѣла, то въ разбудяването си магнетисания намира дълбоко запечатани тѣзи нѣща въ основата на околoduшника си, и ги напомня.

24. — Теорията на спиритизма. Длъжността на Ангела Хранителъ.

Сжщо нѣща се проявява мѣжду вжплжтениѣ и тѣзъ наши братя не вжплжтениѣ. Щомъ единъ отъ вази има точно намерение да се отнесе до вази за новини отъ нѣщата на пространството — (и тога не да задоволи едно грубо и суетно любопитство; но, съ чисто и не материално намерение, което да нѣма друга омишль освѣнъ тжзи да се усвѣти, да пристжпи кжмъ благополучието чрѣзъ моралния напредокъ и да стане по добжрѣ) — нека, отъ всежрце, го поиска отъ Бога, като го помоли непоколебимо да отвори Небесата за него; бждете увѣрени *че сѣкога ще ви се отговоратъ съ коронясанъ устѣхъ*. Понеже, този благословенъ ангелъ, който Богъ е поставилъ при вази и го е натоварилъ да бди, сѣкога и наредъ, надъ вазъ; който сѣкога ви вжодушевява и ви подпомага; който, най паче, има грижата да пази вашия исходъ отъ всѣко лошо завладение; който ви води кжмъ доброто; който е благополученъ при вашитѣ задоволения и страдалецъ при вашитѣ скжрби; който ви дава своитѣ сжвѣти и ви смжмвра вежливо и очтиво когато сте зложни; който никога не ви оставя; който е вашето върховно добро. Този ангелъ, който справедливо е именуванъ „Ангелъ хранителъ“, приема тогива отъ горѣ нуждното позволение да освободи флуидитѣ си които, всѣко врѣме, сжджржатъ вашето тѣло и го подкрепятъ. Ние, безплжтнитѣ ние тогава

се намираме освободни отъ свръжскитѣ на които това тѣло ставаше пречка. Ние ви приближаваме съ сжединението на вашиа и нашиа околѣдушникъ, и, отъ тогава, вашиа духъ ни принадлежи; пониже ние сме свързани, вжплжтени и невжплжтени, чрѣзъ благоволенieto Божие и вашата пжкорностъ, подъ сжшитѣ отношения, сжщитѣ условия както магнетизатора и магнетисашиа; ние можемъ, по нашиа обичай, безъ да ви затрудняваме, да наложимъ нашитѣ идеи, да командваме вашето тѣло, като го завладѣеме, или като бждемъ вжнъ отъ него. Пжрвия случай е *истинското обладавание*; вториа — е едно *запослѣдование* само.

---

25. — Медиумизмъ. — Всичкиа сѣтъ може да го придобие чрѣзъ науката и практиката. — Духоветѣ сж принудени да уважаватъ тѣлата на вжплжтени-тѣ които имъ се вдаватъ въ сжобщение.

Мѣжду вази, малко сж тѣзи които нѣматъ *медиумизмъ*, то е дарбата, вжжможността да се сжобщаватъ съ нази въ пространството; почти сички го притежаватъ, само често той минува като не узнатъ. — Но, тѣзи които го нѣматъ, могатъ, чрѣзъ упражнението, да го придобиятъ, понеже Богъ, който е всесправедливъ, не е никакъ произволенъ: той дава на всѣкиго, и по сичкитѣ земи, съ заслугитѣ му; като желае щото самитѣ наши усилия да ни избагатъ отъ ногтитѣ на смъртта. Споредъ вжрвежа на страданияето и наказанието ни придобиваме повече сила, и намаляваме мжжитѣ. Сжщото се случва съ медиумизма, който ни прѣдставлява доволно разнообразности, споредъ повечето или по малкото бжрзина съ която се извжршва сжобщението; или по добръ още споредъ начина съ когото духа и явява на вази за да

бжде разумянь. Когато Духа иска самъ да се разговаря, той отвлича прадварително духа като магнетисва тѣлото, което му принадлежи. Той тогава може да си служи съ него по единъ такъвъ начинъ, като че е негова собственостъ. Сжобщението тогива става сжвършено: духа може, както иска, да разговаря, да разсжждава, даже ако това не е приятно. Това толкова по добрѣ става и по лесно, колкото той познава по добрѣ тѣлото което му служи като орудие. Той е сжвършенъ господарь на новия си домъ, на това заето тѣло на което той е опекунъ: слѣдователно, той може свободно да се служи, както му аресва, даже може и да го злоупотрѣбява. Само, въ подобенъ случай, духа като се завърне въ пространството, Духоветѣ господни, да се научи да пази и уважава повѣреното нему тѣло, ще му покажатъ заслуженото мѣсто; между най лошитѣ духове; при които той ще искупи лошото си поведение и мжитѣ които е призвалъ, безъ позволение, върху едно тѣло което не е негово. И, за изжвршеното прѣстжпление, наложенитѣ мжки сж отъ най голѣма строгость; сѣкога сжразмѣрни съ произведенитѣ страда- ния отъ непокорния духъ.

---

26. — **Сомнамболическиа медиумизмъ,** — Духоветѣ чрѣзъ него се стараятъ да направатъ нравственни живитѣ и умрѣлитѣ. — Какъ страдатъ виновнитѣ и какъ тѣ искатъ Вжплжтението за да си подобрятъ положението.

Този медиумизмъ, нареченъ *сомнамболически*, е единъ отъ най добритѣ, и най почтенъ: то е той, който най добрѣ подобава на Земнитѣ и Небесни отношения. Вжрховнитѣ Духове си служатъ, да дой-

датъ да ви дадатъ сжвѣтитѣ си и разсжждениата си; да ви говорятъ за душата ви, за вашиа бждущъ животъ, за безкрайното Небе, за величественното естество, за тѣзъ вѣчни закони, които господаруватъ навредъ сжществата и свѣтоветѣ, и които управляватъ сичко. Тѣ си служатъ, тоже да отведатъ развратнитѣ изъ мѣжду вашитѣ кржжоци. Тѣ ви показватъ ада такжвъ какжвто е . . . . . Убийца лице съ лице съ жжртивитѣ, който той непрестанно има прѣдъ очитѣ си за споменъ съ най малкитѣ подробности и съ сичкитѣ негови ужаси; като непрѣстанно е изложенъ жжртва на страха подъ това печално зрѣлище; като непрѣжжснато подбужда джлбоко разваливаната му душа; нападнатъ отъ сжвѣстѣта, това вѣрно огледало на живота, която го излага на най мрачното отчаяние; самъ, съ жжртивитѣ и въ мрака, като не знае отъ дѣ да побѣгне, нито какъ да се запази, за да се избави малко, поне една минута. отъ тая синическа картина, отъ това несносно гризание на сжвѣстѣта; като не чува освѣнь виковетѣ на неговитѣ жжртиви които вжпрѣки тѣхнитѣ рани, трогнати отъ сжжеление на подобни мжки и на едно такава голѣмо отчаяние и строго наказание, забравятъ себе си и вжздигатъ душитѣ си къмъ Бога като го молятъ, за милость, да смали огжня на едно подобно гризание на сжвѣстѣта; като обещаваатъ на виновниа прошка и забравяние на несчастнитѣ му дѣла; при сичко туй, тозъ случай, разбужда още неговата ярость, и не склонява. И годиниѣ се изменуватъ!... Никакво упрощение! Никакво подкрепление! Никакво утѣшение! Духа все тегли, неговитѣ страшни мжки отъ день на день ставатъ по силни и по строги! Ни единъ гласъ, който да му даде надежда че тѣзи негови беспокойствия скоро ще се свжршатъ, до тозъ благословенъ вѣличественъ и побѣдоносенъ день *дн-то гръшката е прѣчистена!!....*

Този день вѣки, жертвитѣ се захватѣ отъ картината . . . . . Този вразуменъ духъ отъ тука натажкѣ ще се наслаждава отъ единъ истински миръ. Той се ражда изъ ново въ живота. Слѣдователно той може да размишлява вѣрху миналитѣ дѣла и вѣрху неговото бѣдуще. Неговия ангелъ хранителъ, който, отъ дълго врѣме, вѣздѣшаше пламенно за този приятенъ моментъ, му се показва, го вѣодушевява и го насѣрчва; на конецъ да може да се усвѣти повече и да го изучи по скоро, той го застава да дойде въ тѣлото на единъ медиумъ за да се разговори съ вази. Тогива, той ви описва своитѣ прѣстѣпления, своитѣ мжки и своето трудно положение. Той ви разказва злобитѣ си, прося помощи за да излезе отъ мѣстото въ което се намира, въ което толкова е пострадалъ, дѣто всѣкога той живѣе самъ, като не знае дѣ да се обѣрне за да намѣри сѣвѣти и да забрави своето прѣминало.

Понеже, неговия ангелъ Хранителъ, ако и да е при него, не може нищо да стори отъ само себе; той има нужда отъ другъ, по причина че неговитѣ флуиди сѣ много тѣжки относительно тѣзи на неговия страдалецъ, който по подобие с много доленъ, и на когото като не може да схвати околoduшника, не може тоже да разговаря съ духа му.

Понѣкоги духа бива много упоритъ, най добритѣ аргументи не могатъ да го убѣдятъ. Но, като се повѣрне въ пространството, той мисли и разсѣждава вѣрху това що е видѣлъ, и вѣрху това що му е казано. Наскоро, той самъ пожелава да дойде въ туй сѣщо мѣсто което го толкова задоволява дѣто, постепенно, той привиква да се сѣзнава по добрѣ и да узнава законитѣ, които владѣятъ нашия животъ; до като наконецъ, благодарение на вашитѣ добри сѣвѣти, той види пѣтя и разбере правилото: *„За да напредне человекъ и да достигне благополучието, необходимо е да се роди изъ ново.“*

При тозъ благополученъ моментъ който му указва бъдущето, той не може освѣнъ да помисли като какъ да бжде въ сжстояние да свърше съ този печаленъ скитнически по постоянството животъ . . . . Той пожелава едно мѣсто тукъ доло на земята, съдалище на наказание, и моли Бога за „Прѣражданieto“ си; чрѣзъ което като добие ново тѣло и нова сила да може да се поправи за да надвие смъртта. Този медиумизмъ, нарѣченъ сомнамбулически, е, както гледате, много вѣренъ и много практиченъ, понеже той ни допуща по най добъръ начинъ, да практикуваме доброто и да избавяме отъ болкитѣ не само тѣзи братя които страдатъ въ пространството, но още сички тѣзи които, на земята, минуватъ въ вашитѣ кржжози: понеже пжрвитѣ, като прѣкараха такива мжки, се въздържатъ отъ страхъ; тѣ употребляватъ по добръ тѣхното врѣме. Тжй, ние добиваме единъ двоенъ резултатъ, съ единъ ударъ поправяме тѣзи, които сж горѣ и тѣзи които сж доло. Но, по злополучие, малко сж мѣжду вази които да могатъ да ни прѣдадатъ тжзи приатна услуга, понеже, вашиа околдушникъ, за подобна една услуга, трѣбва да се сждини съ тѣлото си по единъ искусственъ начинъ, щото да му бжде възможно, безъ сериозна, опасность. или да го изгони отъ него, или да го вкара въ Небесата.

---

27. — Благотворениата на Медиумизма.
Общъ трудъ мѣжду възплжтениитѣ и невжплжтениитѣ на земята.

Деня не е твжрдѣ далечъ дѣто, благодарение на нашитѣ трудове, вашитѣ тѣла ще служатъ по добръ на вашитѣ отъ горѣ братя; защото, ще дойде този день когито слжнцето, което грѣе, ще ни види, съ

материя и безъ материя, въ една и сѣща фамилия, да се трудимъ изъ общо, събрани и размесени като въ едно тѣло; когито невплжтенитъ ще бждатъ видени отъ тѣхнитѣ братя, ще говорятъ по мѣжду си безъ никакво прѣпятствие.

Въ този день, день благословенъ, нашитѣ трудове ще бждатъ велики, понеже ще бждатъ сжединени подъ една и сѣща мисль; и тѣзи обширна проблема, която толкова ви затруднява и нази сжщитѣ безпокой, сжмъ увѣренъ, че тя на конецъ ще бжде проумѣна; тогива ние ще бждемъ силни, понеже ще надвиеме и ще подчинимъ материята. — Ние ще прѣчистемъ земята отъ сичкитѣ нейни болки, отъ сичкитѣ ѝ несчастья, като испжлнемъ сичкитѣ ѝ ями, като затвѣрдимъ моретата, като снижимъ могилитѣ и като прѣчистимъ въздуха; и, за да бжде пжлна хармонията на годишнитѣ врѣмена, *ние ще ви исправимъ остѣта на Планетата*. Тѣзи сж трудоветѣ които ни сж назначани отъ Богъ; по своята мждрость и безконечна добрина, той повѣри на нашитѣ грижи.

Всѣка кошерина отъ пчели трѣбва, чрѣзъ своитѣ жители, да направи чудо отъ точна и блѣскава любовь и хубость, тѣй щото, нигдѣ да се не-проявява сѣнка.

---

28. — Медиумизма, основа на новия социаленъ строй. — Величественно послание на медиумитѣ.

~~~~~

Вие слѣдователно виждате добръ че чрѣзъ сжединението ще извѣршемъ подобно прѣобразование; и, ключа на сжединението който трѣбва да ни подкрѣпи, азъ ви го указахъ, той е *Медиумизма*. Понеже, само чрѣзъ него, вашитѣ братя отъ пространството, може да се запознаятъ съ вѣщата, които се случватъ мѣжду вази сичкома.

Слѣдователно нека бждатъ благословени сички тѣзи които притежаватъ тѣзи вѣрховна и чудесна дарба, што да могатъ, мѣжду ни, да скжсжтъ расто- нието; наконецъ, да ни позволятъ да влѣземъ въ рав- новѣсие, ние, ваши пѣрвородни братя, които не сж- ставяме вѣки освѣнѣ едно *Единство*, което ще има повече сила въ общиа трудъ! Нека бждатъ благосло- вени отъ Бога тѣзи куражливи юнаци, на които ду- шевното великодушие е сѣкога готово да стане жжртва отъ любовь на ближниха си, безъ да се бои отъ ни- кого, безъ да има страха отъ утрѣшниха день; които ни заематъ отъ добра воля тѣлата си, само и само да ускоратъ благополучниха моментъ на нѣкого отъ тѣхнитѣ братя; като се основаватъ вѣрху наши за- грижата на тѣхната личность, тукъ доло и навредъ! О! да, нека бждатъ благословени тѣзи вѣрховни разгледачи, които ходатъ мѣжду вази, истински жжртви, да проповедатъ истината, и трудно да се борятъ про- тивъ авторитета на вашитѣ прѣхвални учени, за да ви извлѣкатъ, на конецъ, отъ джлбочината на тозъ старъ навикъ, и да ви усвѣтятъ съ една свѣтлива луча, като противопологатъ противъ сарказмитѣ на *вашата невѣжа наука* непоколебима вѣра на *тъжната учена простотиа!!!...*

ГЛАВА ШЕСТА

ПРИЗВАНИЕ КЪМЪ УЧЕНИТЪ

29. — Призвание да се изучатъ, въ спиритиче-
скитъ кръгове, разнитъ явления които доказватъ
продължението на живота и потвърдяватъ закона
на Прѣражданието.

Кога слѣдователно, о смъртни учени, лѣкари и
адвокати, вие които тжлкувате всичко безъ никаква
противность; които, чрѣзъ вашата безумна гордостъ,
отказвате явно сичко това което не пада подъ сила-
та на вашето око, или по добрѣ което смушава ва-
шиа ограниченъ умъ; кога слѣдователно вие ще про-
умѣете чудесния урокъ написанъ съ златни букви въ
звѣздния сводъ, когото светитѣ книги навредъ сж
открили? Коги слѣдователно ще оставите тжзи печ-
чална лудостъ отъ да обвинявате прѣдварително,
чрѣзъ вашата генеалность, сичко това което намирате
противно на вашата наука; не искате ли да се
сжгласите да дойдите нѣкога да присжствате въ на-
шитѣ сжбрания и да опитате истината чрѣзъ опит-
ността? Когато пожелаете да си дадете този трудъ,
като ни произведете тжзи прѣвжсходна ненадѣйна
облага, да послѣдвате нашитѣ трудове въ нѣколко
врѣме, ще видите, скжпи приатели, че ще бждите за-
доволни!... Понеже нѣма да изгубите много врѣме
за да узнаете основния законъ, който ни принуждава

дѣ се раждаме изъ ново; то е да можеме да напредваме, да се избавиме отъ нашитѣ болки и да се откажете по скоро отъ вашитѣ грѣшки.

30. — Разни явления, които ще се прѣдставятъ: краснорѣчивитѣ невѣжки; лѣкаритѣ безъ учение; неграмотниа смѣтачъ; цвѣтовни рисунки, наметници и чужди хира на планетата; отпечатжѣ на крака и на рѣце; рѣчно изливание; осезаемость видимость и фотография на духовета. — Най послѣднитѣ на земята биватъ често пжрвитѣ въ пространството.

На скоро ще се сжставатъ у вазъ други идеи, вжрху нашата добра наука на която вие завиждате; понеже ние ще ви покажемъ хора прости и невѣжки долни и срѣдни, които да разговарятъ вжрху най високитѣ точки отъ науката, съ такова сладкорѣчие и знание, дѣто никой изъ мѣжду вази синца, колко и да е напредналъ, да не може да направи толкова. Ние ще ви покажемъ още лѣкари които, безъ никакво учение, като поставатъ рѣцетѣ си вжрху тѣлото на болниа — по никога даже безъ никаква нужда на това допирание на пржститѣ, *подпомогати отъ нашитѣ добри флуиди*, уздравяватъ за малко врѣме страшни болки, дѣто вашитѣ лѣкарства ще бждатъ неуспѣшни и безсилни да побѣдатъ. Ще ви покажемъ тоже малки овчерчета коино, безъ да знаятъ да четатъ, още по малко да смѣтатъ, да направатъ дълги смѣтки които, отъ истина, ще дадатъ голѣмо затруднение даже на най искуснитѣ изъ мѣжду вашитѣ учени математици. На конецъ, ще покажемъ да видитѣ твжрдѣ любопитни нѣща, най смѣлитѣ дѣла които никога челоуѣческа душа не е подумала вжр

ху вашата печална земя дѣто спчко е ограничено. Ние ще донесемъ цвѣта отъ една отъ тѣзи планети които сж по небето, за да обвинатъ главитѣ ви, на които приатното благоухание и чистиа аромъ ще усладатъ вашитѣ чувства отъ единъ доволно дълбокъ сжнѣ, като ви оставатъ едно безъ примѣрно веселие и благополучие, даже дълго врѣме още отъ като се сжбудите. И, сѣкога като си служимъ съ лоши орудиа, то е прости и най невѣжи, ние ще извршемъ рисунки твжрдѣ добрѣ изработени, по единъ много бржзъ начинъ, *и въ темотата*. Ние ще произведемъ цвѣта прѣкрасни и блѣскави, непознати тукъ доло, които да надминуватъ и оставатъ на задъ най усжвжршенствуванитѣ ви и най хубавитѣ изъ мѣжду тѣхъ. Ще ви дадемъ тоже паметници отъ най на прѣдналата архитектура въ този хубавъ рай; роскошни палати прѣдъ които вашитѣ, колкото и сладострастни да ви се виждатъ, и вжпрѣки тѣхната свѣтликавость, ще ви се видатъ като долни колиби. Ще ви изрисуваме още образи отъ тѣзи безчисленни сжщества които сж въ природата, ваши брѣта отъ пространството, заселяюци близнитѣ планети на вашата Многочисленитѣ глави които ще ви прѣдставимъ, ще ви потвжрдятъ хубостьта и разнообразностьта на типовитѣ, понеже всѣка една изъ мѣжду тѣхъ ще има изразителностьта си която ще произведе надъ вази точното си впечатление. За тѣзи разни трудове, не е злѣ да се каже, ние прѣдпочитаемъ да отбираме тѣзи, които не знаятъ да четатъ и се виждатъ глупци Тжй ние дѣйствуваме за да можемъ по добрѣ да поразимъ вашитѣ мѣчтания; още да покажемъ тоже, че често послѣднитѣ изъ мѣжду вази тукъ доло, сж пжрви въ Небето. Понеже, не трѣбва да вѣрвате че, *тамъ горн*, вашето вазвишение слѣдва да сжществува !! . . . То не стои тжй добрѣ !! . . . Богатиа тукъ доло, който ви се

вижда благополученъ е, тамъ горѣ, често единъ отъ най злополучнитѣ, просяка на вашата бедна земя, който прѣтърпява глада, жаждата и сичкитѣ несчестия, е, повечето, единъ отъ най напреднатитѣ и най добрѣ възнаграденъ изъ мѣжду насъ въ пространството. На конецъ, да допжлнемъ вашето поучение, безъ да оставимъ сѣнка на най малкото сжмнѣние въ вашитѣ възхитени умове, ще искалжпимъ нашитѣ ржце и ще ви оставимъ слѣдитѣ на нашитѣ стжпки и отпечатжка на нашитѣ крака и ржце. Послѣ, успешно подпомогнати отъ Божеството, ще ви се явимъ такива каквито бѣхме въ живота си; и ще ви говоримъ за да потвжрдиме единството на това що сме казали. И, ако това не е достаточнo да растрои вашето силно сжмнѣние, като вѣрвате че се мами мѣчтанието ви, или още често жжртва на една галуси-нация. За да не можете да се сжмнѣвате въ нашитѣ думи, ни да ни обвинявате че говоримъ притчи, ще ще ви дадемъ нашитѣ фотографии съ произведението на сичкитѣ наши физически чарти. Можете да ги прѣкарате отъ ржка въ ржка за да се увѣрите добрѣ че *дълото е истинско.*

31. — Тайната на живота не е ни въ сжрцето, ни въ мозака.

Ето, сжпли мои приатели, за какво ви пригласявамъ! Елате, на конецъ да узнаете тайната на живота, която вие на празно и безъ полза тжрсите да откриете въ вази съ вашитѣ орудиа, които қолкото сжвжршени и да сж, сж сѣвоги материални, и не могатъ да схвататъ нищо не материално! *Живота не е никакъ въ сжрцето, нито нжкъ въ мозака, както го мислите !! . . . Той иде отъ по високо !! . . . И,*

никога вашата наука нѣма да побѣди стария навикъ, догдѣто вие оставате край материата. Знайте, че за ваше поведение, отъ истина послѣдния вѣрующъ стои по високо отъ учения, понеже неговата мисль, втръснена въ безконечността, го въздига сто лакъта по горѣ отъ сички тѣзи които я отказватъ; зато ва никога не може се изталкува тѣзи безмѣрностъ съ сжизмѣрченото; и че много по лесно и по възможно да се схвати като втрѣжнитѣ погледитѣ си отъ колкото да отказваме глупаво.

32. — Не страдателна вѣра, но здравата, която е постановена вѣрху неотрицаеми дѣла: Христовата вѣра. Не чловѣческа почеть: Великитѣ древни хора, ваши колеги и ваши другари, ви чакатъ въ кржжодитѣ и сж готови въ сичко да ви обядатъ.

~~~~~

Не желайме да дойдите при нази като слѣпи хора. — Напротивъ, ние сичкома сме противници на тая страдателна вѣра, лека и безосновна, която поражда раздори и прѣбирни когато ѝ противорѣчатъ; достойна да посѣе ужасъ и печаль, на мѣсто любовь, както, за жалость! толкова пжтя. Това което ние желаеме, то е тая здрава вѣра, оспована вѣрху разума, вѣрху разсждока, съ осезателни, вѣрни неотрицателни доказателства съ хиляди пжтя потвърдени, които отдаватъ на ума цѣла безпечность, понеже дѣлата сж на яве, готови да се провѣратъ; вѣра, сичко казано, която, прѣдобита чрѣзъ науката, не се разваля, ни се налага; вѣра която поставя чловѣка надъ мжкитѣ, която го прави добжръ и силенъ, да прѣзира обиди, злословия и сичко — дору най силнитѣ мжчения; вѣра която отнесоха Христа

върху Голгота, на която приатнитѣ лжчи усвѣт-
ватъ земята отъ толкова врѣме. — То е на тѣзъ вѣ-
ра дѣто ние ви призоваваме, понеже не искаме ни
най малкото сжмнѣние.

Елате, да наблюдавате !! . . . Да, елате съ насъ,
разговарайте, изслѣдвайте !! . . . Елате, безъ никак-
ва взета старна, искрено, свободно !! . . . Ние ви
се заклеваме, о господа учени! Дано чловѣческата
почетъ не ви отдалечи и, за никого отъ вази, не
бжде едно затруднение !! . . . Понеже, се намира-
те въ добро общество, мѣжду велики хора, които сж
били ваши гении, а, днесъ толкова малки, въ тѣзи
безкрайность, дѣто не се зачитатъ нито като нѣсач-
но зрѣно . . . Да, сжединете се съ нази, ваши вѣт-
хи другари, които ви толкова удѣняваме и ви поча-
таме; които страдаме да ви гледаме, вжпрѣки сички-
тѣ ваши сили, безсилни да откриете булото на смъртѣ-
та; като не знаете да се вжзползвате отъ добритѣ
откритиа, не правите друго освѣнъ да усилите ва-
шитѣ грѣшки, вашето загинвание !! . . .

Слѣдователно арнишете отъ да си биете паметъ-
та !! . . . Истината не е никакъ въ вашитѣ лабо-
ратории !! . . . Ние ще ви я покажемъ и ще ви я
прѣдставимъ тѣй добрѣ дѣто да свѣти като свѣтли-
кава искра усвѣтающа земята . . . Оставете вашитѣ
прѣдразсждаци, братя, врѣме е вѣки !! . . . Вашитѣ
многогодишни методи нѣма да ви извлѣкатъ отъ тозъ
ужасенъ пжтъ дѣто сжмнѣнието владѣе и страха на
утрѣшния день. Вие нѣма никога да анализирате тѣ-
зи мисжль, прѣдмѣтъ на вашитѣ постоянни и усжд-
ни изслѣдвания, ако ние не ви дойдеме да ви дадеме
срѣдствата да можете да контролирате какъ тя ви
дохожда !! . . . Пенеже, вие я тржсите сѣкога въ
вашето тѣло, когато нейното поприще, напротивъ, е
сжвжршено вжнъ. Елате !! . . . Ние ще ви пока-
жемъ съ пржстъ вашата безмжртность, основана

върху този законъ на прѣбражданието, което тѣжкѹ-ва тайната на смъртѣта, която ви удри тукъ-доло на земята !! . . . Вие ще ни намерите готови на сичко за да ви убѣдимъ !! . . . И то съ доказави дѣла чрѣзъ които ще ви побѣдимъ !! Ние ще имаме съ вази сичкото внимание като ви оставимъ избора на прѣдмѣта за прѣние; понеже, тога що ние искаме, то е да дадемъ на вашитѣ сърца вѣрата отъ утрѣшния день, начело на счасието !! . . . Ние сме готови на сичко стига да придобиеме довѣрието на сичкома ви, наши колеги, само и само вашата наука да отвори оризонта си къмъ изучаванieto на флуидитѣ, които ней сж непознати; които Друидитѣ слѣдѣаха научно въ дълбочинитѣ на тѣхнитѣ гори, и извлѣкоха отъ тѣзъ наука повече отъ една драгоценна тайна; съ тѣхъ брахманитѣ тоже се занимаваха съ голѣма слава по стрѣмнитѣ на Хималайскитѣ гори.

**33. — Притчитѣ на Христа не проумѣни.
Пророчествата ще се исполнатъ.**

~~~~~

Да! ние ви чакаме съ нетѣрпение !! Понеже ето дълго врѣме дѣто приатната надежда да ви видимъ събрани при горѣщото огнище, дѣто стои истината, въ която вие се посвещавате, и която се е развила въ нашитѣ души !! . . . Врѣме е да дойдете понеже пророчествата наскоро ще се исполнатъ !! . . . Сичко това що е казалъ Христосъ като възлизаше на Голгота, ще се исполне върху вашата бедна земя. Вие не проумѣхте неговата изобилна рѣчь, която той често трѣбваше да прѣобличи въ притчи; понеже тогава вие не бѣхте тѣй напрѣдгали за да може да ви каже сичко съ нѣкакъвъ успѣхъ !! . . . Но, днесъ, братя мои, подиръ толкова трудове, толкова

печути усилила, както тоже толкова злини доблестно прѣтърпени; подиръ, толкова напреджкъ, тайната падна, принудена въпреки нейната воля!! . . . И тѣзи темни текстове, дѣто се сжглеждаше буквата като не се схващаше духа, накраецъ ще се проявятъ съ сичката си хубавина, съ сичкия си блѣсжкъ, както обрадватъ интеллигентността и въсхитатъ сжрцата.

34. — Истината, нейното впечатление върху душиѣ. Сравнение на бждущето съ прѣминалото.

О учени, приятели мои, до колко е нѣкой смутенъ като се укаже истината сжвжршено открита!! . . . Това е една свѣткавица която пронизва душата, безъ никакво сжпротивление на нѣщо на която бжрзиза пламакъ радостно ви въсхитява и дълбоко развжлнува, и ви докарва единъ делиръ тжй приятенъ и добжръ, дѣто, обзети отъ единъ видъ стеснение, не смѣте да дишате отъ страхъ да не би това дишание унищожи дѣйствието ѣ или да не би да помрачи свѣтликавостя ѣ, която желателно е, тя никога да не прѣстане. Какво счастье е това за душата на единъ смжртенъ, когато му дойде тжржественно това врѣме да излѣзе отъ мрака, дѣто тжй злѣ е прѣкаралъ и да види да свѣтне чистотата Истина, която той не е никакъ знаилъ!! . . .

До колко тогива неговитѣ грѣшки му се виждатъ лоши, кжмъ които той добива отвращение!! . . . Какво чувство отъ чиста, деликатна и свята любовь; каква признателность тогива се извжршава въ таи душа относительно до Божеството! Какъ тя се чувства лека сжблечена отъ грѣшкитѣ! И, какъ се вижда горда, задоволена отъ себе си, безъ да ѣ се додѣй да сравнява: *Бждущето и прѣминалото*!! . . . Блѣс-

кавото *бждуще* безъ прѣдѣли и безъ край, дѣто душата живѣе благополучно, отжрвана отъ скжрбитѣ; дѣто сичко е вжсхищение, сичко сиае отъ любовь; дѣто сжвжршеното счастье расте отъ день на день; дѣто сичко е сѣкога чисто, пжлно отъ прѣсно благоухание, непрѣстанно подновено; дѣто сички знаятъ да се обичатъ; дѣто владѣе една армония безъ сравнение; дѣто навредъ чудесата се наслѣдватъ отъ чудеса !! . . . И страшното *прѣминало* съ своитѣ черни мжки, мрачни мѣста дѣто живѣятъ грѣшнитѣ; дѣто амбициата навредъ испояжда подобнитѣ си, като имъ отнима всѣко спокойствие и като ги прави достойни за най долнитѣ дѣйствия; дѣто коварството и измамата сж на дневенъ редъ, даже въ храмоветѣ; дѣто най безумната гордостъ господарства; дѣто челоуѣческата любовь е паричната; дѣто невѣжитѣ извжршватъ сичкитѣ безчестиа; дѣто хората сж расстроени отъ сѣкакви болѣсти; дѣто порока навредъ потушава добродѣтелята; дѣто грозната лжжа произвежда асфексиата и смжртъта; дѣто войната опустошава чрѣзъ кжрвави порои, не само властителитѣ, но и невиннитѣ пароди; дѣто не намира нѣкой ни часъ спокоенъ, който да не е искупенъ и наплатенъ скжпо; дѣто наконецъ живота е едно вѣчно наказание!!...

35. — Отговорность на ученитѣ: Нещастиа, които ще се излѣятъ вжрху земята, ако тѣ постоянствуватъ да не дойдатъ на призванието което имъ е направено.

Туй жално прѣминало, не е ли отъ истина една вѣрна картина, въ което сте потанали? И може ли нѣкой изъ мѣжду ви да го сравни съ блѣскавото бждуще дѣто ще отидите? Кой слѣдователно, изъ

мѣжду вази, ще посмѣе да подума че това не заслужва никакъ труда да се отиде на това пламенно призвание що ви отпряваме съ желание да се погрижимъ да размѣнимъ тѣзъ двѣ положения? Не, никой изъ мѣжду ви, о господа учени! нѣма да бѣде до тамъ неблагоприятенъ дѣто да отблжсне изучванието на проблемата, която обема тайната на вашитѣ участии!... Ни единъ изъ мѣжду вази ще бѣде толкова безочливъ дѣто да земе отговорността отъ горѣ си. Нечути нещастиа ще се слѣятъ вѣрху неговитѣ братя, ако откажатъ да послушатъ нашитѣ искрени думи! ! . . . Страшенъ гладъ и лошава чума, най страшната и ужасна война ще се присъедини съ растреперанитѣ разорение за да свърше наскоро съ народноститѣ, които прѣдпочитатъ черния мракъ отъ хубавитѣ и приатни лѣчи на нашата истина; понеже Богъ ще даде край на толкова злини, и нѣма да остави добритѣ да страдатъ споредъ лошитѣ. И, недейте мисли че това е едно заплашване направено нарочно и съ цѣль да прѣкараме нашата молба!... Не, понеже отъ колѣ ужасната катастрофа и отворената яма сж поставени прѣдъ вази; приготвени отъ самитѣ вази по причина на вашитѣ грѣшки и вашетѣ пороци! И, ако не бѣше нашето посрѣдничество, до сега много народности щѣха да се справятъ; понеже ние, чрѣзъ нашитѣ флуиди, сме които ви поставяме по свободни и които, ако съ голѣмо затруднение, държиме равновѣсието. Слѣдователно ние не тѣрсимъ да ви сплашимъ; напротивъ, ние идемъ да ви спомогнемъ, да дадемъ на вашитѣ сѣрца лѣчата на надеждата която ви е отнело вашето глупаво невѣжество. Понеже, ако ние откриваме ямата подъ краката ви, ние ви носимъ тоже маслинениа клонъ, знакъ че бурата скоро ще изчезне, и ние ще бѣдемъ господари надъ елементитѣ, Слѣдователно това не зависи освѣнъ отъ вази, о господа учени! *да отидите*

назадъ или да отидите напредъ !! . . . Вие заповѣдате ! . . . Вие държите въ рѣцетѣ си, подъ волята си сждбата на чловѣческия родъ, то е сждбата на тѣзи ваши подобни на които вие сте сички тѣхни оракули ! . . . Отъ вашето рѣшение зависи сждбата на много народности ! *То е животъ или смъртъ!!*. Или вие ще дойдите при тази съ пълно довѣрие, като разширите хоризонта на науката, като завишавате тѣзи вашитѣ имена на потомството, съ общпрността на радостъ и счастье, распространени чрѣзъ вашитѣ грижи по Земята ! Или като прѣзрете сжѣтитѣ на вашитѣ братя, ще се ограничите въ ограничената сфера, на която придобититѣ познания сж толкова не вѣрни ! . . . Въ подобенъ случай, братя мои, азъ ви повтарямъ, въпрѣки наскжрблението на нашитѣ нѣми души, въпрѣки тѣзи чиста любовъ, съ която ние горимъ за вази, вие ще се отнесете въ черния вихръ, като завлѣчете съ вази, въ сжщото несчастье, сички тѣзи на които сте довѣрили счастья ! ! . . . Вие ще се разбудите въ една друга планета, по долня отъ Земята, една отъ по малкитѣ сестри, още завладена отъ сичкитѣ елементи, съ тѣла по тѣжки и по мрачни мъжи !! И тамъ, нови Адамовци, вие ще начнете изъ ново ужасния пжть, когото ще продължавате, — като си напомняте паметъта на изгубения Рай чрѣзъ вашата глупава гордость, която ви забрани да послушате нашето призвание ; служащи въ това сѣдалище, несчастно, като водачи, — до този день до като станите по мъдри и схватите непроумѣния отъ възъ законъ—тукъ въ това мѣсто.

36. — **Призвaнiе вжмъ Истината за да се прие-
матъ новитѣ приходящи,**

Но не, вие нѣма да имате никакъ подобни на-
казаниа, понеже, никой отъ вази, о Господа учени!
нѣма да поиска да отхвърли нашето прѣдложение,
отъ което зависи цѣлата сждба на народитѣ!!... Вие
ще испитате прѣди да отсждите!!... И ще бждите за-
доволени, щомъ испитате!!... Понеже, вие ще имате
доказателства на рѣка че ние не злоупотрѣбляваме;
че дълото е върно; че духа продължава тукъ въ туй
пространство да живѣе, да размишлява, и че наконесъ
сичко се извършва както го разказахме.

Ясната свѣтлина която ви чака, приятели!!...
Какво богато знаме се развива прѣдъ вази!!... Исти-
тина! Истина! Отвори твоитѣ широки крила на тѣзи
лишени отъ наслѣдство!!... Приеми ги въ твоитѣ
обятия!!... Понеже новитѣ приходящи неотстъпватъ
въ нищо отъ тѣзи които сж вѣки задържени!!... Тѣ
ще бждатъ твой чада тоже както ние сжщитѣ!!...
Ти ще ги покришъ съ най хубавитѣ вѣнци!!... И
тозъ тѣй благороденъ гербъ, положенъ вѣрху чела-
та имъ, който ще имъ произведе приатни вжлнения,
цалувки на добри синове които намиратъ майка си,
изгубена за тѣхъ отъ като тѣ са слѣзли на земята;
този обожаемъ гербъ, майко, е който прави твоитѣ
чада да бждатъ сичкитѣ здрави, усвѣтени и силни, и
да упознаватъ тѣхнитѣ длжжности, като изучватъ
небесага за да откриатъ тѣхния Баща — единственъ
Богъ; Този очарователенъ гербъ ще бжде тѣхната
награда!!... И, ние синца, добра майко! трогнати отъ
твоята милость, млади и стари, ще варвимъ, подъ твои-
тѣ силни лжчи, кжмъ този хубавъ Рай, дѣто сичко
е вжсхищение; като отиваме, сжеединени и силни, кжмъ
приатното владѣние на вжзвишената сждба, дѣто Богъ,
въ любовта си, въ високата си мждрость, е пригот-
вилъ за нази, *Той, безкрайната Любовь!!!...*

ГЛАВА СЕДМА

СЪВЕТИ НА ДУХОВЕНСТВОТО.

37. — Смуть въ Евангелието. — Сжобщениата които духовенството отдава на Сатана идатъ отъ Бога. — Тѣ сж прѣдвѣстиата на Духа на Истината, прѣдизвѣстенъ отъ Христа.

~~~~~

Братя, не мога отъ истина да ви оставя, безъ да ви кажа нѣколко думи отъ добритѣ Истини, които сж покрити навредъ въ безкрайната дума на великия Господаръ Исуса; но, на когото притчитѣ не бѣха добрѣ проумѣни отъ тѣзи които имаха за длъжностъ да ни направатъ да обикнемъ Бога тука доло на земята; и които въ всѣки случай, ако сж ги проумѣли, не сж ги послѣдвали. Духовенството, истината да кажемъ, въ полза на своята каста и на своитѣ интереси, пое въ това отношение такъвъ смуть дѣто сичко е измѣнено и изопачено, до тжзъ степенъ щото и сега даже претендира че това което иде отъ *Бога*, идело отъ *Сатана*. Безумни бѣдни, които вѣрватъ тукъ доло да сте сами натоварени да управляватъ нашиа вжрвежъ и да ни проповядатъ Евангелическитѣ поучения! Ето ви, отъ тукъ напататжкъ, далечъ и много далечъ отъ вашитѣ сирачета! Какво направихте слѣдователно съ новиа Завѣтъ, когото Богъ ни даде чрѣзъ своитѣ Повѣренници; това безкрайно свѣтило което се нахожда надъ главитѣ ни, за да ни усвѣтѣва и води синца, безъ исклучение, съ нашитѣ злини и печали, въ тозъ благословенъ пжтъ, който

ни кара къмъ *Него*?... При неговата велика свѣтли-на, вие направихте такъжвѣ мракъ, дѣто днеска сич-киа вашиа оризонть е помраченъ, сичко е въ упа-джкъ и въ отчаяние!!.. Слѣдователно кадѣ водите тово, излѣзло отъ правиа пжть, стадо, по причина на вашитѣ умразни страсти и вашето самохвалство; ако Богъ не бѣше пратилъ днесъ на земята приат-ниа Мессиа обящанъ отъ Исуса, нашъ братъ? То-зи Мессиа когото ние съ болки на сжрцето гледахте че се явява и когото оспоряхте прѣди да го ви-дите породенъ... Понеже вие знаете добрѣ!... Тѣзи сжобщения, които вие прѣдставлявате като дяволско дѣло, сж дѣло на този обящанъ и заслуженъ Мессиа, които се готви да слѣзе: „*Духа на Истината*.“!..

---

38. — Той иде да слѣдва останалиа не проумѣнѣ урокъ мѣжду человѣцитѣ. — Защо са боимъ отъ свещеницитѣ? — Да ли тѣ нѣма да бждатъ най-добритѣ ученици, като сж веки приготвени? —
Страхъ къмъ свещеницитѣ.

Духовни, вие го знаете, че, той иде да сжедини а не да разедини; той иде да изглади. Понеже, сжт-воренитѣ мжчнотии чрѣзъ невѣжеството, чрѣзъ ва-шитѣ несправедливости и вашата невѣротжрпимостъ, нанасятъ на вашитѣ братя сериозни опасности; врѣ-ме е отъ истина да имъ се отворятъ Небесата. Защо се стрхувате? Дали нѣмате довѣрие въ Божиата доб-рина и въ неговата милостъ? Вие, негови прѣдстави-тели, ще ли се изумите тжй дѣто да не знаете че ни-що не и изгубено! Не ви ли научиха че неговото без-конечно, като *Него*, милосжрдие, изобилва отъ вредъ?

Този Мессиа който иде, и за когото прѣдказа Хрис-тосъ, не е черниа дяволъ, нарѣченъ Антихристъ, когото

вие прѣдставлявате на вашитѣ вѣрни като тигръ, вжодушевенъ отъ една свирепа буйность, който иде всичко да упропасти! Той е чистия и добрия ангелъ, който слиза мѣжду нази да допжлне урока който отъ много вѣкове, ни твори толкова прѣпятствия, които вие пжрвитѣ не знаете. Отъ какво се страхувате? Вие сте вѣки ученици приготвени... Учението ще бжде по кратко за вази отъ колкото за другитѣ, понеже като сте запознати съ началата, при едно най-малко размишление, урока за сичкома ви ще бжде много по изобилень. Тогива вие може да заемете, въ свѣта, това завидно мѣсто, което вие запазено, отъ примѣри на добродѣтель и морална опитность. Не!... Ангела не иде да отнеме постоветѣ ви, нито да ви понижи прѣдъ вашитѣ братя!!.. Понеже всѣкога въ едно дружество, ще бждатъ потрѣбни хора които да поучаватъ великитѣ истини. Колкото повече се напредне по откритието на тайнитѣ, толкова повече ще има нужда отъ тѣзи строги хора, които да заджлбочаватъ тѣзи тайни, за да могатъ да ни дадатъ нѣхнитѣ тжлкования. Тжй, колкото повече растемъ, толкова повече светата миссия, която вие испжлнявате, ще ви вджхне страхъ и уважение кжмъ вашитѣ братя.

Но, трѣбва подъ какжвто и да е начинъ, тозъ новъ Мессия да бжде отъ вази добрѣ разбранъ. Защото, Прѣдставители на богоуважаемиа Христа, ако вие не послушате нашитѣ ясни сжвѣти и не се наредите въ реда на безкрайното знаме, което иде на вашиа свѣтъ да даде свѣтлината; а се поставяте, или чрѣзъ тѣлесно-умственни сили, или чрѣзъ ветхи навици на открита опозиция, съ него за да му прѣпятствате отъ да испжлне своята свята миссия, то, *узнайте добръ! .. че Вие произнасяте вашието сжстление!!..* Понеже вашитѣ прѣминали злоупотрѣбления мжчатъ вашитѣ пжрвородни братя. Тогива вие ще бждите пжрви отсждени, за прѣпятствието на напре-

Дока, да излѣзете отъ земята, за да отидите въ другъ единъ свѣтъ много по несчастенъ, пжленъ отъ най-грознитѣ болѣсти. Мѣжду всички като вие сте най-много отговорни за грѣшкитѣ тукъ доло, то ще бждите прѣзрени и отхвърлени — безъ охота и подъ най черни мъжи. *Подумайте добръ, понеже положението заслужва да се даде най сериозното внимание!!..* Отъ една страна, *то е живота* възроденъ и чистъ, потвърдената прошка на сичкитѣ обиди направени на нараствеността и на ближниятъ ви; то е сжвършенното счастие въ утрѣшното безконечие!... Отъ друга страна, приятели мои, то е *страшната смъртъ*, която поразява тѣлото ви както и душата ви: то е началото на нови мъжи които ще бждатъ по песносни и по жестоки?...

---

39. — Не се дохожда да се разстрои религиата; се дохожда да се постанови. — Мжмржния на свещеницитѣ.

Избора не е сжмнителенъ и ние ви чакаме. Не се дохожда да се измѣни религиата, нито да ви се направи вѣроломство. — Дохожда се да се допжне, и да се постави сжгласно съ истината; понеже, вие сте се отдалечили много отъ чистата добродѣтель и отъ религиозното поучение на Христа. Тжзъ безкрайна свѣтлина вие я измѣнихте тжй днесъ дѣто тя е станала нощъ. Христось ви даде примѣра на най голѣмата истинска чловѣческа покорностъ, прошката на злобнитѣ. — Вие, вие сте гордѣливи, навредъ дѣто отидите. — Той се породи въ обора. — На вазъ трѣбать палати. Вие никога не сте знаели да упростите на вашитѣ братя; но, ги прѣслѣдвате въ сичкитѣ имъ несчастиа, когито нѣкой изъ мѣжду тѣхъ си

Позволи случайно да спори вашитѣ догми. — Христосъ бѣше сѣкога добжръ и милостивъ; той пожертва себе си, като помисли за ближнитѣ си. — Вие, вие сте егоисти и не мислите освѣнъ за вази. Сичкитѣ други мислите че сж сжтворени да ви слугуватъ навредъ; у вазъ нѣма отвратително срѣдство за да подчините нѣкого и му земите паритѣ. — На вредъ и на сѣки часъ, той бѣше заобиколенъ отъ немощни които той обичаше и знаеше да почита. — Вие правите противното, понеже навредъ се забѣлѣзва че притеснявате малкитѣ, и лжскаете царьето. — Христосъ, нашиа великъ господарь, искаше свободата; той дойде да я постанови у назъ человѣцитѣ. — Вие сте неговитѣ тайни убийци и най вжрлитѣ му неприятели; всѣко врѣме, всѣко мѣсто, вие компрометирахте довѣрието си противъ нея: сѣкога се е забѣлѣзало да станете по пристрастни ней, а по приатели на тираниитѣ. Вие сте едно прѣпятствие на всичкитѣ истини напредоци, понеже това което вие желаете, *то е да правите по вашата воля.* — И когато Христосъ каза, правило твждѣ джлбоко, че неговото царство не е отъ този свѣтъ, — вие, господа духовни, останахте привжрзани при самитѣ зѣмни добрини, причина на вашитѣ грѣхове; отъ които се храните безъ да сте благодарни освѣнъ когато притежавате почести и пари; тогива само задоволявате вашитѣ глупави амбиции, и давате потикъ на вашитѣ ниски страсти; като не погрижвате никакъ за вашето хубаво отечество, *тамъ дѣто се нахожда живота* и дѣто се очакватъ единъ день; като че не сте никакъ чували да се говори за него, което сте замарали и умственно.

40. — Обожаванието Христово отсждено отъ
собственитѣ негови думи.

Вие забравихте до тамъ нашиа Господарь, дѣто
като че не помните че ще трѣбва да се прѣбраж-
дате, и отидохте дору да го обожавате и съ Бога
срѣвнявате; — такова е вашето невѣжество отно-
сително неговитѣ поучения, или по добрѣ вашата бе-
зочливостъ! — *Той*, вѣстоносеца на Бащата; *Той*, пра-
теника отъ Небесата; *Той*, който сѣкога е казалъ:

„Азъ сжмь слугата, вжзлюблениа синъ, по ни-
„какѣ Господаря. Ида при вази, не отъ моята воля,
„но сдмъ пратенъ отъ Бога; сичко що вжрша и то-
„ва ще казвамъ, азъ го изучихъ отъ *Него*, въ него-
„вия хубавъ рай. Отъ себе си нищо не мога напра-
„ви за никого отъ моитѣ братя; но, съ *Него* и чрѣзъ
„*Него*, вичко мога на земята. Той ми даде власть да
„вржзвамъ и да развржзвамъ, тжй, дѣто да мога е-
„динъ деъ да ви свжржа съ *Него*.“

Още той ни каза:

„Само Бащата е добжръ; азъ не сжмь достоенъ
„да носа туй хубаво име. Вие трѣбва да го обожава-
„те повече отъ сичко; да не обожавате освѣнь *Него*,
„понеже само той е всичко“.

Той, който говоряше за Бащата и никога за се-
бе си, понеже той знаеше блѣскавината на своя вѣ-
нецъ, който го прославляваше и му отдаваше благо-
говѣние сѣкога и навредъ, като тжрсяше да го пос-
тави непрѣстанно подъ такава очевидностъ, която да
не може да сжтзори раздоръ, а да отличи добрѣ,
*Бащата който го праща, който джржи сичкитѣ мо-
жщества, отъ Сина който ги приема Той*, най покор-
ния и най благоговѣйна синъ на Бащенскитѣ щениа
— самъ сждателъ га небесата; който идеше тукъ

доло да изпълне една миссия пълна отъ любовъ и
утѣшение за нами. Вие, въ неблагоуразумието си, срав-
нихте го, не отъ голѣма любовъ, но отъ чиста лу-
достъ, съ *Твореца на нашитѣ дни!!!*. Като мисляхте
че, *вжъръжи Него*, вие можете да го обожавате като
равенъ съ Бога, благоговѣмна Баща; като не зна-
яхте че ни едно само творение не съществува въ ця-
лата вселенна, дѣто да прѣтърпи подобна обида безъ
да се неразвълнува отъ негодование: понеже, никѣга
сътвореното не може да се сравни съ *Голѣмото Несът-
ворено Същество*, прѣдъ когото той е, колкото си-
ленъ и да се счита, като едно *най малко нищо* прѣдъ
най голѣма отъ голѣмитѣ царѣ.

---

41. — **Призвание на Христа.** — Той бѣше отгадалъ
че единъ день неговитѣ ученици ще го обожаватъ.
— **Вогослужение което трѣбва да се отдаде на
неговото възпоменание.**

О любимъ и приятенъ Иисусе! който дойде на
земята за да ни покажешъ като какъ да почитаме
този добъръ Баща; който иска да ни слѣе въ един-
ственната си любовъ, за да му бждемъ признателни
за всегда; който даде голѣма грижа на твоята бла-
городна миссия — всепълна отъ любовъ и отрицание;
който тѣж много тя пожертва и заплаги съ твоята
кръвъ твоята вѣрховна нарастенность, твоитѣ добри
поучения; слѣдователло ти бѣше помислилъ, о ува-
жаеми господарю! че твоитѣ ученици, единъ день,
ще дойдатъ да те обожатъ, понеже ти повтаряше съ
вжодушевление, кадѣто и когато да е било, че Ба-
щата е всичко, че всичко произхожда отъ *Него*, че
Ти, неговъ повѣренникъ, та не си нищо безъ *Него*!
На, азъ та питамъ, при какво умственно отклонение

може нѣкой да побърка тѣй *слугата съ господаря?* Слугата!... То си ти, понеже Той та е проводилъ! Смирениа, благочестивиа и задоволниа слуга! Не е ли тѣй, любезенъ мой господарю?... Понеже, благочестивъ се счита този който може да се именува Божиа слуга... То е най великата слава, която може нѣкой да пожелае; колкото по добръ знае да му заслужи, толкова тоже по добръ ще знае да живѣе.

О бѣдни, невѣжи и слаби творения, които не проумѣвате този безкраенъ образъ, който свѣти на вредъ и който ни вжодушевява сѣкога съ безкраината си любовь и съ силниа си погледъ, като ни покрива синца въ сжвършенитѣ си флуиди, на които навредъ се чувствуватъ великодушнитѣ дѣйствиа! Бѣдни наши по-млади братя, които мислите че Христосъ е равенъ съ Бога въ сила и въ добродѣтель — и тѣй го обожавате!... Разочаровайте се!... понеже вие земате частното за цѣлото, часть която, ако и да е голѣма, не е освѣнъ като пѣсачево зрѣно отъ нашитѣ души въ Бога и въ неизмѣримостъта.

Иисуса! Трѣбва да го обичате, а не да го обожавате!... Не се обожава освѣнъ Богъ, когото сме длжжни да го почитаме повече отъ сички. Иисуса!.. Обичайте го тоже, понеже, той е единъ отъ най добритѣ ваши ангели хранители. Обичайте го като вази си; даже и повече отъ сжщитѣ вази. Той ни откуни чрѣзъ своята невинна кръвь, която той пролѣ вжрху Кръста, и дойде да ни научи като какъ законно трѣба да обичаме ближниа си. — Той е нашъ господарь на сичкома, навредъ той ни вжодушевява и зема голѣма грижа за назъ. Да, дано най доброто богослужение се отдава въ негово вжспомяване! дано тжржественниа имнъ който увѣковѣчава славата му за добрата му жжртва, не се прѣкъсне никога; понеже, никой не може исплати плода на неговитѣ добрини! Дано всячка вселепна, отъ атома до архангела, до безброй-

нитѣ сжщества сички пѣятъ твоитѣ хвали, о Христе! нашъ господарь, нашъ вѣрховенъ добродѣтель, който толкова добрини ни направи! *Ти го заслуживашъ добръ!!..* Но, колко и голѣмо да бжде твоето богослужение, о брате мой! то ще бжде едно богохуление да се сравни съ това на Бога, понеже не е ли на *самия Него* що се длъжиѣ благополучието?

---

42. — **Призвание на Бога. — Богослужение което ние му длъжимѣме.**

О Боже, бжди благословенъ отъ сичкома назъ слаби твои творения! За които ти произведе това хубаво естество; на които ти достави толкова благополучия, отъ които произсхожда теоята безконечна Добрини! Боже, милостивий! Справедливъ и добъръ нашъ Баща, отъ когото синца произсхождаме! Направи дѣто никой отъ нашитѣ братя, които се нахождатъ по безбройнитѣ тѣзъ слънца и планети, които нашитѣ души внимателно и безгласно разглеждатъ, и които сж собствено Твое дѣло, да не може да се смѣсе, ни сравни никога съ *Тебе!!..* Дано, най-добрата длгъ, отъ человѣцитѣ до архангелитѣ, най-хубавата и света отъ сичкитѣ наши хвали, и сичко това което единъ духъ може да почувствува за вѣзвешено въ любовь и набожность, бжде изцѣло запазено за твоето исклучително богослужение; на Тебе, добъръ нашъ Баща, на Тебе отъ най малкия до най голѣмия нашъ братъ!! понеже, ти си само който произвеждашъ нашето блаженство; на тебе само ние длъжимѣме сичкитѣ наши благодарности!! Да, такова е доброто богослужение, което ние длъжимѣме на Бога, понеже то сжкратява, въ Него, безкрайността на Небесата!!.. Безконечността е *самъ Той*, въ сила

и мъдростъ; за сичкитѣ свои чада, той е пълна любовъ... Той самъ заповѣда на сички; и колкото неговитѣ синове сж по голѣми, толкова по добрѣ тѣ умѣятъ да цѣлятъ неговитѣ добри заповѣди, и да уважаватъ светата му Воля, отъ която развеселената имъ душа добива впечатлението. О ти безкрайна добрина! вжрховно Сжвжршенство! който непрестанно творишь за да подпомогнешъ съ добрината твоитѣ чада, които сж равни за Тебе, отъ най малкия до най готѣмия, — понеже, както малкия живѣе въ твоята чиста душа, най голѣмия, се губи въ твоето естество, — о вжрховенъ нашъ Баща! на когото любовта и свѣтлината не прѣставатъ отъ да освѣтяватъ изъ цѣло твоето дѣло! Сила надъ Силитѣ!... Твоето само име, Боже мой, когато се произнесе, освѣтява Небесата!... О Ти, великъ надъ великитѣ, Божественъ надъ Божественитѣ!. Положи, въ основата на нашитѣ души, този благочестивъ подквасъ който вжздига сжрцата ни къмъ твоето Есмогущие, като имъ вджхнешъ любовъ и признателность! Понеже, никой отъ твоитѣ чада, колкото то голѣмо и да бжде, нѣма никога да почувствува, о Баща, това което ти длжнѣе, ни пжкъ да има, въ душата си, доволно признателность, за толкова благополучие и блаженство!!!!.

ГЛАВА ОСМА

Притчитѣ на Исуса; Сбирщината на Свѣтоветѣ и
Божественниа Домѣ.

43. — Исусовиа Богъ е добжръ; той упрошава сѣ-
кога. — Злото е въ нашитѣ грѣхове. — Лазаровото
вжскржсение изтжлеувано чрѣзъ болѣстѣта на ду-
ха. — Като се грижишъ за духа, грижишъ се за
тѣлото.

Свещенници, виждате ли!... Тозъ Богъ не е ни-
какъ тозъ когото вие проповядате; който вжрху вашитѣ
олтари, сиае! вие сте много далечъ отъ него!... Той
е безконечно добжръ, той сѣкога ни упрошава грѣш-
китѣ; когито вашиа Богъ е едно развржтено смщест-
во, който за една само грѣшка, ви хвжрля въ ада
дѣто да горите вѣчно; много по лошъ и отъ нази,
които опрошаваме сѣкога на нашитѣ чада. Приста-
нете, слѣдователно, отъ да обожавате единъ подо-
бенъ идолъ!!.. Прѣпознаете, на конецъ, Богъ на
притчитѣ — нашиа великъ Господаръ Исуса!!.. Не
е ли той който ви казваше че не е никакъ Богъ кой-
то наказва тукъ доло!!.. но сж самитѣ ваши грѣш-
ки които мжчатъ вашето тѣло, и че, безъ вашитѣ
грѣхове, вие нѣма да се боите отъ смжртѣта!!

Не сте ли го чували нѣкога, като се грижаше
за нещастнитѣ, да казва на злото да изчезне, или по
добрѣ да казва на виновниа: *Брате, може да си оти-*

дещь, твоцтъ грѣхове сж упростени? Гдѣ слѣдователно е било сѣдалището на това зло, ако не въ грѣховетѣ; понеже тѣ като изчезватъ, здравето незабавно се поврща въ страдающа!!.... Лазаръ когато вжскржсна на третиа день, злото не бѣше въ тѣлото; понеже сжщата матерна безъ дѣйствиe и безъ одушевление, може да вжсприеме незабавно нейна обикновецъ животъ безъ прѣобразованиe. — Исусъ изгони отъ Лазаревата душа прѣжнитѣ вреди чрѣзъ опрощението; и, като се усили, духа му можа изъ ново да заповѣда на тѣлото си. Тжй, вжпрѣки вашитѣ мисли, ще бжде много по благоразумно да се грижете слѣдователно за духа си отъ колкото за тѣлото си. Когато единъ духъ е здравъ, тѣлото му тоже бива здраво, понеже напразно ще иска нѣкой добжръ и чистъ духъ да живѣе въ едно болно или разскжсано тѣло: Наскоро той ще се асфексира въ това тѣло което не му е свойствено, и ще поиска да се снабди съ едно друго което е свойствено за неговата ассимилация. Както единъ долецъ духъ не може живѣе въ едно добро тѣло, понеже то, чрѣзъ самото естество на духа, наскоро ще се разтлѣе. Слѣдователно грижете се за духоветѣ си, ако искате да се грижите за тѣлата си!... Това е самата истина щото не сжществува смжръть за никой добжръ духъ; понеже добритѣ духове немогатъ вѣки да тжрпятъ материата, въ която слѣдователно и не влизатъ; Тѣ се освободени отъ нея и оставатъ въ пространството, подчинени подъ сжщитѣ закони както и тукъ, като се стараятъ сѣкога да прѣчистятъ околoduшника си, на конецъ да станатъ, единъ день, чисти духове.

---

44. — Флуидното естество на Исусовото тѣло,
Неговитѣ страдания,
Призванието на Исуса и на Херувимитѣ.

Можете ли си помисли че Христосъ като дойде на земята, се е облѣкалъ въ сжщата материя, която сжставлява вашитѣ тѣла? — Не е никакъ тжй, понеже нашиа господарь не можаше живѣ никакъ тукъ... Неговата тѣлесна материя бѣше почти Флуидна; неговото тѣло не бѣше тѣжко, то бѣше еластично. И, да може да се яви на сичкома ни, — Той, който заема въ Природата единъ високъ чинъ, трѣбвало е да се употребатъ сериозни сръдства, на които тайната сжществува само въ Небесата. Най паче не вѣрвайте че неговото тѣло като не е било подобно на нашето; неговата агониа, неговата смърть не сж били строги!!.. колкото нѣкой е по малко материаленъ и обема повече добродѣтели, той повече страда тѣлесно; понеже тогава страданията иматъ едно страшно дѣйствиe, една огромна сила. *И, затова Христосъ прѣтърпя повече на единъ пжть, отъ колкото ние можаме да прѣтърпимъ ако умираме синца изеднижжъ.* О! да! Нека бжде благословенъ!!.. Нека Богъ го награзи!!.. Нека никога неговото хубаво име не бжде замжлчано!!.. Понеже, при толкова страдания, трѣбваше неговата любовь да бжде много джлбока за да се продължи за сѣкога!!.. Слѣдователно бжди благословенъ отъ сичкома ни, любезенъ приателю, на нашитѣ души!... О Ти, вжзлюбенъ Христе, на когото пламенното знаме сиае навредъ, като ни показва пжтя отъ гдѣ трѣбвало да минатъ сичкитѣ добри херувими за да могатъ да раздѣляте съ Бащата силата и да се сдобиятъ съ права на признателность по сичкиа свѣтъ!! — О любезни Херувими! които толкова

пострадахте, и толкова ни почитате!... които не прѣставате никога отъ да ни подадете вашитѣ силни и великодушни усилия, които да ни отведатъ въ пристанището дѣто вие сте пристигнали!... Херувими, наши пѣрвородни братя, възприемете отъ сичкома ни, ваши братя, най силното и най тѣжжественното изражение на нашата дълбока и вѣчна благодарностъ!!!..

---

45. — Сѣдалищата въ къщата на нашиа Баща.

На конецъ разбирате ли, свещенници, това що казвамъ? Чувствате ли пространството на този добъръ Рай, дѣто толкова Херувими, подобни на нашиа любимъ Христа, — на които числото е тѣй голѣмо дѣто не може се наименоува; — тѣ упражняватъ тѣхното влианце и служатъ като свѣтило на тѣхнитѣ по млади братя, които вжодушевяватъ материата!!! Иисусъ, въ своитѣ разкази, ви го показва; но вие, безъ сжмнѣние, злѣ го истжлувахте, понеже той съ хиляди пѣтя го каза на земята; „сжществуваатъ много сѣдалища въ дома на Бащата.“ Тѣзи сѣдалища!.. сж сичкитѣ тѣзи свѣтливи слжнца, за които дълго врѣме се вѣрваше че сж чудесни свѣтила, направени да освѣтяватъ нощния мракъ на нашата бѣдна земя, и да распржскаатъ тѣжитѣ на смѣртнитѣ, които погрѣшно вѣрзаха че всичко е сжтворено за тѣхния единственъ свѣтъ. Тѣзи сѣдалища!... сж тѣзи вѣликолѣпни планети, които ви описахъ и които сѣкога тѣжжественно се вжртятъ около своето слжнце което, чрѣзъ своята привлѣкательность, принуждава всѣка една да се вжрти въ своя кръгъ; и тѣй, сички образуватъ единъ чудесенъ и приатенъ размѣръ, отъ дѣто произхожда най благозвучната мелодиа; въ кое-

то мѣсто се движатъ и живѣятъ съ милиарди хора, подобни вамъ; съ разнообразни типове и видове подъ безконечно число; които отиватъ къмъ сжщата цѣль, сжщото безконечие, чрѣзъ сжщитѣ опити, чрѣзъ сжщитѣ скжрби, и се сжбиратъ сички въ сжщия пжть, който води къмъ огнището на тоя хубавъ Олтарь, който освѣтява сичкома ни: „Дома на Бащата“, всички водими въ тѣхния вжрвежъ отъ добродѣтеля на единъ славенъ Херовимъ като Христа.

---

46. — Свѣтовната сбирка; нейната организация.

.....

О! братя, колко е хубаво да види нѣкой тжзи сбирка, която, блѣстяща и силна, напрѣдва постоянно въ обятиата на безконечността! Всѣка земя има своята свѣтлина, която въ своята срѣдиня, сѣкога се отличава по своя родъ. И сбирката вжрви, като се овлича въ пространството — всѣка земя на своето мѣсто — по единъ чудесенъ порядокъ, който отива тжй щото най чистата свѣтлина, която се нахожда на чело, се намалява постепенно до като дойде до тамъ дѣто главното сжщество едва ли се появява съ животъ; дѣто слѣдователно, мрака е почти въ своята пжлнота; безъ да може нѣкой да забѣлѣже по свѣтливото отъ бѣлото, по мрачното отъ черното, (толкова свѣтовната серия е голѣма въ яносиното небе!) по отбѣлѣжителната разлика въ свѣтовнитѣ цвѣтове на свѣтлината, които се свжрзватъ и се наслѣдватъ мѣжду си. Тжй щото щомъ единъ отъ свѣтоветѣ напредне отъ единъ градусъ, този който го наслѣдва, волно или съ сила, трѣба тоже да се вжзкачи; понеже всичко е свжрзано едно отъ друго като верига въ туй обширно свжрталище. Нищо не може да направи една само крачка, въ това грамадно

сътворение, безъ то да се отражава кжмъ равновѣ-
сието. И тжй, ние напредваме ежедневно въ този без-
конеченъ пжть, който е прѣпжлненъ отъ наука и
любовь!!... Никога тжзи обширна верига не е бива-
ла прѣкжсната, нито пжкъ нѣкждѣ се е случило нѣ-
каква навалица!!... Сжвжршенъ порядокъ навредѣ.
Това е едно очарование което вжсхишава най силния
духъ!!... И сѣкога!... Да сѣкога! Тжзи обширна
сбирка си отива покорна на участъта, която я отвли-
ча! като се умножава сѣкога съ нѣкой новъ братъ,
който се присъединява въ края на закжсиѣлитѣ;
тжй щото Богъ, като приема по ранороденитѣ въ
прѣдѣлитѣ на своя домъ, сѣдалище на коронясани-
тѣ, той чрѣзъ своето силно свойство, което оплодо-
творява любовта, твори нови свѣтове и имъ дава
животъ!!...

---

47. — Вжтрѣшността на Вожественния домъ, дѣто
прѣбиваватъ усжвжршеннитѣ. — Призвание на
Добродѣтеля.

Такива сж сѣдалищата на обширния домъ за
когого Христосъ ни говори въ своитѣ добри поуче-
ния! И сичкитѣ тѣзи свѣтове сжбрани, не сж даже
една точка отъ тжзи грамадна безконечность; поне-
же едва ли достига нѣкой до кжшния прагъ на до-
ма въ края на пжрвата степенъ!!... Какви сжтресе-
ния ни учакватъ тамъ-горѣ въ този Палатъ, при сич-
ко че прѣдшестватъ входа толкова добрини!!... Как-
ви вжзвишенности, какви великолѣпности се обематъ!!...
Понеже, на конецъ, силата на тозъ безконеченъ Ба-
ща не се спира тукъ!!... Тя е безконечна както
сичко това що е сжтворилъ!! И, като всѣкъ добжръ
Баща драгоцѣнноститѣ които той подарява сж тол-

кова по скъпоцѣнни, колкото синъ му е по напръд-
налъ!... Който ще ни каже нѣкога каква тѣжкнѣ
отъ чудесни, отъ нови богатства, хубости безъ по-
добие и безкрайни великолѣпости, сѣ се паднали на
благочестивитѣ, на тѣзи сѣвѣршени които живѣ-
ятъ въ Божиа домъ?... Никой изъ мѣжду нази не
може за дълго врѣме ги описа, понеже, за да ги
схвати, трѣбва да се научи да прочита единъ много
по сплетенъ и по сериозенъ рѣчникъ, за да може да
се истѣлкува на нашитѣ слаби умове. Сичко това
което знаеме, то е че, да влѣземъ въ богатата кѣша,
трѣбва двата пламака на нашиа околдушникъ, —
които служатъ като покривало на пламацитѣ на на-
шиа духъ, единиа червенъ *Воля*; другиа *блѣдосинкавъ*,
любовь, — тѣ, за да бѣде духа *чистъ, свободенъ отъ*
длъжноститѣ си, и да е *придобилъ всичката властъ*
надъ материата, не съставляватъ освѣнъ едно само
нѣщо *една блѣдностъ*, като деня!!... *Казвамъ това*
което зная, и незная нищо повече!!... Благополучни
сѣ чиститѣ духове които, благодарение на *тѣхнитѣ*
благодѣтелства, сѣ достигнали *обградата на бога-*
тия домъ; понеже тѣ трѣба да иматъ изобилна жѣт-
ва!!... Ако, мѣжду нази, тамъ дѣто сме, ние се на-
слаждаваме съ толкова добри нѣща, чувстваме толко-
ва благоухание!!... И нашитѣ души дишатъ толко-
ва приатности!!... Какво ще бѣде въ плѣнително-
то мѣсто на Прѣлеститѣ?

О добродѣтель!... Светая добродѣтель, на коя-
то приатното сладко име като се произнесе само ис-
пѣлнява духа съ любовь!... Отъ височината на тѣ-
зи височини, които нѣ сѣ непознати, дѣто сичко е
прозрачно дѣто най малкото облаче не се появява;
обожаема свята благодѣтель!!... Направи да слѣзе
вѣрху ни, отъ твоето почетно чело, една отъ тѣзи
приатни лучи които прѣчистватъ свѣтоветѣ чрѣзъ
вѣзввишенностьта си! Които отъ любовь ги наводня-

ватъ!... И, дано тѣзи хубава лѣча като се косни до земята, я прѣчисти за всегда отъ сичкитѣ нейни несчастна, като изпари на пѣлно нечестотиитѣ, които помрачаватъ още сичкитѣ имъ бедни Духове!!!...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Духа на истината.

48. — Притчи отъ Иисуса които прѣдизвѣствяватъ дохожданието на Духа на Истината.

Братя, не се сжмнявайте вѣки, Духа на Истината ще похлопа на вратитѣ ви. — Трѣбва ли слѣдователно да напомнямъ светитѣ Евангелиа? Не е ли писано:

„Въ послѣднитѣ дни, азъ ще распржсна моя „духъ по малко въ сѣко тѣло. Вашитѣ младежи ще „виджтъ, старитѣ ще сжнуватъ, синоветѣ ви ще „пропрокуватъ?“ Иисусъ не казали: „Ще пратя въ „сжрцата ви Духа на истината, великиа Утѣшителъ. „Той ще ви запознае съ нѣща които азъ самъ не „мога да истжлкувамъ. — Самъ той ще ви каже то- „ва което ще се случи. — Той нѣма да ви говори за „него си, но за мене. — Той ще се появи, не въ ед- „ного челоуѣка, ни на едно само мѣсто, но въ мно- „го хора и на много мѣста сжврѣменно“. Е добрѣ! Узнайте го синца, този тжржественъ часъ, обящанъ отъ Христа на нашитѣ безмжртни души; той ще ви се извѣсти чрѣзъ челоуѣческиа часовникъ. Вжрху планетата, по-малко на всички страни, мѣжду вашитѣ, иматъ вѣки пжлно ясневидство за появяванието на една нова наука. Тѣ начнаватъ да виждатъ конца на сегашнитѣ врѣмена и проумѣватъ твжрдѣ добрѣ *че нѣкой ще дойде.*

49. — Вжзвншенне на свѣтовѣтъ. Херувимитѣ при-
готовялватъ тѣхнитѣ войници.

Не ви ли казахъ че когато едидъ отъ свѣтове-
тѣ напредне, тѣзи плодородна мания навредъ се раз-
дава и принуждава доброволно или съ сила сичкитѣ
подиръ нея свѣтове да се движатъ сжразмѣрно съ
сжхранение на равновѣсието? . . . Е добрѣ! азъ не
излгахъ, понеже сме тамъ. — Отъ най-голѣмото до
най-малкото, сичко ще се размърда въ тозъ обши-
ренъ разрѣдъ отъ безчисленни свѣтове дѣто всичко
свѣте и сиае. Вжрховния свѣтъ който се е прибли-
жилъ да влѣзе въ Божественния домъ, се наслѣдва
отъ този който иде подиръ него да заеме мѣстото
му. Тѣй, всѣки единъ, въ това безкрайно простран-
ство, отива да напредне за да заемне мѣстото на по-
горния си, който се вжскача по горѣ; и най послѣд-
ния тогива се замѣстя отъ единъ новъ свѣтъ когото
Богъ чрѣзъ силната си свойственна добрина, извлнча
отъ мраковетѣ на безконечността. Сичко е покорио
ла прѣкрасното туй движение; понеже, при Божест-
венния гласъ сичко мжлчаливо се покорява и вжрви.
Не, ние не лжжемъ! Ние сме на надвечериего за да
направимъ единъ напредокъ отъ една голѣма крачка . . .
Този желателенъ часъ, очакванъ отъ толково дълго
врѣме, разви надеждата въ нашитѣ глупави души;
Този часъ който трѣба да ни принесе други участн,
като истреби за всегда нашитѣ болки и скжрби;
чрѣзъ когото ще се считае едномисленници съ про-
свѣтенитѣ свѣтове отъ Вселенната, като размѣнява-
ме мислитѣ си като можемъ да се ползваме отъ тѣх-
ната наука; *този тжржественъ часъ съ бжрза крачка
напредва!!* . . . Дано изцѣло Небето, въ единъ такжвъ
день, вжздигне гласа си въ вжспѣние съ най хубава-
та пѣсенъ отъ любовь! . . . Дано то прослави Бога, въ

този приатенъ часъ, и дано, съ признателность, възвиши душевнитѣ си сили и се помоли!... Херувимитѣ приготвятъ вѣки тѣхнитѣ войници... Сичкиа свѣтъ се движи; отъ най горниа до най долниа, всѣкъ е на поста си и приготвяла до колкото е възможно по добръ бждущото възвишение, *подъ Божественнитѣ погледи.*

---

50. — Медиумитѣ, пжрви разгледачи испратени отъ Иисуса.

Тѣ сж прѣдвѣстницитѣ на Истинския Духъ.

Иисусъ испрати вѣки на земята пжрвитѣ си разгледачи, най способнитѣ за войната противъ нашиа неприателъ. — Сичкитѣ тѣзи силни войници сж наредени мѣжду вази, по-малко въ сичкитѣ класове. Тѣ сж на своята длжжность, приготвяватъ земницето, изстребватъ копривата и посѣватъ доброто зржно; като отиватъ, пжлни съ вѣра, вжпрѣки вашитѣ сарказми, сѣкога направо противъ тѣхъ, безъ никакво оръжие освѣнъ пламливиа мечъ на медиумизма, подъ сѣнката на когото ще бждите запазени. Тѣ отиватъ, кротки и силни, сжзнателни въ тѣхната миссия, да приготвятъ лека-полека възражданието; като ни получаватъ тукъ-доло тая свята доктрина която дава край на болкитѣ и прѣчистя жалоститѣ, и която е на пжлно любовь и братство; сжщата тжзи която Христосъ донесе на земята да проповѣда на народи твжрдѣ нови за да я разбератъ, и на която наскоро вие синца ще се владете. Тѣ сж, при вази, авангардната на Небесата, Тѣхнитѣ души сж любезни и тѣхпитѣ сжрца великодушни. Послушайте имъ проповѣдитѣ, на които единственната цѣль е да ви усвѣтятъ и да ви бждатъ полезни. Тѣ дойдоха отъ горѣ да

пробиатъ пжтя на Божественната армия, готова за тѣзъ голѣмъ походъ — възвишението на свѣтоветъ... Като ни подаватъ ржка, тѣ ни спомагатъ на злото да бжде по малко въ пжтъ; понеже, сичкитѣ приготвени ще дойдатъ да умножатъ нашитѣ классове, когато лукавитѣ трѣбва да се изхвърлятъ. Следователно слушайте ги тѣзи добри и справедливи духове!... Вие не разбирате ли че Небето ги праща?

---

51. — Сжобщениата и подвигитѣ на спиритическитѣ кржжоци потвърждаватъ на пжлно Иисусовитѣ пророчества.

Тѣзи благословени медиуми, които срѣщате навредъ въ спиритическитѣ кржгове на които завияждате, вие свещенници! Тѣ сж у вазъ да откриатъ дожданието на тѣзи врѣмена които, чрѣзъ своето обширно знание, Иисусъ прѣдсказа... Тѣзи сжобщенна, които вие искате да кажите че сж дяволско дѣло, чрѣзъ които навредъ се полагатъ усилия да се истжлкува сичко, тѣ сж истинския знакъ когото Христосъ е указалъ. Дѣйствително съ какво се занимаватъ тѣзи сжобщенна? Иматъ ли тѣ безъ исключение сички, за цѣль да направатъ челоуѣка по добжрѣ и да му напомнатъ тѣзи хубави поучения които той не е знаилъ освѣнь да срича, — (благодарение на вашитѣ пастерски послания, дѣто сичко е помрачено, отъ вашитѣ тжй подробни и хубави проповѣди); — вжрху неговитѣ обязанности кжмъ Творителя на естеството, вжрху любовта на ближния и вжрху бждина животъ? Не иматъ ли тѣ, както го каза Христосъ, да подигнатъ булото и да откриатъ смжртъта? Да ви покажатъ навѣрно, непрѣводолимо че живота продължава, че той не е никатъ нищо? Не сж ли тѣ които

ни показватъ истината? които тѣй искренно я тѣл-
куватъ? Не даватъ ли тѣ сички, въ разни раскази,
на любимиа нашъ Господь, засвидѣтелствованието?
Видѣло ли са е въ тѣхъ единъ само лекъ знакъ?...
Тѣ не се сж занимавали съ нищо друго освѣнь съ
Бога, нашиа Баща, и съ неговото обшрно дѣло; съ
неговата милость и сички негови добри свойства; съ
Иисуса, нашиа Господарь; съ неговото отричание; съ
неговата любовь за насъ; за *неговото страдание*; на
конецъ съ сичко това което може да ви направи по
добри, дѣто да ви поведе кжмъ пжтя на благополу-
чието?... Да ли, въ нашитѣ крѣгове, както Христосъ
го обяви, вашитѣ дѣтца и вашитѣ братя не проро-
куватъ? И, колко сж многочисленни вашитѣ младежи
които притежаватъ дарбата да виждатъ умрѣлитѣ!...
Посжвѣтвайте се съ вашитѣ стари? Тѣхнитѣ любими
сжница ще кажатъ сладкорѣчиво ако Иисусъ се е
погрѣшилъ!

---

52. — **Защо сжобщението се случва днесъ и не е
било позволено другъ пжтъ.**

Не, не, доволно е! Много е! Понеже доказател-
ствата изобилно ви идатъ притиснати отъ сѣкакжвѣ
опитъ... Това врѣме е далеко отъ насъ дѣто Иисусъ
паказваше: и очитѣ ви сж добри; но, тѣ гледатъ,
безъ да виждатъ; и ушитѣ ви сж добри — безъ оба-
че да чуватъ; сички се иматъ ржце, безъ да хващатъ.
„Днесъ, приатели мои, очитѣ които имаме, ни слу-
жатъ много по добрѣ!... Ако слушаме, съ нашитѣ уши
навѣрно тѣ ще чуютъ повече!... И нашитѣ ржце ще
хващатъ! *Понеже сме по мждри.* . Не, не, врѣмето не
е вѣки когито бѣхме дѣтца!... Ние работихме!... По-
распахме!... Очитѣ що имахме, се усжвжршенствува-

ха!... И, сичкитѣ други наши чувства не сж толкова ограничени!... *Понеже, този който желъзарува, става желъзаръ; чрѣзъ силата на телмата, ние сме станали добри!...* Тѣй щото днесъ дѣтпата на земята които сж безплѣтни, облекчаватъ несчастиата на своитѣ вѣцлатени братя, и имъ подаватъ рѣка за да ги прѣведатъ, прѣзъ трѣнлива пѣть, кѣмъ дома на Бащата; кога въ едни други врѣмена когато не знаяха и когато бѣха злбни, Богъ не позволяваше сжобщението което, въ това врѣме, не можаше да произведе нищо добро. За това даже отъ Мойсеево време, законна трѣбваше да го забрани, понеже всѣкъ както искаше си служаше съ мѣртвитѣ; не съ похвалителна цѣль, но да прѣслѣдва, безпокои ближния си. Да, слѣдователно не се сжмѣвайте вѣки!... Това е чистата Истина, която иде да потвѣрди Святото Писание: *Прѣдказанитѣ врѣмена сж тука... Трѣбва да го проповѣдаме... волно или не волно, земята ще напредва!..*

**53. — Ворбата е невжможна нѣжду хората и
Вожественната войска.**

Братя, недѣйте очаква че войската която се готви глухо и мжлчеливо да слѣзе тукъ доло, ще ви обяви война. Защото ще бѣде голѣма глупость да пожелайте да направите най малко упорство, понеже прѣдпазливитѣ мѣрки, които ще земните, нѣма да ви отхрватъ, ни запазятъ отъ сигорнитѣ удари. *Слѣдователно какъ ще постѣпите?... Какъ ще се протпвните?... Какво ще направите вашитѣ топове?... И сичкитѣ ващи разрывни орудиа?... Гдѣ ще ги поставите?... Ние не са виждаме никадѣ; при сичко туй ние сме навредѣ. Не, не, вѣрху това и не помислевайте даже.. Вие сте въ нашитѣ рѣцѣ..., вашата участь днесъ,*

утрѣ... е у назъ. Не съществува мѣжду ни възможна битка. Съ нашето флуидно положение, ние сме непобѣдими. Слѣдователно недѣйте упорства... Вие, ни да се биете, можете, ни да избѣгате... Намъ не ни е нужно нито топове, нито бомби за да ви прогонимъ и придобийме битката... Достаточна е само да изтеглемъ отъ вази нашитѣ благотворителни течности, и вие ще погините синца: едни ще бждатъ асфиксирани отъ въздуха, други ще бждатъ жертва на земнитѣ сътрасения. — Дѣйствително, щомъ равновѣсието се изгуби, сичко ще се разгуби и сичко ще пропадне.

---

54. — Дѣйствието на мжрвитѣ въ жрху земята: То е много по значително отъ колкото е това на живитѣ. — Какъ умрѣлитѣ страдаятъ отъ грѣшитѣ на живитѣ и защо тѣ изискватъ да ги замѣстятъ тукъ-доло.

Колкото любопитно и смѣшно да ви се вижда това, ние, умрѣлитѣ, въ жршемъ на земята такива работи, дѣто вашитѣ, при нашитѣ, оставатъ като дѣтински!. Подъ заповѣдитѣ на Господа, ние правимъ врѣмето джждовно и хубаво; ние сме които даваме сила да се развиатъ жрната въ земята и да озрѣятъ жжтвитѣ ви. Ние сме които произвеждаме цвѣтата въ градини-тѣ ви, овоциата и даваме утрѣнната роса; на конецъ, благодарение на нашето старание, за да кажемъ сичко, ние сме които ви даваме живота; — И, сичкото наше желание е да ви послужимъ добрѣ. Още ние сме които страдаме повече отъ злинитѣ на вашитѣ страсти; понеже, не само че тѣ правятъ атмосферата по вредителна за назъ, но, нужно още става щото дѣйствието на течноститѣ, които ние испжлняваме, да бжде по значително въ сичкиа ни оривонтъ, за да се

удържи равновѣсието и да запазимъ живота ви противъ елементитѣ и противъ болѣститѣ. Вие мѣчно ще си прѣдставите една приблизителна идея за исполнителното дѣйствиe що ние ежедневно полагаме за ваша полза, като никога не почиваме, като сѣкога се боримъ. И, вие се очудвате дѣто днеска идатъ да смутатъ вашия покой и да направатъ малко шумъ!... Още се удивлявате дѣто сичкитѣ тѣзи невинни, които вашитѣ грѣхове изнемощаватъ, се указватъ незадоволни!... Слѣдователно вие не сте ли запазили никаква любовъ за тѣхъ като ги оставяте сѣкога тѣй да страдатъ? А! Братя вѣплжтени, доволно е тая тѣрпимостъ, това добродушие! Никой не може вѣки да утрае, понеже сичкитѣ отстѣпки сѣ вѣрху сѣщата страна... Вие земате сичката кѣща за особна ваша собственостъ, като забравяте че сички тѣзи които сѣ на гробищата, иматъ права надъ нея, и права много по силни, като работатъ повече, колкото и да ги мислятъ мѣртви!... Увѣрете се, нашето вѣме се изпълни... Като расподѣлимъ земята, по извѣршената работа, мѣжду вази, *живитѣ*, и ние *които сме мѣртви*, вие ще бждите безъ друго поставени вѣнъ; понеже, това което сте вие извѣршили, колкото много и да е, не струва колко една бодка относително работата която се е извѣршила отъ страна на пространството.... При сичко туй, вие искате да заемете сичко? Безъ да подумате че това не е сѣрдечно, ни пѣкъ справедливо! Понеже е тѣй, ние които сме по силни, основани вѣрху правото си, безъ жалость и милость, ще исхвѣрлимъ вѣнъ сичкитѣ невѣжи и прѣвзети, които ни отказватъ тѣхното огнище; понеже не искаме да бждемъ забравени отъ вази.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Слѣдствиата отъ сжединението на вжплжтениѣ и на невжплжтениѣ.

55. — **Призвание на вжплжтениѣ да послушатъ гласа на тѣхнитѣ брата отъ пространството които сж постоянно замѣсени въ живота имѣ.**

Братя, повтарямъ ви, врѣме е вѣки да се измѣните и да послушате гласа на вашитѣ по поряджчни приатели, които ви викатъ непрѣстанно отъ джлбочинитѣ на това пространство, дѣто вие сжщитѣ тоже имате мѣстата си: „Ние не сме никакъ умрѣли; ние „слѣдваме вашитѣ занятия; ви идимъ на помощъ сѣкога... О! до колко небето е хубаво!.. То не е нищога „néant, понеже живота е навредъ. Наконецъ разберете „ни и сжединете се съ назъ.“ Ето това което искатъ вашитѣ брата отъ пространството които, като нѣматъ да влѣкатъ тозъ тежакъ затворъ, който ви прѣпятствува да сондирате оризонта, могатъ да видатъ тукъ нѣщата по отъ близо. Ако знаяхте, приатели, съ каква вжрховна любовь се окружавате тукъ! Понеже, въ нашето жилище, това чувство е чисто и е освобождено отъ сѣкаква злоба, и не мѣза никакъ на вашата плжтна любовь. Не сжществува никой отъ вази който да не е, кадѣто да е и сѣкога, подъ надзоръ отъ нѣкого изъ мѣжду нами. Вжнъ отъ ангелъ хранителя дѣто Богъ ви е далъ, да управлява живота

ви и да ви господарува, имате вашитѣ приатели, вашитѣ сродници и вашитѣ братя, които не прѣставатъ да дохождатъ при вази на земята. Тѣ сж навредѣ при вази, безъ вие да ги виждате, при вашитѣ занятия, както и при вашитѣ лѣгла; сподѣлятъ вашитѣ трудове и ги слѣдватъ прѣстрастно, като ви вджхватъ тѣхнитѣ идеи, чрѣзъ сжзерцания, които вие вѣрвате че сж ваши; тѣ зематъ участие и се мѣсатъ, безъ да се виждатъ, въ вашитѣ игри; слуцатъ вашитѣ разговори, вашитѣ жалби и вашитѣ пѣсни; съ една дума тѣ прѣкарватъ напжлно живота си съ вашиа; задоволени отъ вашата радостъ и наскжрбени отъ вашитѣ мжки; благополучни сж тѣ когато могатъ да сполучатъ нѣкоя ненадѣйна облага, дѣто да ни вмжкнатъ нѣкаква мисжль, чрѣзъ тѣхнитѣ флуиди, относително до бждущето или до прѣминалото.

---

56. — **Защо се плашимъ отъ мжртваитѣ? Белки тѣхнитѣ чувства се сж измѣнили? Какъ е възможно да направятъ зло на тѣзи които тѣ сж толкова обичали? —** **Защо да отказваме тѣхното съ назъ живѣние?**

~~~~~

А! Защо слѣдователно вие затваряте вратитѣ си? Белки вашитѣ души сж по-слаби? Защо не оставяте входа на кжщята си свободенъ на тѣзи които ви обичатъ съ сжстрадание? Вазъ ви е страхъ отъ нази?... Много сте дѣтца!... Отъ какво слѣдователно се страхувате отъ тѣзи наши сродници които сж ви били толкова любими, като живѣяха на земята?... Може ли слѣдователно тѣ да дойдатъ да умножатъ вашитѣ несчастья, тѣзи които живѣяха за вази и които ви толкова обичаха, на които отсжтствието ви произвежда една толкова силна скжрбъ?... Мислите ли, че

смъртта е могла да ги измъни до тамъ дѣто да изгорятъ това което тѣ сж толкова любели?... Вие искате дѣто бащата да не обича сина си?... Ни сина да обича родителитѣ си!... Слѣдователно вие желайте да се унищожатъ фамилитѣ?... Вие искате дѣто една майка да може да забрави дъщеря си! Да забрави това чадо, прѣдмѣтъ на нейната любовъ, за което тя е готова да заплати съ послѣднитѣ си дни!... Не задоволни да искате щото майката да изостави това дѣто, което тя е любила повече отъ себе си; но искате още тя да дойде да го развжлува, да му произведе скжрбъ и да го мартеризира!... О! Вие сте жестоки!... Вие сте отвратителни!... Знаете че не сжществува въ вселенната творение което да притежава такива долни чувства, понеже сжщия добитакъ страстно обича дѣтцата си!... Слѣдователно вие сте се измънили?... Какво прѣобразование!... Вие не бѣхте такива когато живѣяхме ние тамъ доло! Вие се виждахте да любите... Вие се показвахте състрадателенъ въ сичкитѣ наши страдания... Вие знаяхте да се повинявате... Защо слѣдователно оттегдвате отъ вашитѣ заспали сжрца довѣрието и любовта къмъ вашитѣ стари приятели?

57. — Ако мислите че тѣ се сж изгубили, елате въ спиритическитѣ кръжгове; тамъ нѣма да се убавите отъ да ги изнамерите сички. — Тѣ ще постановатъ тѣхната сжщностъ.

Е ли това, че като не ни виждате вѣки, ни мислите за всегда изгубени за вази? Това е самото благоразумно нѣщо което можемъ да приемеме... Понеже, на конецъ, трѣбваше да бждите изъ ново родени за да останите тѣй нечувствителни на сичкитѣ

наши хубави разкази; и тѣй малко да сжотвѣтства-
те на нашата древна любовь! Ако мислите тѣй, —
вие имате едно лесно срѣдство да потвърдите скоро
навредъ нашето присѣтствие!... Вие нѣма освѣнѣ да
пожелаете опитно да опитате като дойдите въ наши-
тѣ кръгове, мѣсто на нашитѣ сжбратиа, дѣто, подъ
надзора Господенъ, ние даваме уроцитѣ си. Елате
тамъ! Наскоро тамъ, ще можете да узнаете че никой
не е липсалъ!... Вашитѣ дѣтца, вашитѣ прѣдѣди, ва-
шитѣ мжже, вашитѣ жени, вие ще ги намерите тамо,
сички сжбрани при вази; и нѣма да се убавите отъ
да имате отъ тѣхъ вѣрни неотказуеми доказателства;
че тѣ слѣдватъ да живѣятъ *и че сж твждь любими...*
Елате! ви казвамъ, и наскоро ще узнаете да ли лю-
бовъта сжществува тукъ доло или по добрѣ тамъ го-
рѣ!... Вие ще видите тѣхната любовь. Тѣ ще ви поу-
чатъ вжрху тѣхния сжщевителенъ начинъ; Тѣ ще
ви разкажатъ за тозъ безконеченъ животъ който
ви чака, и въ когото до сега вие не се довѣрявате.
Вие ще получите тѣхнитѣ сжвѣти — отъ които има-
те нужда — понеже ще научите колко сте далеко
отъ пжти когото трѣбва да слѣдвате за да бждите
благополучни, колкото на вашата земя, толкова тукъ
при нашитѣ сжрца.

58. — Сжвжршено прѣобразование въ идеитѣ, подъ
вджхновението на безплжтнитѣ брата.

До колко сегашнитѣ ваши обичаи ще ви се ви-
датъ странни, когато вие узнаете ангелската истина!
и осезателно схватите безмжртността си, основана
вжрху тозъ законъ на Прѣвжражданието! До колко ва-
шитѣ чувства ще бждатъ измѣнени! И до колко раз-
лични ще бждатъ вашитѣ постжпки!... Вие нѣма да

се подчинявате вѣки на вашитѣ срамни пороци; за вазъ, добродѣтелята ще бжде най драгоцѣното нѣщо отъ добринитѣ на тѣзъ земя... На мѣсто да за-виждате, да притѣснявате брата си, вие ще тѣрсите сѣчаски да го спомогните, да му услужите и да улекчите неговитѣ страдания. Вие ще прѣдпочитете по добрѣ да умрѣте отъ колкото да извршите едно само лошо дѣло, което да принесе вреда, или да произведе скжрбъ, Тогива, вашата сжвѣстъ ще бжде самиа вашъ водителъ. Вие ще бждите силни, доблестни и поставени подъ своята си защита. Длжността ще бжде приатна; вие ще бждите неинъ робъ. Всичко ще ви бжде лесно: Най голѣмитѣ стжжии, вмѣсто да ви досаждатъ, ще ви насжрчаватъ, понеже, съ труда иде и жжтвата. Тогива, вие нѣма да имате никакво сжперничество. Мѣжду вази ще царува истинското братство. Войнитѣ ще прѣстанатъ: Единъ законъ ще наказва тогози който изнамери оржжие. Понеже, както планетитѣ сж сестри въ Небесата, сичкитѣ народи тоже сж чада на Бога. Вие синца ще се обичате и ще се покровителствате; силниа ще помага слабиа и учения безграмотниа; най малко спомогнатиа ще бжде най благополученъ, понеже, сички ще сжчуватъ на неговата несчастна участь; и, сички съ удоволствие ще работятъ да му спомогнатъ на положението. Тогива, нѣма да злоупотрѣблява нѣкой съ авторитѣтността си: Най смиренниа ще се уважава и ще се покровителствува; най горѣ стоящиа нѣма да бжде веки силенъ; по причина че той ще сжзнава добрѣ че се *служи* отъ другитѣ.

59. — Какъ сжединението нѣма да се обави да се възроди чръвъ сходството на безплжтнитѣ.

Но, ще ми кажите, ние сме още много далечъ отъ това счастливо време? За да достигнеме да тамъ, колко грижи се изискватъ!.., Лжжите се... *Сичко се привива!*... Моментата е неизбѣженъ!.. Врѣмената се исплжниха!.. Изъ пжрво, не забравяйте че добритѣ уроци, дадени по малки навредѣ, най паче въ нашитѣ засѣдания, ще принесатъ тѣхнитѣ добри плодове. Това тоже чувство отъ страхъ, дѣто имате противъ духоветѣ, ще се измѣни на скоро въ противно едно чувство; тогива, вмѣсто да бждите противъ назъ, както сте сега, ще се притечете пжрви къмъ назъ за да получите нашитѣ добри и здрави поучения. Тогава, вие ще ни отворите вашитѣ домове; ще можеме свободно да ви сжвѣтваме, да ви поучаваме, като оставяме свободна вашата воля. Слѣдователно, като намерите нашитѣ сжвѣти прѣвжсходни, вие ще ги послѣдвате на вѣрно почти постоянно. Но, тогива, кой отъ назъ ще управлява земята? И, кой ще дрезне изъ послѣ да поговори за война, ако сме ние които ще диктуваме рѣшенията? Ние които живѣеме тукъ подъ най голѣмо сжединене!.. Освѣнъ това, не забравяйте никакъ че ние сме рѣшени да изчистемъ лукавитѣ, да не сжществува сжвжршенното сжгласие, което носи своитѣ великодушни благодарѣния.

60. — Атмосферическото прѣчистение подѣ влияние-
то на новитѣ идеи; отлжчанието на вредителнитѣ
насѣкоми и животни.—Флуиднитѣ дѣйствия на без-
плжтнитѣ ще бждатъ по полезни за земята.—Прѣо-
бразование на занаятчийскитѣ сѣчива, които ще на-
правятъ ржчния трудъ незначителенъ и ще допус-
натъ голѣми извжршвания за изравнение на земна-
та повжрхность и на исправението на земната остѣ.

Но тогава, приатели мои, безкрайното измѣне-
ние въ идеитѣ и въ наравитѣ, и въ нашето постоян-
но сжгласие, — като нѣма веки да се произвеждатъ
тѣзи дебели флуиди, слѣдствие на вашитѣ пороци, на
вашитѣ лоши наклонности, — ще дойдатъ да прѣ-
листятъ атмосферическото положение; ще видите не-
забавно да напредне вашата земя... Отъ една страна,
видимитѣ и невидими насѣкоми, — които затрудняватъ
днесъ вашия животъ като ви беспокоятъ сѣкога, и
ставатъ причина на болести които опустошаватъ дни-
тѣ ви; които ставатъ чувствителни дору у вашитѣ по-
лета, като погжлватъ вашитѣ сѣмена и разоряватъ
вашитѣ жжтви;— като нѣма да намератъ тогива, въ
прѣчистения вжздухъ, елементи за тѣхния животъ, ще
бждатъ асфиксирани, отъ които ще се освободите. Ние
сами въ пространството, като имаме една като стжк-
ло прѣчистена атмосфера, нѣма веки да правимъ тѣ-
зи силни усилия за да джржимъ равновѣсието и да у-
правляваме нуждитѣ на живота тукъ доло. Като ще
имаме едно по джлго врѣме на расположението си; ка-
то ще можемъ слѣдователно по добрѣ да се грижимъ
за вашитѣ нужди, ние ще се стараемъ да приготвимъ
земята за да бжде трайна вашата жжтва; ще поло-
жимъ особни грижи вжрху вашитѣ родове, за да бж-
датъ тѣ по хубави; или като ги измѣнимъ, или като
ги сжединимъ изъ мѣжду имъ. Тжй тѣ ще бждатъ по

собствени да ви послужатъ, сѣкога приспособени на вашитѣ нови желанія. И, като ви спомогнемъ тоже съ нашитѣ интулции (сжзерцанія), ще можете да извършите такова прѣобразование както въ вашитѣ машини тѣй и въ вашитѣ занаятчийски сѣчива, дѣто рѣчната работа ще бѣде много намалена. Съ тѣзи нови ловкости, ще можете да сѣбирате, да приготвявате сичкитѣ ваши зрѣна безъ никаква мѣчнотиа... Ще схватите сичко, дѣто да можете да прѣобрацате материята както искате. Ще прѣдприемете великата шивелация (уравнение) на земната повърхность, която трѣбва да исполните когато ние, ваши братя, чрѣзь силата на нашитѣ флуиди, ще исправимъ остьта на земята.

61. — Прѣобразованието на чедовѣческата храна и на елементитѣ въ неговото тѣло. Изобилието, сжединението и благоденствието на земята.

Безъ никаква трудность разбирате че като се прѣчисти въздуха, и сичко навредъ като се поднови, то, вашето тѣло ще прѣтърпи сжшитѣ влияния; неговата собствена материя ще стане много по-малко сжстена. Вкусветѣ ви ще бѣдатъ по тѣнки и много по усжжршенствувани. Настоящата ви храна нѣма да има голѣмо значение. Вие нѣма веки да ядете месо, птици или риба. Елементитѣ на живота ви ще бѣдатъ отъ растителното царство: Нищо отъ царството на животнитѣ. При всичко това, растениата ви ще бѣдатъ размножени тѣй дѣто вашата храна ще бѣде разнообразна. Тогива живота ви ще бѣде благоденственъ; наказаниата ще изчезнатъ сжжршенно. Едно изобилно, плодородно произведение ще покрива сѣкога сичкитѣ части на земята. Болеститѣ ще приста-

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

натъ тоже и смъртта ще арнише отъ да ви посещава. Навредъ, сжединението на проститѣ съ интеллигентнитѣ, на долнитѣ съ силнитѣ. Навредъ, чудесни инструменти ще разбжркатъ навсѣкадѣ земята ви; благоденствието на пжлно ще царува. Небесата ще ви се отворятъ и ще ви снабдятъ съ сичкитѣ удоволствия като ви поставятъ на конецъ господари на елементитѣ. Навредъ, пѣсни отъ любовъ и признателность ще се въздигатъ отъ джлбочинитѣ на сжрцата ви кжмъ Всемогушиа, дѣто ви е надарилъ съ приатното задоволение да изучвате съ плодъ неговото божественно Творение.

З А Б Ъ Л Ъ Ж К А

За длжжность считамъ да ви прѣпиша тукъ едно сжобщение което ми се даде доброволно въ края на нашата длга се-сна отъ 8 Януариа, дѣто азъ не бѣхъ написалъ по малко отъ 180 стиха, въ което Духа отговаря изъ ново на моитѣ сжмнѣ-ния вжрху неговата личность. — Ето го :

На моя тжлкувателъ.

Сжмнѣвай се!... Сжмнѣвай се сѣкога!... О беденъ чловѣчески духъ!... Ти ми вджхвашь сжстрада-дие!!... Отъ все сжрце та сжжелявамъ!!... Колкото тжрси нѣкой повече да та поучи, толкова повече той се наскжрбява като та сжжялява!!... Понеже ти не си още задоволенъ вжрху една точка, която твоя разумъ иска да ислѣдва по нататжкъ. Въ начало *моя свободенъ стихъ*, та плашаше!.. Днесъ е *формата* която ви смущава. Тжй сжщо като че казвашъ: „Тѣзи стихове сж много глупави за нашата просодиа, тѣ не сж отъ Хюга. „Тжй сжщо сега ти се залавяшь за

формата; за нищо нѣщо, азъ чувствувамъ че ти не рассчиташъ на меня!... Хюговитѣ стихове, казваши ти, бѣха силни, крѣпки, съ остри думи, коги това сегашното е отъ истина противно. То е гладко, монотонно, съ обикновенно изражение; нищо не показва величината на негови генааленъ духъ, на неговиа буенъ вжсторгъ. — *Тжй ти ма отказвашъ?*... Както обичашъ!... Но, знай едно нѣщо: че азъ не пиша за тебѣ, ни пжкъ желая нѣкакъ да се подложѣ подъ твои законъ!!... Колко простъ и глупавъ да ти се вижда моя стихъ, това не ма вреди. Запомни само, за въ твой полза, това що сжмъ казалъ вѣки: „*че вашитѣ правила не сж тѣзи на Рая*“. Понеже вие тжрсите единъ прикаленъ слогъ, коги ние гледаме хубавината и простотата на изражението. Недѣй мисли никакъ че ще намеришъ прѣжня Хюго въ сегашниа стихъ... Гледай смисълъта и основата, а не формата. Мислишъ ли че ще ма обидишъ, когито въ безкрайното естество сячко се измѣняе, ако подумашъ че, въ тжзи обширна и тежка испитателность, азъ само оставамъ назадъ при напредока на другитѣ? Азъ казвамъ истината, и я казвамъ подъ единъ простъ слогъ въздигнатъ отъ нашитѣ Небеса. — Бжди слѣдователно по доврчивъ и стани по мждаръ. Пиши и сѣкога пиши! — Знаешъ ли колко сжлзи твоитѣ написани страници ще прѣсушатъ и колко болки ще укротятъ?... *За тебѣ, както и за меня, не е ли това благополучие?*

8 Января 1897.

Викторъ Хюго.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Социалния въпросъ

62. — Общественото положение не е въ равновѣсие по причина на омразитѣ, на раздѣлениата, на нещастieto, на вѣжоржжаваниата, и пр. — Правосъдието и полицията сж недостаточни да възпрѣтъ недоволнитѣ. — Опасности за баронитѣ на финанцитѣ.

Такава е новата епоха, весела и миролюбива, и такава е бѣдущата великолепна и засмѣна; Духоветѣ отъ горѣ идатъ да ви приготвятъ, водими отъ тѣхнава Господарь, „Духа на истината,“ испратенъ отъ Иисуса. Учудвайте се съ мъдростъта на Всемогушиа намъ Баща! Благославяйте любовъта му! Понеже всичко сѣкога иде въ едно добро опрѣдѣлено врѣме!... Какво ще бѣдите вие, въ едно малко врѣме, съ тѣзи вѣжоржжения които сжсипватъ силитѣ ви, изчерпватъ сжкровицата ви и силомъ ви убиватъ? При тѣзи ужасни умрази, сички тѣзи раздѣления които сж отъ народъ на народъ, отъ кѣща на кѣща, дѣто не се повиняватъ на други чувствува освѣнъ на тѣзи ниска завистъ и парична любовь? Що ще сторите наскаро, мѣжду вашитѣ мъчнотни, които ежедневно заглѣватъ, като поставятъ невѣроятни вашитѣ намѣренни?... Да ли вашето правосъдие удвоено отъ войници и отъ полиция ще може да удържи порядока и да възпре дѣлго врѣме тѣлпата която все се умножава отъ тѣ-

зи които сж недоволни?... Не виждате ли че нѣма равновѣсие? и че всичкитѣ ваши добри думи не освободиха никого? Не виждате ли слѣдователно че нѣкой голѣми Господиновци, барони на финанцитѣ, сж господари на сжрцата ви, понеже иматъ паритѣ ви и могатъ да си ги присвоятъ когато искатъ? Не можете ли да прѣдвидете че наскоро ще станите тѣхни роби? Понеже тѣзи придобивна привлѣкательность е тѣй застаряла и естественна станала въ тѣхъ, дѣто нѣма тѣ никога да се спржтъ, даже ако завладѣятъ и сичката земя!... Слѣдователно вие сте проливали на вредъ вашата кръвь въ много битки за да се отжрвете отъ този яремъ; тѣй дѣто на конецъ паднахте въ подобна една бѣда!... Прѣминалитѣ врѣмена бѣха навѣрно лоши; но сравнително тѣ бѣха по добри. Благороднитѣ отъ тѣзи врѣмена имаха поне сжрдце, кога тѣзи бароновци нѣматъ никаква честность!!.. Не мислете че азъ ида да ви кажа нѣщо съ цѣль да злословя накого изъ мѣжду вази... Азъ направяхъ една критика, която се отнася до вашитѣ нрави, до вашата политика, като се поставямъ надъ личноститѣ, които азъ обичамъ и желая искрено да спомогна.

63. — Отговорността на сегашното положение не се отнася ежмѣ никого особно; но ежмѣ сичкитѣ извѣднжжѣ. — Сжвѣти на хората.

Никой отъ вазъ не може да бжде единственна отговорникъ на грамадната навалица, адска бжркотна, въ която се намирате. Грашката е на сички: Толкова на прѣтѣснения колкото и на прѣтѣснителя. — Отъ вазъ зависи отъ вашата воля, да упорствате на сичко и да принудите хората да почитатъ правата

ви; понеже вие имате сплата, вие правите законитѣ. Истина ли е?... кажете?... Слѣдователно не се оплаквайте!!.. но старайте се просто да излѣзете отъ затруднениата чрѣзъ най сигорни срѣдства. Отъ сърце и душа ви казвамъ: До като у вазъ омразата, завистъта, нечиститѣ желаниа, безбройнитѣ низости и сичкитѣ срамни пороци, не отстѣпятъ мѣсто на други чувства; до като вие се кланите на паритѣ и бждите роби на несжзнателни страсти, на безумната гордостъ, на заблуждение отъ прѣминалото; до като не постановите справидливостъта, която се сжздава сама по себе си, безъ полицейска нужда, която подъ едни и сжщи закони наказва най-покорниа отъ сиромаситѣ, както най-великиа отъ парето; до като, на мѣсто да улекчите товара на вашитѣ мжки, вие се поставяте надъ злобата отъ вашитѣ омрази. Колко стари просяци ще се намерятъ у вазъ безъ хлѣбъ и безъ прибѣжище; сирачета безъ покровителъ; вдовици изоставени на вашитѣ подли смѣхове; до като, въ вашитѣ училища, дѣтцата ви не се намиратъ сжбрани въ едно мѣсто безъ разлика на класъ и положение — дѣто да царува равенството съ отличие само на умственната сила; до като всѣкъ отъ вазъ не пожертва себе си и врѣмето си, както и неговитѣ свещени интереси въ полза на всички свои братя: до като не проумѣете че не може да има благополучие тукъ доло, вжпѣ отъ любовъта и уважението на ближниа си, нѣма да бждите никакъ увѣрени въ *ваша утрѣщень день!!!* Вие ще останите сѣкога като надъ единъ волканъ — готовъ да ви погълне въ пропастьта си!!.. Вие можете да поправите вашитѣ не добри закони, като се снабдите съ най остроумнитѣ откритиа, като земните най вѣрнитѣ и най мждритѣ прѣдпазителни мѣрки, за да може да спрете силата на вжлната и да вжздаржите тжзи изнурена отъ страдания тжлпа, която уморена отъ вашитѣ обящаниа и отъ вашето не-

вежество, изнемощена отъ да гризи само кости мѣжду туй раскопество съ което сте вие обиколени; вие, нѣма да припятствате да ви не беспокоятъ вѣстаниа непрѣстанно отъ лоши по лоши; нѣма да вѣждаржителте грамадната и силна тѣлпа да не бѣде постоянно въ движение, като едно развѣлнувано море, която, всѣкога заплашително, ще иска хлѣбъ за да ви остави на миръ до като укроти глада си. И, ако можете да я усмирите едно малко врѣме, като какво ще за послѣдва? ... Нищо, понеже въ малко едно врѣме, сжщитѣ задоволени ще прѣстанатъ отъ да бждатъ, и изъ ново ще се повдигнатъ както сж били ката день!!.. Тжй, вие ще се вжртите сѣкога въ тжзи неразбраищина, безъ да рѣшите никога *общественна вжпросъ!!..*

64. — Народитѣ искатъ мира, а се принудени да приготвятъ войната. — Политиката имъ е отклонителна.

Не е ли че такива сж вашитѣ условия? ... Кой може да ви извлѣче отъ това положение освѣнь, ако слѣзатъ отъ горѣ *благословенитѣ лжчи* да направятъ малко свѣтлина въ тжзи не прилична ваша игра? На конецъ, ето ви въ единъ ужасенъ адъ! ... Вие обжрнахте сичко и го поставихте наопаки. ... И, колкото тжрсите да положите порядока, толкова навредъ разсѣвате смущение и безпорядокъ!!.. Когато единъ законъ се гласоподава, вие виждате че той не произвежда това което вие гоните. Вие гласувате единъ другъ. ... Сжщо слѣдствие!!.. Сѣкога вие се тласкате отъ карибдъ кжмъ Скилла!!.. *Сички искате миръ тукъ дола на земята, и сички сте принудени да се приготвявите за война!!!.* Всѣкъ тжрси да се постави съ по силната страна, за да прѣдпази имениата си и усигори участъта си. Но, като и тжзи страна не е

тѣй сигорна, то отклоняванието, безъ да се явява, се тѣй. Какво странно зрѣлще!!.. По настоящемъ народитѣ сж истински фжрчила като се вжртятъ отъ сичкитѣ вѣтрове! Другъ пжть имаха една идея, една програма!!.. Отиваха напредъ като носеха прѣпорѣца си вжздигнатъ и добрѣ вжздигнатъ! Сега, се мжлчи... Никой не може да знае като какво вжрше сжседа му... *Какъ може да знае, когато той самъ не знае, понеже сичко е лжжа, сичко е военна хитростъ?* Другъ пжть, сичкитѣ народи чувствуваха да бжхте сжрцето имъ!... днесъ, юначетвото отсжпва на страха! Вие се считате че сте неприатели, при сичко туй искате да се покажете че синца сте приатели. Никой изъ мѣжду вази нѣма да се не зарадва като се случи нѣкое силно несчастье на сжсѣда му!!.. Понеже като отслабнѣе, той ще повреди по малко на интереситѣ ви, както и на коража ви. Вмѣсто да уталожите безгрижността си, вие си сжздавате сжперничаства...

65. — Войната не докарва охалността но само нови бѣдствия и войни още по страшни. — Това което се оновава вжрху буйността, си отива чрѣзъ буйността. — Скржбна мания да тжрсите да придобиеете това което ви е грабнато.

При сичко туй, никой сериозно не иска войната, която подиря се влѣче най чернитѣ несчастья, най страшнитѣ злини, най голѣмитѣ ужаси, като сжсипватъ еднакво и побѣдителя и побѣдимиа. И, при това, тжзи война въ какво ще заслужи?... Ще се подобри ли вашето положение?... Не! вразумѣете се! Понеже, даже ако прѣдположиме че тишината може да се появи за едно малко врѣме, това ще бжде като едно начало на нови вжлнения още по страшни.

И, кой може да прѣдвиди като кога ще се свърше това?... Това ще бѣде една страшна разбойническа война, която никога не се е видѣла подобна подъ небесата, дѣто сичко ще се свърше въ испарениата на крѣвта и сичко ще се опропасти въ дълбока една нищожность... Не, не, любезни мои приятели, пазете се отъ да достигните тамъ! Дано тѣзи лоша страна не ви привлѣче! Тамъ не е никакъ спасението!—Вие нѣма да основете нищо добро и постоянно, додѣто не се обжрните къмъ тѣзи свети и морални Евангелически поучения, които на пълно сичко задоволяватъ и улесняватъ. До като тѣрсите да поправите вашата общинска проблема чрѣзъ силата, вие нѣма да имате освѣнъ цовърхността на плода, а никога сѣщца плодъ. Това което се е постановило и основало чрѣзъ силата, ще бѣде сѣкога растроено отъ сѣщата сила. Не го ли сѣзирате навредъ и сѣкога?... Да ли вашиятѣ спѣнки не сѣ произведение на сѣщата сила?... Слѣдователно ще бѣдите ли участници на едно такова невѣжество, дѣто тѣзи истина, тѣй ясна, да не ви повлиае?... Чумата нѣма да бѣде по разорителна, по гибелна за вазъ, отъ колкото печалната маниа цо притежавате синца да тѣрсите постоянно, въ опасността на живота си, да придобиете това което ви е грабнато!!... По тозъ начинъ, мира е труденъ. Ако днешния слабъ, стане утрѣ силенъ, и поиска да повърне на противника си своитѣ умрази и скѣрби, то сѣкога ще има единъ който да не бѣде спокоенъ!!...

66. — Охалността е въ светитѣ Евангелически поучения, въ любовта ежмъ ближния си.

Трѣбва да изоставите тѣзи бесполезна и исхабена метода, устаряла като врѣмето. Въ нашитѣ дни,

не може да се слѣдва по тозъ начинъ. Вие сте едно голѣмо множество!!... Несчастието е много силно!!... Сичко да бѣде свършено, не хвѣргайте масло вѣрху пепельта която дими! но хвѣрлете вода за да не се распалва! — Ако военната главня се распале изъ ново, вие подпадате подъ голѣма опасностъ, да се изколите едни, други. Понеже, това ще бѣде, най малкото отъ наказаниата което ще ви опустоши тукъ доло на земята. Желайте ли, приатели мои, да дадете край на вашитѣ несчастиа, и да ги видите свършени по единъ бржзъ начинъ, който ще прѣнесе най доброто, най здравото и най постоянното задоволение на синца?... Искате ли да промѣните вашето нечастно положение, дѣто сичко е врѣменно, сичко страда и погинва, съ едно мѣсто пжлно отъ удоволствие, сѣкога росно и цвѣтущо?... Прѣстанете отъ да имате погледитѣ си тукъ доло вѣрху земята, която не е освѣнь едно твѣрдѣ кратко и прѣходно жилище, направено за вашето тѣло, а не, за вашиа духъ!... Отнесете вашитѣ погледи кжмъ небето, Отечеството!... На конецъ изучете нашитѣ свети поучения, които утѣшаватъ болкитѣ и прѣчистватъ жалоститѣ, като поучаватъ на всѣкиго любовта и прѣданността, и прѣвнасятъ на сички истинското задоволение!... Поставете ги въ практика!.. Ще видите че никой нѣма да се повдигне веки противъ никаква корона!!.. Понеже, сичко ще бѣде точно и справедливо; нѣма да сжществува никакво дѣло за наказание. Ще видите че наскоро хората ще се обикнатъ, вмѣсто да се мразатъ; тѣ ще се покровителствуватъ... Навредѣ любовта ще царува; нигдѣ завистьта нѣма да сжществува!!... Всѣкъ ще жертва живота си за другитѣ. Ако знаяхте, брате мои, до колко е приатно да се живѣе въ едно такова мирно поножение!... Какжвъ ще бѣде извжрѣдния вжсторгъ на тѣзъ благословени души които се забрагятъ отъ да мислятъ за ближния си, готови сѣ-

кога да се жертватъ!... Това е едно много приятно и трогателно удоволствие, което нѣма сравнение! Само душата която люби, удѣнява и познава това!... О! Защо ли слѣдователно хората се занимаватъ да правятъ топове, да се убиватъ по мѣжду си и да си творятъ несчастиа?... Ще бждатъ много по счастливи хората тукъ доло на земята, ако, вмѣсто да се биятъ, тѣ се обичаха!... Ще прѣстане тѣхния адъ!... Тѣ ще живѣятъ обрадвани!... Да! Защо слѣдователно тѣхните да повредите на ближния си?... Да смутите спокойствието му?... Да угорчивите хлѣба му ли?... Съ една дума, да му направите живота по мжченъ ли чрѣзъ тиранството или робството? — Освѣнь това, сички нѣща които изискватъ често много ужасни жертви и много голѣми мжки. — Защо, напротивъ, челоуѣка не се старае да улекчи брата си и да го спомогне тукъ доло?...

**67. — Списание на едно общество дѣто
живота е общъ.**

~~~~~

О! ако познавате този общъ животъ: *единъ за сички и сички за едного!*.. Тамъ, никога нищо не липсва, сичко е изобилно; никой не губи врѣмето си. И, ще бжде безумие да се тѣрсе кой повече е заслужилъ, понеже сички, до колкото е възможно, работятъ за обществото. Тамъ, никогѣ споръ или беспорядокъ, никой се неповинява; никой не заповяда. Сжвѣстьта е закона: Всѣкъ исплнява длжността си безпорочно. Никой не бива по долеуъ. Тамъ, никога завистъ: На какво ще послужи?... Никой не е покровитель и никой не е подъ опекунство!... Самото желанне е истинското сжвжршенно благоплучие, то е да види ближния си благополученъ и задоволенъ. Като другитѣ сж задоволени, той самъ е задоволенъ, поне-

же, благополучието на другитѣ е самото нѣщо което той обича. Въ подобно едно положение, нѣма никакъ безработно врѣме: Работата е обща за сички отъ сѣкаква вѣзраст. Никой никога не се грижи за утрѣшния день. Никой не попада подъ наказанна ни подъ наскърблениа. Болѣстѣта тоже не е упозната отъ никого; понеже, зародишитѣ сж изчезнали за винаги, благодарение на чистиа приатенѣ вѣздухъ.

---

68. — Благополучието не е ни въ способността, ни въ възможността. — То е въ исполнението на длъжността, въ покорността на Провидението и въ благороднитѣ чувства. — Христосъ, вѣпрѣки неговитѣ мъжи, бѣше най щастливиа отъ сичкома ни.

Кой е този изъ вази който нѣма да прѣдпочете да живѣе въ тая срѣдина, въ това спокойно положение, отъ колкото да прѣкарва сѣкога единъ досаденъ животъ, безъ да знае кого да обича, на кого да се довѣрява; още да бѣде изложенъ на сичкитѣ ревнуваеми и завистливи злини, да се хули и злослови отъ едни и други; като нѣма на около си освѣнь ласкатели и обвинители, отъ които трѣбва да се пази?... Има ли нѣщо по наскърбително отъ да гледа нѣкой кѣщата на единъ баща да не бѣде уважаема? Кадѣто и да е кой братъ ще завиди на братята си? Безъ сжгласие можели да сжществува щастие въ нѣкой кѣща? Напротивъ, погледнете на най долното жилище, дѣто сички сж сжединени, дѣто никой не се излага да прѣпусне братскитѣ си длъжности!... Вжпрѣки сиромашиа не сж ли тѣ благополучни? Не, не, узнайте добрѣ, че щастие то не зависи ни отъ умственната способностъ, ни отъ имението!... То е сичко, то се нахожда само въ чувствата които ни слу-

жатъ за управление. Христосъ можаше да се счита за най нещастень, тукъ на земята!!.. Чръвъ неговото отрицание и неговата любовъ за назъ, той бѣше най щастливиа, при сичко туй, отъ сички. Неговата весела душа, даже като страдаше, чувташе една радостъ и едво чисто и свѣжршенно щастие, понеже като испълняваше длъжността си на земята, той знаеше че страда за доброто на своитѣ братя. Слѣдователно, не мислете никакъ че ще намерите истинското щастие и благополучие до като сте подчинени на политическитѣ грѣшки, които азъ начартахъ подъ една доволно длъга критика. На конецъ вие нѣма да влѣзете въ единствениа пжтъ който, самъ, може да ви спаси и заздрави вашитѣ участи, до като не замѣстите вашата завистъ и вашитѣ разногласиа съ най чистата любовъ и най трогателното сжгласие.

**69. — Налага се непосредствено обезоръжаванieto. — Опрѣдѣля се единъ вѣрховенъ сждъ сжста-
венъ отъ избрани хора на сичкитѣ Народности за
да дѣйствувать.**

~~~~~

Най паче, не казвайте: „Работата е невъзможна“... Сичко се завладява и нищо не може да бжде неподчинено. Съ една рѣшителна и твѣрда воля, не сжществува прѣграда която да не бжде разбита. Е ли това тѣж мжчно!... Защо се отчайвате?... Нѣмате ли слѣдователно сивпа едни и сжщи интереси?... Кой е тозъ изъ вазъ който иска нещастieto?... И Кой е тозъ народъ който обича войната?... Нека, този който смути мира, бжде ударенъ непосредствено отъ другитѣ!!.. При единъ подобенъ прѣдмѣтъ, нѣма ли да се дойде до едно сжгласие, отъ когото зависи сждбата на спчкитѣ Народи?... Да! Нека тѣжи мѣрка,

на която инициативата не може да се виде строга на нѣкво отъ вазъ, бжде навредъ постановена!!.. Дано, единъ миролюбивъ и и братски сждъ, сжставенъ отъ чадата на сичкитѣ народи, сжразмѣрно отъ всѣко народонаселение, бжде назначенъ отъ народитѣ!!.. И дано неговата пѣрва грижа бжде *обезоржжванието, най голѣмата ваша нужда!!..* Дано сичкитѣ народи наедно разпржснатъ войницитѣ си като ги пратятъ по полетата, а не на война!!.. Най силния трѣбва да направи началото; другитѣ, подиръ него, ще слѣдватъ до най послѣдния; И освободенитѣ като се изравняватъ сѣкога, ще свжршатъ навредъ въ сжщия день!!..

70. — Войницитѣ по полетата; благополучие на земледѣлието, на търговиата и на индустриата. — Веселие и изобилие ще бжде на земята. — Отговоръ на тѣзи които могатъ да считатъ войната като нуждана сѣкога,

Земята, тогива, ще може да диша свободно; тя ще излезе отъ тозъ силенъ огнь, който ви парализираше и ви задасяше, слчко като се пржскаше и распиляваше безъ слѣдствие. Вашитѣ полета ще процѣвтатъ и ще зематъ единъ другъ животъ; индустриата, търговиата ще бждатъ по малко поробени... Вмѣсто да погжлнатъ, да изчерпатъ вашитѣ пособия, тѣзи милиони отъ войници, тѣ ще ви убогатятъ. По-неже, врѣмето което бѣше тжй отрицателно, тежко и строго, ще стане производно. Нѣма да има нужда отъ голѣма наука за да се изброи дѣйствието на тѣхното присжтствие мѣжду вази. — Не сж ли тѣ силата и веселието, най добритѣ елементи на благополучието?... Не сж ли тѣ още храбростъта и куража?...

И, отъ какво може да се бои пѣвкой щомъ той е на тѣхната възраст?... Тѣхнитѣ тѣй разнообразни и твърдѣ полезни сѣвременно трудове, не сж ли едно изобилие и единъ вашъ доходъ? Ще кажа нѣщо повече: Тѣжъ хубава млада не е ли любовта ви, сичката ваша нѣжностъ? Тѣхната естествена засмѣностъ и тѣхнитѣ весели пѣсни, не сж ли щастieto, радостта на вашитѣ домове? Кой може да оспорва подобни истини!... Съ какви доводи ще може да ги убора?... Може ли да се повѣрва че войната още е нужна за обдържанието на троноветѣ, или да се прѣчисти земята отъ едно прѣпжлнение което единъ день може да стане заплашително? Но! Нѣмате ли доволно мѣсто? Какво населявате отъ земята? Десетата частъ!!.. И, можете ли да знаете ако сичко се свѣршва тамъ!... Колкото за вашитѣ императори, нѣждно ли е да кажа това което всѣкъ знае!... То е че най великиа Господаръ не е нищо и не може нищо, безъ вашата воля, която той, волно и неволно, е принуденъ да уважава.... Не, тѣ нѣма да бждатъ веки прѣпятствие на напредока!!.. Понеже, ако дълго врѣме се земаха за пророци, днесъ се знае веки че, ако сж пжрвитѣ тукъ, тѣ биватъ често най послѣднитѣ на Небето!...

71. — Войната е днесъ невжзможна; Побѣдителя ще бжде тѣй разоранъ както и побѣдимиа — Никой не ще смѣе да зѣмне отгворността за да я обяви; понеже, той пжрво съ народа си ще изчезне.

Не, не! Вѣрвайте навѣрно, че, войната не е нужна вжрху никоя планета!!.. Още по малко вжрху земята, дѣто всичко е приготвено за прѣобразованието, което трѣбва да докара примирieto!... Какъ фамилитѣ и частнитѣ хора, при многото нещастиа,

трудности и страдания що сж прѣкарали, свѣршватъ да се упжтятъ въ единъ редовенъ пжтъ тжй тоже народитѣ свѣршватъ тѣхното самохвалство относително тѣхнитѣ юначества, като ги скжцо наплатятъ и проумѣятъ че не трѣбвало да се тѣмъ довѣрватъ. Слѣдователно, земята е тамъ! — коя народностъ слѣдователно ще си позволи заплашвания противъ една отъ нейнитѣ сжсѣди?... Какво ще за послѣдва отъ това?... Това не е никакъ сжмнително!.. Това ще бжде пушкитѣ и грознитѣ топове които, чрѣзъ тѣхното скжрно бухтение, ще принесатъ отговора на прѣзвиквания народъ! Нека, даже прѣдположимъ че, тжзи война, тя ще бжде побѣдителка!... За сичко нѣма ли тя да бжде разорителка?... Ако побѣдената народностъ е разорена и разграбена, кой ще ѝ спомогне да се обезщети? Слѣдователно, безъ никакво сжмнѣние, никой отъ вази нѣма да се затече незабавно подиръ пжрвитѣ, удари, какъ се вжршаше нѣкога!!.. Трѣбва да се борите, да противостоите, да се сражавате до край; като развалите и упостошите сичко навредъ, да истребите и най послѣдния поборникъ!... Какво отъ това, каква ще бжде ползата? Да се царува надъ труповетѣ, вжрху развалениѣ омразни остатки, които наскжрбватъ сжрцето! То е да разоримъ себе си като разоряваме неприателя!... На вѣрно, много по добрѣ ще бжде да се неувличате въ подобни нещастиа!... По добрѣ ще бжде да избѣгвате сжблазненниата на славата, за да сжхраните мира!... Не, не!... Както и да се мисли, никога голѣма война нѣма да избухне у вазъ! — Тя ще бжде много скжпа... Сичко ще се разори, разграби и погуби. Побѣдителя ще прѣтжрпи толкова, колкото побѣдимаа. Войната!... Но трѣбва да посмѣе нѣкой да я убяви!... И кой изъ мѣжду вази ще бжде увѣренъ че ще бжде побѣдителъ и ще може да извлѣче облага? Кой ще прѣзре свѣта за подобно

едно призвание? Този, навърно, ще плати скъпо своето безумие!... Той ще прѣтърпи отъ Небето най строгото отмащение! Понеже, той ще бжде убитъ първо и сичката негова войска ще погине на цѣло!!.. О! да, нещастие на тозъ главатаръ който ще бжде безсиленъ да въздаржи своитѣ злоби и ненависти!!... *Неговото призвание къмъ своя народъ за събиране на войска ще бжде тоже присждата на неговото изчезване; понеже, тѣй е написано въ книгата на съдбата въ която сичкитѣ ваши усилма ще се блжкаты напрасно!!!.* Защо, слѣдователно, слѣдвате да пригответе войната, която е невъзможна днесъ на земята? Тозъ който я обявява, като е отсѣденъ първо да погине и да бжде завладанъ, — и, това като се знае, сички като иматъ съзнанието, — кой изъмѣжду народитѣ ще покаже безумието да се притече на подобни участы, дѣто да се сграмогоса самъ самичакъ!! Тѣй, вие виждате че врѣмената сж добрѣ отбѣлѣзани!!.. Понеже, вѣпрѣки вашитѣ желаниа добрѣ указани и често утвърдени, мѣжду вашитѣ наказания, да свършите вѣднѣждъ съ насита на вашитѣ омрази, като неподвижни и лично стоите и чакате напрасно знака на битката, която колкото и да ви се вижда че ще се обяви на скоро, тя се отлага отъ пролѣтъ на пролѣтъ.

72. — Не трѣбва да се мисли веки за война, която е добра за прѣминалитѣ варварски врѣмена, за независимитѣ монархии, за владѣнието на духовенството, и когито народитѣ не се посѣщаваха. — Днесъ хората сж свободни и народитѣ не сжставляватъ освѣнъ една и сжща фамилия.

Слѣдователно прѣстанете отъ да мислите за войната. — Не виждате ли че това е едно безумно и отвратително нѣщо добро за прѣминалитѣ врѣмена,

когато челоѳчеството пикакъ не се сжзнаваше!... Тя си имаше мѳстото когито варварскитѳ племена бѳха принудени да излѳзатѳ отѳ тѳхнитѳ скжпи мѳста. Тѳ имаха нужда, за прѳживѳванието си, да намератѳ други полета по плодородни и по приатни да прѳхранатѳ тѳхнитѳ дѳтца; тя си имаше мѳстото корато царското достоинство джржаше хората поробени и свжрзани въ желѳза; понеже сичко трѳбваше да се добива отѳ единѳ само господарѳ, който иѳмаше друга идея освѳнѳ да се покаже, да говорятѳ хората за него че той е най силниа отѳ когото треператѳ живи и мжртви; тя си имаше мѳстото тоже, когато духовенството, за да утвжрди по добрѳ владѳнието си, ви заджлжаваше, подѳ несправедливата си властѳ, да му се сжбощаватѳ отѳ сичкитѳ хорски стжпени чернитѳ доноси; на конецѳ, тя си имаше мѳстото, когато прѳдѳлитѳ издигаха мѳжду вази силни прѳгради, мжчни за прѳминувание, което ставаше съ сжздадени голѳми и сериозни затрудненна отѳ спжнки; понеже тогава сичкитѳ народи, катоживѳяха уединено, не се познаваха и вѳрваха непоколебимо, че трѳбва да се считатѳ като неприатели тѳзи хора който сж родени въ мѳста, който не сж подчинени подѳ тѳхнитѳ закони. Но днеска, катоживѳятѳ свѳтъ е свободенѳ!... катоживѳятѳ земя, не се нахожда ни една нишка която да трепти пѳкадѳ безѳ да се отражава дори до най малкитѳ упознати ваши сички градове!... Днесъ дѳто народитѳ се срѳщатѳ навредѳ!... Докато, тѳхнитѳ разговори и вкусове въ сичкитѳ мѳста, се смѳсватѳ!... Докато се знаятѳ че сж у тѳхъ си, гдѳто и да сж, щомѳ живѳятѳ отѳ труда си и се сжобразяватѳ съ законитѳ!... Щомѳ тѳ се запознати добрѳ; щомѳ тѳ могатѳ да се увѳрятѳ че иматѳ сжшитѳ длжжности и сжшитѳ интереси!... Днесъ най паче катоживѳятѳ хората се считатѳ сички равни, както въ студенитѳ мѳста,

тѣй и въ топлитѣ!... До като улеснението на съобщениата е свободно отворило портитѣ на народитѣ!... щото границитѣ даже сѣ на изчезване, стига националното чувство да сѣществува!... Дано слѣницето което грѣе далечъ, ги обгърне въ една и сѣща фамилия!... Дано растојанието не сѣществува, тѣй щото да можете да се разбирате лесно отъ единна край на свѣта до другия!... Дано сѣщитѣ новини растреператъ сѣрцата, като носатъ на едни радостъ, а на други ужасъ!... Дано человѣка, вмѣсто да има единъ буенъ неприателъ, срѣщне единъ братъ, единъ добъръ приателъ!... Днесъ когито хората се сближаватъ на земята, *вие искате още щото да е възможно да стане войната!...* Не! не! Не навѣки туй врѣме, понеже сичко има единъ край!... Подиръ мрачната нощъ се вждига утромъ зарната свѣтлина, която допуца да се узнаятъ грѣшкитѣ и несправедливоститѣ които ноцѣта е извршила.

73. — Сбогомъ на ноцѣта, дѣщеря на невѣжеството.

~~~~~

Назадъ!... Далечъ отъ назъ!... Темна и безсрамна нощъ! която толкова ни дѣржа въ твой мракъ, дѣто хубавото се мѣси съ черната грозота; дѣто истината не се отличава отъ грѣшката; дѣто сичкитѣ страсти се сѣбиратъ; дѣто най лошитѣ злини се струполясватъ вѣрху нази; дѣто, коги застрашаемъ, коги застрашителни, непрѣставатъ никога нашитѣ мжки; Назадъ! Мрачна нощъ, дѣщеря на невѣжеството!... Изчезни за випаги! Понеже твоего безумно крѣспорѣчие не е знаило да направи освѣнь лѣжливи рѣчи които, като наслаждаватъ чувствата ни, праватъ нечувствителни сѣрцата ни!... Ти си която, въ този свѣтъ, знай да посѣнешъ навредъ смуть и безпорядокъ, на-

мѣсто порядокъ!!.. Ти си която, чрѣзъ твоитѣ ниски и разбжркани вкусове, знаи да ни подкрѣпяшь въ распалението на биткитѣ!!.. И, ти си, сѣкога ти, чрѣзъ твоето настжрвявание, което правишь да царува грѣшката още до сега!!.. Дано Божата справедливостъ ти бжде милостива!.. Дано тя та отжрве, на конецъ, отъ мрачната мжка въ която ти сама се хвжрляшь!.. Дано поне една свѣтлива лжча усвѣти твоитѣ мракове и отвори очитѣ ти!.. Ние които излѣзохме отъ твоитѣ груби прѣтѣснения, ние нѣмаме противъ тебе никакво оплаквание!!.. Понеже, ако твоята строга нощъ ни мжчи много, тя сжврѣменно ни приготви и най доброто бждуще...

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Новата Ева Възродителка на челоѳчеството

---

74. — Скорошното прѳобразование на сегашното общество, подѳ моралното Христово влияние. — Религиа и наука сж синоними. — Медиумизма, сжединителна точка мѳжду небото и земята.

О! Земни хора, приатели мои, прѳстанете отѳ да се сжмнѳвате!!., Часа на истинския напредокѳ, на братството, иди сѳ исполнителски крачки!.. Една нова зара, сжѳжршенно отѳ сияюща хубава любовь, пониква вѳ вашиа хоризонтѳ!.. Отѳ тукѳ нататжкѳ вашата наука, като разширочи полето на своитѳ опити, ще ще намери пѳтя на това безкрайно пристанище, дѳто ви чакатѳ тѳзи които вие мисляхте че сж умрѳли; на конецѳ, ще се отеглите отѳ тозѳ старѳ и дълбокѳ навикѳ, дѳто безумно се е увлѳкалѳ вашиа свѳтѳ! Отѳ тукѳ нататжкѳ, нѳма грѳшки!.. Голѳмата истина, като единѳ свѳтликжѳ ѳенерѳ, ще ви усвѳти!.. И, чистата нараственностѳ, която духоветѳ поучаватѳ ще прѳобрази сжрцата ви и ще ги направи влюбени вѳ тѳхнитѳ добрини!.. О! когато узнаете величественната нараственостѳ, — отѳ която свещеницитѳ сжтвориха единѳ адски лабиринтѳ, — вѳ сичката ѳ хубавина, вѳ сичкия ѳ блѳсакѳ, Христовата нараственостѳ която е трогателна за сичкитѳ сжрца! Когато проумѳете добритѳ поучения, на вашитѳ братя, по

свободни въ обятияето на небето! когато разбирате и почувствате великия животъ, който ни свързва синца и сѣкога вжсхищава! Когато узнаете, на конецъ, че религията и науката сж едно и сжщо нѣщо, безъ никаква разлика, като се сливатъ въ едно въ Небеснитѣ разговори! Понеже, колкото повече се учи нѣкой, толкова по добрѣ той обожава Бога. Когато владете вашитѣ ислѣдвания въ науката на флуидитѣ поставени подъ наша защита! Когато изучите добрѣ медиумизма, дѣто да можете да го владѣте и да знаете да се ползвате отъ него!... Този медиумизмъ върховната сжединителна точка мѣжду небето и человѣка, и най хубавата дарба, която може да притежава нѣкой тукъ дѣло на земята. — *Колко ще бждите далеко отъ да помислите за войната!!..* Колко сичко ще се измѣни, сичко ще се прѣобрази, мѣжду сичкома ви, и изъ ново ще се вжодушеви!!!

---

75. — Нови идеи. — Край на невѣжеството. — Истинското образование. — Жената медиумъ, като земне едно положение, ще бжде на бонецъ вжспитателка на фамилията и на обществото.

Тогава, врѣмето на завистъта и на омразата ще се свърше. Вие ще строшите тѣхнитѣ окови. Най сжвършенното сжгласие ще се породи мѣжду вази; най хубавата армония ще ви сжедени синца. Тогава веселието и вжсхищението ще дойдатъ на земята, като за винаги изгонатъ сѣнката на вашитѣ нещастия; сичкиятѣ хора помѣжду си ще си дадатъ ржка, за ржка, и ще отиватъ заедно кжмъ своитѣ общи участи. Народитѣ ще сжставатъ една само фамилия, благополучни да си подпомагатъ... Прочутитѣ бастилии, (bastilles) гробица на благороднитѣ сжрца, на благодѣтелнитѣ

хора, ще се унищожатъ навредъ, и ще изчезнатъ за винаги. Ще бждите отжрвани отъ безумното невѣжество, послѣдователъ на сѣкаква гордостъ и на сѣкакво високомѣрие; причина на сичкитѣ ваши злини... Навредъ образованието ще се раздава на сички щедро... — Не това образование просто и начално, което се състои да се запознаятъ правилата на грамматиката; — но туй образование, здраво и благотворително, което прави че человекъ да е господарь; да се не смущава отъ нищо; да познава длжжноститѣ си къмъ обществото; да знае да ги практикува съ искренность; и навредъ да прави доброто; да тжрси сѣкога да угоди; да прѣдпочита получванието на злоото отъ колкото неговото изжршване; да бжде сѣкога готовъ да спомогне и улекчи ближния си; като зема участие въ неговитѣ мъжки и като раздѣля хлѣба си. И, това образование ще бжде тжй распржснато, дѣто ни единъ изъ мѣжду вази нѣма да бжде лишентъ!... Жената, която днесъ ви поучава тжй малко, ще чете по добрѣ отъ вази, въ Божественната Книга!... И вие ще ѝ дадете, помѣжду си, мѣстото което ѝ се слѣдва, *пжрвото мжжду ви*. Тогива тя ще развива, въ сичкитѣ фамилии, истинската си роль, като вжспитава момчетата ви и момичетата ви; като имъ показва отъ рано пжтя на благополучието, този на длжжността и този на благородното сжрце.

---

76. — **Призвание на новата Ева.** — Медиумизма даденъ отъ Бога на жената, е наградата на нейнитѣ добродѣтели и на нейната прѣданность въ Бога.

~~~~~

О! Бади благословена отъ Бога, Ево на новитѣ врѣмена! Ти която отъ тукъ нататжкъ отивашъ да питаешъ сичкитѣ наши дѣтца съ млякото на тжзъ

наукă, който, отъ най нежното имъ дѣтинство, щѣ ги постави да бждатъ силни; като сички просвѣти съ солидарниа законъ, който въ всѣко мѣсто ще ни сжтвори да имаме братя, съ длжжностъ да ги обичаме, а не да ги мразимъ; да ги спомагаме, а не да ги оставяме да теглятъ!!.. Да, бади благословена отъ Бога, дрогарка на нашитѣ души! ти, която сѣкога се подбуждашь отъ любовта и отъ прѣданността!!.. ела мѣжду назъ та заеми това мѣсто което, вашитѣ добродѣтелности и вашата прѣданностъ на Бога, ти указватъ!!.. Ела!... Учи нашитѣ синове на тѣзъ священни истини, които ни бѣха скрити подъ ясносиното небе!!.. Ела!... Строши съ единъ ударъ главата на замята, и освободи синоветѣ ни отъ древнитѣ мжки!!.. Да, това е твждѣ ясно, че чрѣзъ жената ще бжде, на конецъ, постановенъ душевниа миръ тукъ доло мѣжду назъ!!.. — То е тя която ще прѣкрати вашитѣ раздѣления и ще прѣкжса вашитѣ битки!!.. Както въ фамилиата, тя ще бжде царицата, тжй сжщо въ обществото, тя ще бжде господарката!... Духовенството знаеше това!... Като я владѣяше, то можа да ни управлява толкова длго врѣме... И, чрѣзъ нея тоже ще се появи Божествениата войска, която ще вждошеви отъ ново вашитѣ сжрца; понеже, чрѣзъ нейнитѣ свойства и чрѣзъ нейната организация, тя улеснява сжобщението... Сички жени сж медиуми. — даже безъ да го знаятъ. — Много ни сж подчинени вжпрѣки тѣхната добра воля. Тжзи тжй чудесна дарба медпумизма, съ която ги е наградила вжрховната Добринна, съ прѣдпочетение отъ человѣка, е достойната награда на тѣхното отрицание и сички тѣхни страдания, тжрпеливо прѣкарани... Това е наградата на тѣхнитѣ добродѣтелности както и на тѣхната прѣданностъ въ Бога тукъ. О! Бади благословена отъ Бога!!.. Бжди благословена отъ сичкома ни!!.. О ти, нова Ево, която ще бждешъ мѣжду нази, не вѣки тж-

зи кротка и благотърпелива другарка на нашиѣ мъ-
ки и на нашетѣ радости, съ наравъ вѣкога лесенъ и
съ подчинение на сичко; но, наша сжвѣтница, наша
най добра приателка, двойна майка, майка на нашето
тѣло и майка на нашиа духъ!!.. Ти, която Богъ вмѣс-
ти близо до нашитѣ прѣвзети сърца, да бждешъ ка-
то посрѣдница мѣжду челоувѣка и ангелитѣ, за да ни
отведатъ синца къмъ тѣхнитѣ хубави фаланги!!.. Кой-
то, за наше щастие, се испрати отъ Небето!!.. Ти,
най драбоцѣнното нѣщо изъ Божественитѣ ржцѣ!!..
Сестра умилна и посветена, сжпруга, благосклонна
майка любима до крайность и жена благотворна!!..
Ти която знаи да прѣобразишь нашитѣ сжлзи въ ед-
на утѣха, въ добродѣтель и очарование!!.. Да, бжди
благословена отъ синца ни!!.. И дано Всемогущиа, кой-
то е заблѣзалъ твоеото мѣсто въ своето вѣсхитител-
но Небе мѣжду най добритѣ, ти даде за всегда вѣч-
ното щастие, *за дѣто си толкова обичала!!..*

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Причини на настоящата публикация

77. — Тая книга не е написана отъ собственното подбуждение на автора; Тя му е заповѣдана отъ Бога.

Братя, азъ свършихъ. — Азъ ви задължавамъ да слѣдвате мждритѣ поуčenja ще се нахождатъ въ тая книга. Азъ ви я написахъ чрѣзь рждетѣ на единъ смъртенъ много доленъ мѣжду вази, но по горѣнъ въ Небето. Тѣй трѣбва да постѣпимъ за да бжде истината много явна. Най паче, ви прѣдизвѣствамъ, не си прѣдставлявайте че иска нѣкой да ви прави нови спжнки!!... Това призвание което правя на сички, малки и голѣми, скромни и силни, а най паче учени, то е да обжрнатъ внимание въ дѣлата на Спиритизма, който е отъ единъ общъ источникъ съ тѣзи на Магнетизма; да ги наблюдаватъ добрѣ съ искренность и да ги изучаватъ съ зрѣлость; това описание на сщществата и на свѣтоветѣ, на законитѣ които ги управляватъ и които навредъ ги оплодотворяватъ; сичкитѣ тѣзи отношения отъ материата до духа, — вжпросителенъ знакъ за вашитѣ схатени умове; — и, тѣзи тѣлкувания на Святитѣ Евангелиа които ви се вждадаха толкова ясно и лесно; сичко това, — узнайте го, до като е врѣме, — то не е никакъ дадено отъ мое собствено подбуждение; понеже тукъ, на Небето, ние знаеме да уважаваме нашата добра иерархия

която сѣкога е тѣй достойна. Това което извършихъ, заповѣдта ми е дадена отъ Бога. Понеже, вие можахте да направите още по-голѣмъ безпорядокъ, да слѣдвате да страдате най грубитѣ мъжки, най строигтѣ и най сжрцераздиращитѣ злини, безъ никакъвъ знакъ отъ горѣ, безъ да слѣзе най малката свѣтликава лжча на вашиа оризондѣ. И, вжпрѣки тѣзи любовь която имаме за вазъ, вжпрѣки нашитѣ болки да сме тѣй близо до вазъ, дѣто да ви гледаме че се губите, безъ да можемъ да ви извикаме *вардете се*, ние щѣхме да присжстваме нѣми на голѣмиа шумъ. Но, Богъ, нашиа добжръ Баща, който не погубва своитѣ дѣтца освѣнъ като се послужи съ най силнитѣ срѣдства за да се вразумѣятъ, той не можеше да се сжгласи да ви искорени, да ви унищожи подъ увѣрителнитѣ удари на приготвената война чрѣзъ напна господарь и главатарь „Духа на Истината“, — който е Натоваренъ да вжстанови нараственността вжрху земята, да задуши порока и сичкитѣ нещастна, — безъ прѣдварително и сериозно увѣдомление на бурата която гжрми противъ вазъ въ Небесата. И азъ, *Викторъ Хюго*, азъ древенъ вашъ сжучастникъ, се опрѣдѣлихъ за тая божественна служба. Моето старание се свжрше; азъ испжлнихъ длжжността си, задоволенъ оставамъ ако сжмъ знаилъ доволно да ви разбуда, и поведа кжмъ нази; прѣзъ тамъ вие избѣгвате страшната катастрофа която е заплашителна въ избухваннето си.

78. — Молба щото хората да слѣдватъ да иматъ довѣрието което сж имали другъ пжтъ въ автора. — Размишление което доказва че той го заслужава повече отъ никога.

~~~~~

Моля ви и ви заклеваамъ, мои добри приатели, мои братя, не бждете никога клетвопрѣстѣпници!!... Не ма отхвжрляйте!!... Синца ма обичахте, когато бѣхъ на земята, дѣто се почитахъ повече отъ колкото заслужвахъ; и, отъ истина, длго врѣме азъ страдахъ отъ това дѣто вие ма правяхте много голѣмъ. Е добрѣ! Азъ ви моля! Не дѣйте ми отказва това сжщото довѣрие което другъ пжтъ вие благоволявахте да ми отдавате тукъ доло!... Понеже, ако азъ бѣхъ достоенъ, като прѣтѣрпявахъ като вази плжтнитѣ страсти, и като опитвахъ, много често на опаки, да напипамъ пжтя си; какво ще бжде днесъ когато вжсхитения ми духъ е свободенъ и подмладенъ въ вѣчния тозъ животъ!!... Днесъ като гледамъ пламенната истина да сияе въ всичката си хубость!!... Дѣто нищо не ми е скрито! Дѣто моя ясновиденъ духъ, вижда, наблюдава, изуча подъ най високата защита! Дѣто творението на тозъ великодушень Богъ се развива прѣдъ меня тжй чудесно и величественно!!... Днесъ, мои добри братя, на мѣстото дѣто сжмъ, — свѣтлината е прѣмногo блѣскава!... и етира прѣмногo чистъ!... До тамъ е щастieto! — дѣто никой не лжже, нито извжршва нѣкаква грѣшка!!...

~~~~~

79. — Любовта на автора кжмъ земнитѣ хора.

~~~~~

Знайте ли че любовта която чувствувамъ за вази, въ това приатно мѣсто, дѣто ви чакамъ синца, нѣма нищо материално, нищо което да може да бжде сравнено съ земната любовь, дѣто сичко е зали-

чимо!!.. Знайте ли че днесъ, — като ви правя това призвание, което ми се повъри отъ Вѣчния Баща, — изъ цѣло моята душа ви покрива синца въ най горѣщитѣ си зари, сж най приатнитѣ си цѣлувки!!.. Не е ли че вие знаете болката на една злочестна майка, на която бѣднитѣ дѣтципа се гризатъ отъ сиромашната, що тѣхната нещастна участь имъ налага? че тя внезапно пада подъ смъртоносни спазмодически удари? *Що е подобна болка, при моята!!..* Може ли нѣкой да сравни една земна болка, *болката на единъ смъртенъ,* — дѣто тѣлото отслабва чувствителниа ударъ, съ тая на единъ духъ свободенъ отъ материата и който нѣма въ пространството нищо което да намали неговата ледна скжрбь!!..

---

80. — **Материализма, попричиненъ отъ невѣжество-то на свещеницитѣ випера на обществото.**

Да! Азъ ида мѣжду вази, понеже тжй е писано, записанъ отъ сичката си любовь, да издамъ послѣдния гласъ, отъ отчаяние, отъ ярость на една майка, която, като се завржща въ дома си, намира единъ виперъ който, обвилъ дѣтцата ѝ въ люлката имъ; която, сломана отъ болки, чака сичко отъ тамъ горѣ!.. И азъ, като нея, отъ моя страна, азъ ви намирамъ обсукани отъ единъ страшенъ виперъ!!.. И, още по застрашени, понеже неговото ухапвание е повече отровително!!.. Смъртъта която той ви дава е много по ужасна отъ тжзи на вашитѣ тѣла!!.. То е смъртъта на духа! Пагобата на благополучието въ което хората сж толкова влюбени!!.. *Този виперъ! е материализма, когото духовенството принесе чръзъ невѣжеството си!!..* Тукъ, азъ го провъзмасявамъ, въ лицето на Вселенната, за да се вардятъ, като отъ най лошаа адъ!!!..

---

81. — Призвание къмъ милосърдието Вожие. —
Тромпетата на Иерихо извири. — Благодарение на
медиума.

И, сега, добжръ мой Баща! Ти който давашъ живота на сичкитѣ творения!!.. Ти който ги сжживявашъ съ силната си любовь, противъ която нищо непротивостои!!... Прѣдъ която сичко се покорява, никакво зло не сжществува!! Ти, Баща! който сичко можешъ!!.. Измѣни кжклицата въ злато!!.. Отъ тжзъ тиняста каль направи най хубавото сжкровище!!... Дано твоята света Воля, на всѣко мѣсто, се исплне!!... И дано цѣлиа свѣтъ та хвали и благославя!!... Твоя синъ като прѣпознава, най малкия отъ горѣ, върху твоитѣ заповеди, издржнка *камбаната на Иерихо*... Тжзъ камбана, жална и приатна, знакъ на тозъ животъ за когото пророцитѣ говоряха на нашитѣ вжсхитени духове, слѣдствие отъ синоветѣ на нашата Истина, сжздадена отъ любовь и блаженство!!... Прѣдрѣченитѣ времена сж тамъ!!... Това е твоео вжрховно вжзвание къмъ твоитѣ вжзлюбени дѣтца, о добжръ нашъ Вѣченъ Баща!... Направи щото на божественния знакъ, сичкитѣ мжртви, като прѣпознаятъ твоя гласъ, да се притекатъ подъ безконечния прѣпорепъ на *новиа Катихисисъ*, който иде да ги просвѣти — именуемъ **Спиритизмъ!!!**

А ти, любезенъ Казмире, вѣренъ мой инструментъ!. Ти който, безъ да го знаешъ, ми си скжлъ отъ много врѣме; понеже, ние сме били, въ други сжществувания, много блиски и много силни, като сжперничяхме научно по смжртността... Приателъ на древнитѣ дни! приеми изражението на вѣчната любовь отъ тогозъ който сѣкога та наблюдава отъ горѣ и когото доло наричаха:

Великия Викторъ Хюго.

МАТЕРИАЛНИЯ СПИСЪКЪ:

Приготвителни съобщения

(Истълкувание на духа върху употребителното стихотворство)

Глава I.

- 1 — Истинскитѣ мъдречи.
- 2 — Истината ви иде отъ духоветѣ.
- 3 — Божественната книга. — Епохата на спиритизма.

Глава II

Прѣражданieto

4 — Атома е единъ свѣтъ който непрѣстанно се прѣобразява.

5 — Началото на съществата: Небулози, слънца, земи въ пространството.

6 — Развитieto на животната частица до чловѣка.

7 — Душата и околoduшника ѝ. Тѣхнитѣ пламапи, тѣхния безконеченъ напредокъ.

8 — Богъ не наказва, съвѣстѣта е. — Какъ става прѣражданieto, самото срѣдство на напрѣдока.

Глава III

Вселенната и Любовта

9 — Разбужданieto въ пространството.

10 — Земитѣ и Слънцата: Тѣхното движение и тѣхното сжгласие.

11 — Душевното вжлнение; Благодарность на Творителя.

II

12 — Любовта, главния двигател. — Стълба на свѣтоветѣ.

13 — Любовта мѣжду сществата.

14 — Христосъ и Херувимитѣ.

15 — Неподобността на планетитѣ и на тѣхнитѣ жители.

16 — Сжединението на духа съ материята.

17 — Призвание къмъ Бога.

Глава IV

Посрѣдничеството на Духоветѣ и пробужданieto.

18 — Духоветѣ, синове на истината, не могатъ да джжатъ; Богъ ги праща въ помощъ на науката.

19 — Сравнение на мѣстото дѣто живѣятъ духоветѣ и това на земята.

20 — Врѣмената сж зрѣли. Новия хоризонтъ

21 — Часа на освобождението. Призвание.

Глава V

Магнетизмъ, Спиритуализмъ, Медиумизмъ

22 — Сжобщението мѣжду живитѣ и мжрвитиѣ е нѣщо твжрдѣ просто.

23 — Теориата на Магнетизма: Какво прави магнетисания духъ въ пространството.

24 — Теориата на Спиритизма. Длжжността на Ангела Хранителъ.

25 — Медиумизмъ. — Всичкия свѣтъ може да го придобие чрѣзъ науката и практиката. — Духоветѣ сж принудени да уважаватъ тѣлата на вжплжтениитѣ които имъ се вдаватъ въ сжобщение.

26 — Сомнамболическия медиумизмъ. — Духоветѣ чрѣзъ него се стараятъ да направятъ нараственни живитѣ и умрѣлитѣ. — Какъ страдатъ виновнитѣ и какъ тѣ искатъ Вжплжтението за да си подобратъ положението.

27 — Благотвореніята на Медиумизма. Общъ трудъ мѣжду вжплжтениѣ и невжплжтениѣ на земята.

28 — Медиумизма, основа на новна социаленъ строй. — Величественно послание на медиумитѣ.

Глава VI

Призвание къмъ ученитѣ

29 — Призвание да се изучатъ, въ спиритическитѣ Кръгове, разнитѣ явления които доказватъ продължението на живота и потвърдяватъ закона на Прѣражданието.

30 — Разни явления които ще се прѣдставятъ: краснорѣчивитѣ невѣжи; лѣкаритѣ безъ учение; неграмотнитѣ смѣтачи; цвѣтовни рисунки, паметници и чузди хора на плапетата; отпечатжкъ на крака и рѣце; рѣчно изливание; оссзаемостъ, видимостъ и фотография на духоветѣ. — Пай послѣднитѣ на земята биватъ често пжрвитѣ въ прсстранството.

31 — Тайната на живота не е ни въ сжрцето, ни въ мозака.

32 — Не страдателна вѣра, но здравата която е постановена вжрху неотрицаеми дѣла: Христовата вѣра. Не чловѣческа почестъ: Великитѣ древни хора, вашѣ колеги и ваши другари, ви чакатъ въ кръжоцитѣ и сж готови въ сичко да ви обядятъ.

33 — Притчитѣ на Христа непроумѣни. Пророчествата ще се испжлнятъ.

34 — Истината, нейното впечатление вжрху душиѣ. Сравнение на бждущето съ прѣминалото.

35 — Отговорностъ на ученитѣ: Нещастиа които ще се излѣятъ вжрху земята, ако тѣ постоанствуватъ да не дойдатъ на призываніето което имъ е направено.

36 — Призвание къмъ Истината за да се причематъ повитѣ приходящи.

Глава VII

Сжвѣти на Духовенството

37 — Смутъ въ Евангелието. — Сжобщениата които духовенството отдава на Сатана, идатъ отъ Бога. — Тѣ сж прѣдвѣстиата на Духа на Истината, прѣдизвѣстенъ отъ Христа.

38 — Той иде да слѣдва останалиа непроумѣнъ урокъ мѣжду чловѣцитѣ. — Защо се боимъ отъ свещеницитѣ? — Да ли тѣ нѣма да бждатъ най добритѣ ученици, като сж веки приготвени? Страхъ кжмъ свещеницитѣ.

39 — Не се дохожда да се растрои религиата; се дохожда да се постанови. — Мжмрания на свещеницитѣ.

40 — Обожаванието Христово отсждено отъ собственитѣ негови думи.

41 — Призвание на Христа. — Той бѣше отгадалъ че единъ день неговитѣ ученици ще го обожаватъ. — Богослужение което трѣбва да се отдаде на неговото вжспоменание.

42 — Призвание на Бога. — Богослужение което ние му длжнѣме.

Глава VIII

Притчитѣ на Исуса; Сбирцината на свѣтоветѣ и Божественниа Домѣ.

43 — Исусовиа Богъ е добжръ; той упрошава сѣкога. — Злото е въ нашитѣ грѣхове. — Лазоровото вжскржсение изтжлкувано чрѣзъ болѣстѣта на духа. — Като се грижимъ за духа, грижимъ се за тѣлото.

44 — Флуидното естѣство на Исусовото тѣло. Неговитѣ страдания, Призвание на Исуса и на Херувимитѣ.

- 45 — Сѣдалищата въ кѣщата на нашия Баща.
 46 — Свѣтовната сбирка; нейната организация.
 47 — Вжтрѣшността на Божественния домъ,
 дѣто прѣбиваватъ усжвршеннитѣ. — Призвание на
 Добродѣтеля.

Глава IX

Духа на истината

48 — Притчи отъ Иисуса които прѣдизвѣствяватъ дохожданието на Духа на Истината.

49 — Вжзвешение на свѣтоветѣ. Херувимитѣ приготвяватъ тѣхнитѣ войници.

50 — Медиумитѣ, пжрви разгледачи испратени отъ Иисуса. Тѣ сж прѣдвѣстницитѣ на Истинския Духъ.

51 — Сжобщениата и подвигетѣ на спиритическитѣ кржжоци потвжрдяватъ на пжлно Иисусовитѣ пророчества.

52 — Защо сжобщението се случва днесъ и не е било позволено другъ пжтъ.

53 — Борбата е невжзможна мѣжду хората и Божественната войска.

54 — Дѣйствието на мжртвитѣ вжрху земята: То е много по значително отъ колкото е това на живитѣ. — Какъ умрѣлитѣ страдаятъ отъ грѣшкитѣ на живитѣ и защо тѣ изискватъ да ги замѣстятъ тукъ доло.

Глава X

Слѣдствиата отъ сжединението на вжплжтениитѣ и на невжплжтениитѣ

55 — Призвание на вжплжтениитѣ да послушатъ гласа на тѣхнитѣ братя отъ пространството които сж постоянно замѣсени въ живота имъ.

56 — Защо се плашимъ отъ мжртвитѣ? Белки тѣхнитѣ чувства се сж измѣнили? Какъ е вжзможно

да направятъ зло на тѣзи които тѣ сж толкова обичали? — Защо да отказваме тѣхното съ назъ живѣние?

57 — Ако мислите че тѣ сж се изгубили, елате въ спиритическитѣ кръжоци; тамъ нѣма да се убавите отъ да ги изнамерите сички. — Тѣ ще постановятъ тѣхната сжщностъ.

58 — Сжвжршено прѣобразование въ идеитѣ, подъ вджхновението на безплжтнитѣ брата.

59 — Какъ сжединението нѣма да се обави да се вжзроди чрѣзъ сходството на безплжтнитѣ.

60 — Атмосферическото прѣчистение подъ влиянието на новитѣ идеи; отлжчанието на вредителнитѣ насѣкоми и животни. — Флуиднитѣ дѣйствия на безплжтнитѣ ще бждатъ по полезни за земята. — Прѣобразование на занаятчийскитѣ сѣчива, които ще направятъ ржчния трудъ не значителенъ и ще допуснатъ голѣми извжршвания за изравнение на земната повжрхностъ и на исправението на земната остъ.

61 — Прѣобразованието на челоувѣческата храна и на елементитѣ въ неговото тѣло. Изобилието, сжединението и благоденствието по земята.

Глава XI

Социалниа вжпросъ

62 — Обществението положелие не е въ равновѣсие по причина на омразитѣ, на раздѣлениата, на несчастието, на вжоржжаваниата, и проч. — Правосждието и полицията сж недостаточни да вжзпржтъ недоволнитѣ. — Опасности за баронитѣ на финанцитѣ.

63 — Отговорността на сегашното положение не се отнася кжмъ никого особно; но кжмъ сичкитѣ изведиждѣ. — Сжвѣти на хората.

64 — Народитѣ искатъ мира, а се принудени да приготвятъ войната. — Политиката имъ е отклонителна.

65 — Войната не докарва охалността; но само нови бѣдствия и войни още по страшни. — Това което се основава върху буйността, си отива чрѣзъ буйността. — Скржбна мания да тжрсите да придобиего това което ви е грабно.

66 — Охалността е въ светитѣ Евангелически поуčenja, въ любовта кжмъ ближния си.

67 — Описание на едно общество дѣто живота е общъ.

68 — Благополучието не е ни въ способността, ни въ възможността. — То е въ изпълнението на длжността, въ покорността на Провидението и въ благороднитѣ чувства. — Христосъ, вжпрѣки неговитѣ мжки, бѣше най щастливия отъ сичкома ни.

69 — Налага се непосредственно обезоржжаванieto. — Опрѣдѣля се единъ вжрховенъ сждъ сжставенъ отъ избрани хора на сичкитѣ Народности за да дѣйствуватъ.

70 — Войницитѣ по полетата; благополучие на земледѣлието, на тжрговията и на индустриата. — Беселие и изобилие ще бжде на земята. — Отговоръ на тѣзи които могатъ да считатъ войната като нуждна сѣкога.

71 — Войната е днесъ невжзможна: Побѣдители ще бжде тжй разоренъ както и побѣдимия. — Никой не ще смѣе да земе отговорността за да я обяви; понеже, той пжрво съ народа си ще изчезне.

72 — Не трѣбва да се мисли веки за война, която е добра за прѣминалитѣ варварски врѣмена, за независимитѣ монархии, за владѣнието на духовенството, и когото народитѣ не се посѣщаваха. — Днесъ хората сж свободни и народитѣ не сжставляватъ освѣнъ една и сжща фамилия.

73 — Сбогомъ на ноцѣта, джщеря на невѣжеството.

Глава XII

Новата Ева възродителка на човечеството.

74 — Скорошното прѣобразование на сегашното общество, подъ моралното Христово влияние. — Религиата и науката сж синоними. — Медиумизма, сжединителна точка мѣжду небето и земята.

75 — Нови идеи. — Край на невѣжеството. — Истинското образование — Жената медиумъ, като земне едно положение, ще бжде на конецъ възпитателка на фамилиата и на обществото.

76 — Призвание на новата Ева. — Медиумизма даденъ отъ Бога на жената, е наградата на нейнитѣ добродѣтелности и нейната прѣданность въ Бога.

Глава XIII

Причина на настоящата публикация

77 — Тая книга не е написана отъ собственното подбуждение на автора; Тя му е заповѣдана отъ Бога.

78 — Молба щото хората да слѣдватъ да иматъ довѣрието което сж имали другъ пътъ ва автора. — Размишление което доказва че той го заслужва повече отъ никога.

79 — Любовта на автора къмъ земнитѣ хора.

80 — Материализма, попричиненъ отъ невѣжеството на свещеницитѣ вцпера на обществото.

81 — Призвание къмъ милосърдието Божие. — Тромпетата на Иерихо исвири. — Благодарение на медиума.

Типографически погрешки.

Стр.	редъ	намясто	четете
7	5	схвършенна и безко-	О ти безконечно схвър-
		нечна	шенъ.
12	13	вевежество,	невежество
18	послед.	призвежда,	пройзвежда
20	6	конеча	конецъ
20	10	То	той
20	4	вжплжтявание	вжплжтяваме
23	5	ноднови	поднови
28	5	вжлката слѣдва вжлката	вжлната слѣдва вжлната
30	11	синове	синоветъ
30	17	да отиде въ полза	да отиде да отиде въ полза
32	7	въ обятията	като въ обятията
32	19	всѣка еѣна	всѣка една
44	6 (23 п.)	магнетатора мо	магнетатора му
47	(25 п.)	Всичкия соѣтъ	всичкия свѣтъ
48	2	прадварително	прѣдварително
55	10	по никога	по нѣкога
55	14	ще ви покажемъ	ще ви покажемъ
55	15	коино	които
57	20	чарти	черти
58	(32 п.)	обядатъ	обѣдятъ
85	2	Маниа	Манна.
87	18	не иматъ ли	не идватъ ли
87	21	никатъ	никакъ
88	4 (52)	наказваше	ни казваше
89	— (53)	нѣжду	между
95	6	сѣбратиа	Сжбратиа
97	6	по малки	по малко
97	23	сжгласие	несжгласие
99	3	интулци и	Интулци
103	3 [63]	грашката	грѣшката
106	2	се тжй	става
109	— [67]	списание	описание
112	2	на нѣкво	на никого
113	16	нѣждно ли е	нужно ли е
114	12	прѣзвиквания	прѣдизвиквания
124	2	ще се	що се
134	17	схатини умове	схватени умове
128	2	извири	извири